

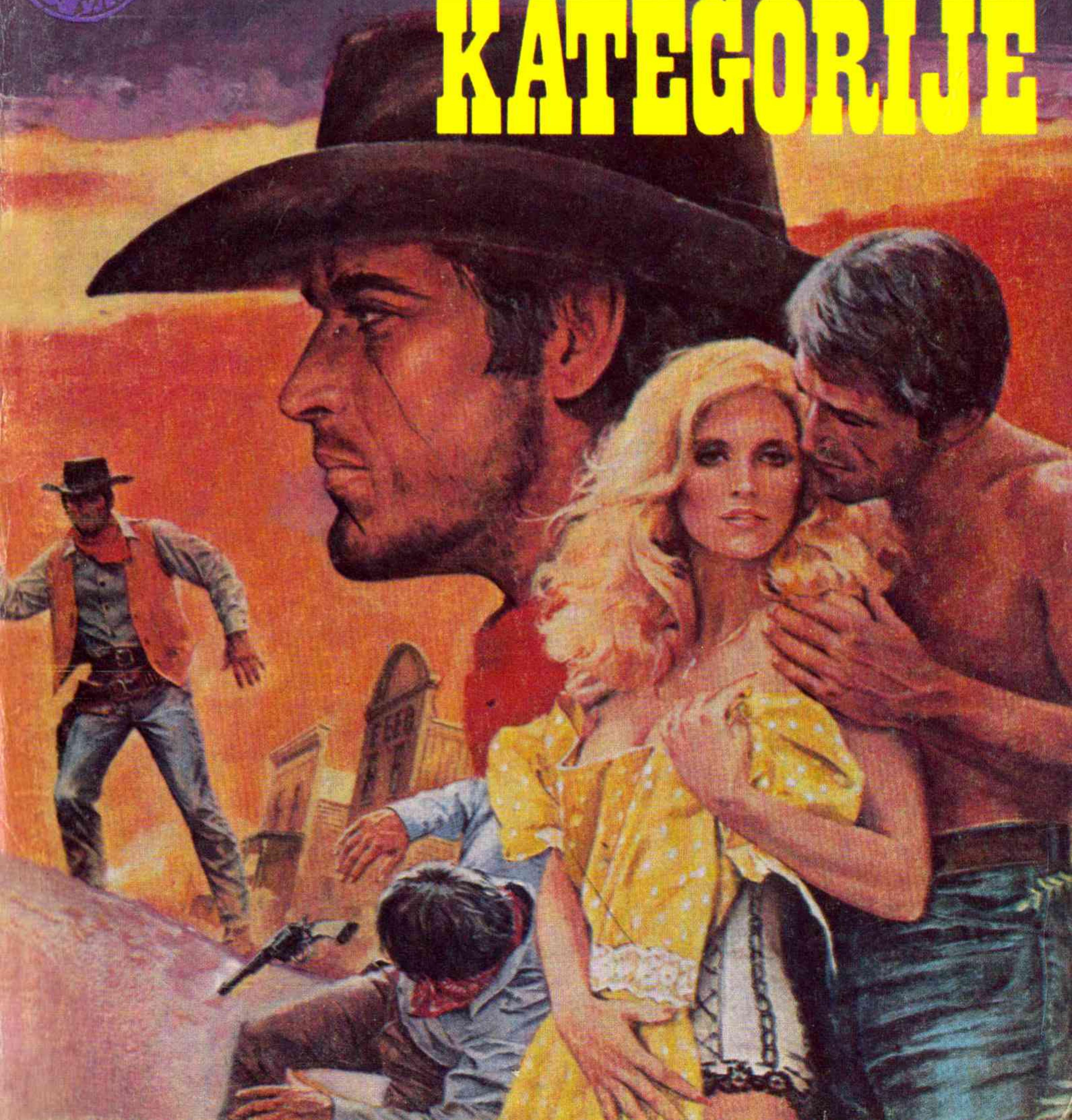
WESTERN ROMAN

LASO

cijena 25d broj 523

REVOLVERAŠ TESKE KATEGORIJE

J. R. Roberts:

REVOLVERAŠ TEŠKE KATEGORIJE

LASO 523

J. R. ROBERTS: REVOLVERAŠ TEŠKE KATEGORIJE

Naslov originala: **HEAVYWEIGHT GUN**

Recenzija: Nina Kujundžić

Copyright: G. P. A. München

Prijevod: I. Ivčić

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: **Marcel Čukli**

SAVJET REDAKCIJE Josip Adaković, dr. Vladimir Anić,
dr. Adolf Dragičević (predsjedavajući), Nenad Brixy,
Ljudevit Bauer, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija
Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan,
Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I OD-**
GOVORNI UREDNIK: Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a
•Vjesnik• n.solo, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva
•Laso•, Redakcija •Romani i stripovi•, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4,
telefon (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost •Vjesnik• n.solo
OOOR Novinska rotacija n.sub.o i OOOR TM n.sub.o, 41000 Zagreb, Avenija
bratstva i jedinstva 4.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1300 d ili 1170 d s popustom od 10 posto, a
za 6 mjeseci 650 d ili 585 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava
popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-
833-1216 SOUR •Vjesnik•, Interna banka, s oznakom za •Laso•. Cijena za inozemstvo:
DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci:
DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US \$ 15,00 – Uplata
za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za •Laso•).

Ekonomska propaganda •Vjesnik•, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6
Zadnja kolor-stranica 9000 d c b stranica 7000 d

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu
i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI. 1973.

LASO 523 izlazi 21. 10. 1983.

I

Mladi Bat Masterson počeo je žaliti što je odlučio svoju karijeru započeti u arizonskom gradiću Willow Falls. Kako su se do sada događaji razvijali, čini se da će više borbe biti izvan ringa nego na njemu, a on je sebi stavio u zadatak da baš ovdje organizira natjecanje teške kategorije.

Tu su u prvom redu Curryjevi, koji se uglavnom tuku između sebe. Zatim temperamentna Maggie Harris, ljupka crnka kojoj je jedini cilj u životu da od svoga mlađeg brata Billyja stvori svjetskog šampiona teške kategorije. Bat je osobno smatrao kako je šteta što tako lijepa žena svoju energiju trati na takve ambicije, ali je tih dana bio prezaposlen da bi se mogao pozabaviti njome i natjerati je da se promjeni.

Curryjevi, Dan i njegova tri sina Dave, Dell i Don neprekidno su se međusobno prepirali i natezali, ali su ipak bili složni i jedinstveni u pitanju karijere mladoga Dona, smatrajući baš najmlađeg člana obitelji predodređenim za svjetskog prvaka teške kategorije.

Zbog toga je često dolazilo do sukoba između Curryjevih i Harrisovih,

premda se Maggie trudila da svoga Billyja drži što dalje od Dona dok se ne nadu na boksačkom ringu.

I drugi će boksači sudjelovati na Batovu šampionatu, ali svima bijaše jasno da će na kraju ostati mladi Billy Harris i Don Curry.

Nijedan od boksača nije bio stanovnik Willow Fallsa. Svi su oni došli ovamo zbog šampionata, pobjednik kojega će izazvati Mikea McCoolea, prvaka svijeta u teškoj kategoriji koji kruži Zapadom i prima izazove svih koji misle da su mu ravni ili da su bolji od njega.

Ležeći u krevetu pokraj Bonnie Mapes, koja je mirno spavala, Bat je razmišljao o turniru koji je pred njim. Nada se da će zarada biti tolika da će opravdati uloženi trud.

Rukom nježno ukloni zlatne kovrče s Bonniena lica. Ova nježna devetnaestogodišnja djevojka zapela mu je za oko čim ju je ugledao i već se dva tjedna slažu u krevetu i izvan njega da ne može biti bolje.

— A baš je za ta posljednja dva tjedna imao mnogo neprilika s mladim boksačima, koji su poput nakostriješenih pijetlova nasrtali jedan na

drugog ne čekajući da izidu na ring. Osim toga počele su se događati i nezgode, prilično čudne. Tri su borca doživjela nesreću i Bat se nije mogao oteti dojmu da tu nešto nije kako valja. Šesto ga je čulo upozoravalo da su nesreće namještene samo zato da bi se suparnike uklonilo.

Tko bi mogao biti začetnikom tih nesretnih događaja? Možda je Maggie Harris tako opsjednuta šampionskom titulom? Zar je moguće da nema dovoljno povjerenja u bratovu sposobnost da naslov osvoji poštenom borbom na ringu? A što je sa starim Danom Curryjem? Uz pomoć svojih sinova lako bi mogao ukloniti Donove suparnike.

Ili iza svega toga stoji netko treći?

Bat je uložio previše novca u ovaj turnir da bi dopustio da mu ga netko upropasti. Potrebna mu je pomoć, ali nitko u gradu mu je nije mogao pružiti. Ni na koga se nije mogao osloniti. Na trenutak zažali što se rastao sa svojim prijateljem Wyatttom Earpom. Revolveraš poput staroga Wyatta dobro bi mi došao, a takav sigurno neće dojahati u Willow Falls, pomisli tužno zureći kroz prozor...

Prokletstvo! Rukom je protrljao oči kao da ne vjeruje sam sebi kada je ugledao jahača kako dolazi glavnom ulicom. Ne samo da je ravan Wyatttu Earpu nego je vjerojatno bolji od njega, pomisli obuzet djetinjim oduševljenjem.

Žurno se odjene, probudivši usput i djevojku.

— Što ovo znači, Bat? — upita ona pospano se rastežući u krevetu.

U grad je upravo dojahao netko tko mi može skinuti veliki teret s leđa — objasni mladić.

— Tko je taj?

— Stari prijatelj.

— Dobar prijatelj? — Djevojka sumnjičavo zavrti glavom.

Veoma dobar prijatelj — nadopuni je on.

— Tako dobar da ćeš me zbog njega sada ostaviti samu — promrmlja ona mazno, odgurnuvši plahtu i otkrivši dražesne obline.

— Nitko nije tako dobar, Bonnie — reče on i žurno joj pride.

Čovjek koji je upravo ujahao u grad dovoljno je dobar prijatelj i dobar revolveraš da bih to morao proslaviti, pomislio je tonući u zagrljaj strastvene Bonnie.

Čini se da bi turnir ipak mogao postići uspjeh.

II

Ujahavši u Willow Falls imao sam utisak da sam se našao u uspavanome gradiću. Međutim, dosad sam se već uvjerio da prvi dojam često zna biti varljiv, pa sam odlučio sud donijeti tek kada ga bolje upoznam.

Da sam znao da je Bat Masterson u gradu, odmah bih izmijenio mišljenje, a možda bih i zaobišao Willow Falls. Ne zato što mi Bat nije drag, nego zašto što je taj neobuzdani mladić uvijek u središtu neprilika.

Pošto sam Dukea ostavio u konjušnici, pošao sam u potragu za hotelom. Prolazeći pokraj jednog saluna nisam mogao odoljeti iskušenju. Grlo mi je vapilo za pivom.

Iznad točionika bijaše golemi natpis na kojem je pisalo da za dva dana počinje natjecanje u boksu.

— Što ovo znači? — upitao sam točitelja.

– Zar niste čuli? Mike McCoo-
le, svjetski prvak u teškoj kategoriji, pu-
tuje po Zapadu i prihvaća izazove.
Willow Falls je posljednja stanica na
njegovoj turneji, a mnogi vjeruju da
će baš ovdje prvak ostaviti svoj na-
slov.

– Bude li ga još imao kad stigne
ovamo – rekoh suho.

– Hoće – čvrsto odvrati čovjek.
Pogledavši ga malo bolje, zaključim
da je vjerojatno i on bivši boksač. Ni-
sam se prevario, jer je dodao:

– Vidio sam Mikea na djelu, prija-
telju, i mogu vam reći da ga nije lako
poraziti.

– Rekao bih da ste i vi bili bok-
sač?

– Jesam.

– Jeste li se ikada borili s McCoo-
leom?

– Nisam bio u njegovoj kategoriji
– prizna čovjek. – Zovem se Ben
Neal. Željezni Ben Neal, tako su me
zvali – dometne sa smiješkom.

– Što znači taj dodatak?

– Nitko me nikada nije oborio na
pod – isprsi se ponosno – premda
sam stotinu puta izišao na ring.

– Koliko ste puta pobijedili?

– Više sam mečeva izgubio nego
dobio – glasio je iskren odgovor –
ali nitko me nije nokautirao. Da sam
bio malo pametniji... – Uzdahne. –
Nema svrhe prekapati po prošlosti.

– Mislite li da je itko u gradu dora-
stao velikome McCoo-
leu? – Osjetio
sam da me natjecanje počinje zani-
mati. Ako se očekuje dobra borba na
ringu, rado bih ostao i prisustvovao
meču.

– Ne, domaći su momci za to pre-
slabi, ali u gradu je organizirano natje-

canje za najboljega mladog boksača
kojemu prisustvuju ljudi iz šire oko-
lice. Pobjednik natjecanja izazvat će
McCoo-
lea kad šampion stigne ovamo
i boriti se s njime za titulu prvaka svi-
jeta – objasni točitelj.

– A to će biti?

– Za tjedan ili dva. – Točitelj me
lukavo pogleda. – Jamačno razmiš-
ljate o tomu vrijedi li ostati toliko u
gradu?

– A što vi mislite?

Čovjek sliježe ramenima.

– Moglo bi biti zanimljivo – reče
– pogotovu ako vam se ne žuri.

– Mogu li dobiti još jedno pivo
dok razmislim?

– Dolazim.

Promatrao sam ga kako se kreće
iza točionika i zaključio da ima četr-
deset i pet godina i da teško hoda.
Kao da ima ukočenu nogu.

Žuri li mi se, pitao sam se dok sam
promatrao kako mi toči pivo. Kamo,
zapravo, idem? Što sam uradio i posti-
gao za posljednje tri godine, otkako
sam predao šerifsku značku?

Takve misli jamačno obuzimaju sve
četrdesetgodišnjake, a ja se baš bližim
toj dobi. Sa značkom ili bez nje, ni-
sam se mogao osloboditi neprilika i
pucnjave. Možda mi je potrebno skra-
siti se na nekom mjestu za neko vri-
jeme i dobro o svemu razmisliti.

– Što si odlučio, prijatelju? –
trgne me iz misli točiteljev glas.

– Mislim da bih mogao ostati –
razvukao sam usne u obješenjački
osmijeh – na vašu preporuku.

– Kako se zoveš?

– Adams, Clint Adams.

Pažljivo sam ga promatrao i pitao
se hoće li prepoznati ime. U tom bih

III

slučaju mogao odmah nastaviti put. Čovjekovo je lice ostalo bezizražajno. Da sam možda bio slavni boksač...

— Drago mi je što smo se upoznali, Clinte.

Stisak ruke bio mu je čvrst i topao.

— I meni, Bene.

— Prvo pivo možeš platiti, a drugo je na račun kuće — nastavi srdačno.

— Zahvaljujem. — Spustio sam novac na točionik. — Gdje se nalazi hotel?

Ben mi objasni kojim putem moram krenuti.

— Reci da sam te ja poslao — doda na kraju. — Možda ćeš tamo sreći mladog organizatora boksačkog natjecanja. I on stanuje u hotelu.

— Mladoga?

— Nema više od dvadeset i jedne godine. Čujem da je u nekim krajevima već stekao glas revolveraša.

— Zaista? — promrmljao sam obuzet čudnim predosjećajem. — A kako se zove?

Na trenutak se zamislio, onda reče:

— Čini mi se da mu je ime Bat ili tako nekako. Neobično ime, zar ne?

— Bat Masterson?

— Tako je! — Čovjekovo lice sine. — Poznaješ ga?

— Poznam — odvratio sam mirno. — Hvala na obavijesti.

— Nema na čemu, Clinte — odvrati točitelj vedro. — Nadam se da će se dogoditi nešto što će tvoj boravak u našem gradu učiniti izuzetnim.

Već se nešto dogodilo, mislio sam koračajući prema hotelu, a druga je stvar hoće li zbog toga moj boravak u Willows Fallsu biti izuzetan ili ne.

Dobio sam sobu s pogledom na ulicu i platio jednu noć unaprijed. Tek što sam izuo čizme i ispružio se na krevetu, začuo sam lagano kucanje na vratima.

— Udi, Bate! — viknuo sam prema vratima.

Mladić ude. Na licu mu se vidjelo da je zbunjen.

— Kako si, do vraga, znao da sam to ja? — upita namršteno dok je za sobom zatvarao vrata.

Nije se nimalo promijenio, pomisli promatrajući naočitoga mladića u kiškoj odjeći.

— Čuo sam za tvoje natjecanje u boksu — objasnim mu mirno. — Netko je spomenuo ime mladog organizatora, a prezime nije bilo teško pogoditi, zar ne?

— Rekao bih da je tako — progunda on prilazeći krevetu i pružajući mi ruku.

Premda je bio gotovo upola mlađi od mene, rado bih prihvatio njegovu podršku da mi je potrebna pomoć. Znao sam da i on isto misli o meni i osjetio da će me zamoliti neka mu pomognem. Bat je lako upadao u neprilike, ali je uvijek držao visoko dignutu glavu i nikada nije bježao.

— Približi stolac i ispričaj mi o svome pothvatu — pozvao sam ga ljubazno.

On pokaza bocu viskija koju je držao u ruci.

— Nemam čaša, ali snalazili smo se bez njih i prije, zar ne?

Posegnem za bocom.

— Dakako.

Dok sam vadio čep on je privukao stolac, sjeo i počeo pričati. Nisam ga prekidao sve dok nije došao do kraja.

– Očekuješ lijepu zaradu, zar ne?
– rekoh. – No što će biti ako se McCooles pojavi bez naslova ili se uopće ne pojavi?

Mladić načini grimasu licem.

– To je moguće, ali trenutno me to ne brine.

– Oh? A što te brine?

– Nekolicina je boksača doživjela nezgodu.

– Što to znači?

– Onesposobljeni su i ne mogu sudjelovati u natjecanju za najboljeg.

– Je li bilo smrtnih slučajeva?

– Dosad nije.

– Znači tako. Slutio sam da imaš teškoća – progundao sam nakon kraće šutnje.

– Dobro bi mi došla pomoć, Clinte – prizna mladić.

– Dobro, imat ćeš je.

– Dakako, podijeliti ću s tobom dobiti, bolje reći onaj dio koji pripadne meni. Što kažeš na to?

– Rekao sam već, dobro. Pomoći ću ti.

– A ne zanima te kolika je svota u pitanju?

– Znam da ćeš biti pravedan.

– Ti si već prije odlučio da me podržiš, zar ne? – upita on iznenada.

– Tako je.

– Kako si znao da sam u nevolji?

– Ti i nevolja idete ruku pod ruku, Bate.

Pružio sam mu napola praznu bocu i ustao.

– U finalu natjecanja ostat će najvjerojatnije samo dvojica favorita – reče on.

– Tako mi je rekao i Ben Neal.

– Razgovarao si s njim? Dakako, svratio si u salun – nastavi ne pričekavši da odgovorim. – Ben dobro poznaje boks.

– Jesu li favoriti ozlijeđeni?

– Nisu. Mladić odmahne glavom i dometne: – Za sada.

– To se ne uklapa u cijelu priču – promrmrljao sam zamišljeno trljajući bradu. – Ako netko želi minirati tvoje natjecanje, najprije bi se pobrinuo za njih dvojicu.

– Tako sam i ja mislio – prizna mladić. – Nikakvo suvislo objašnjenje ne pada mi na um.

– Reci mi nešto o favoritima, a poslije ćeš mi opisati i ostale detalje – predložim mirno.

– Billy Harris je mladić s Istoka – počne Bat. – Ovamo ga je dovela sestra, koja smatra će baš u ovome gradu McCooles biti spreman za predaju naslova. Njenom su bratu dvadeset i dvije godine, a McCooles je trinaest godina stariji. Računa da će na kraju turneje McCooles pasti u meču s njenim Billyjem.

– Mladić je dobar?

– Ima dobre ruke, Clinte, a sestra oštar jezik. Prava je divlja mačka, premda je samo promatrač igre.

– Koliko je sigurna u Billyja?

– Djeluje proketo samouvjereno i sigurno, ali pretpostavljam da nekoliko nezgoda na račun drugih natjecatelja može samo pojačati to pouzdanje.

– A drugi boksač?

– Zove se Curry, Don...

– Je li u srodstvu s Danom Curryjem? – upitao sam brzo.

– Njegov najmlađi sin. Poznaješ li Curryja?

– I Dell je ovdje? – pitao sam dalje, osjećajući sve veću zebnju u predjelu kičme.

Bat kimne, pa upita:

– Odakle poznaješ Curryjeve?

– Upoznao sam Dana i Della te najstarijeg sina Dana mladeg.

– Nisam znao da postoji i mladi Dan – iznenadi se Bat.

Mrko ga pogledah.

– Više ne postoji – rekao sam suho. – Ubio sam ga prije dvanaest godina.

– Shvaćam – promrsi Bat kroza zube.

– Trebao sam ga odvesti u zatvor, ali nisam uspio. Potegao je pištolj ne ostavljajući mi nikakav izbor.

– Pretpostavljam da te Curryjevi zbog toga mrze – reče mladić i oklijevajući dometne: – Ako želiš promijeniti odluku...

– Ostat ću – rekao sam odlučno i njegovo lice zasja.

– Što je s Daveom i Donom? Znaju li te oni?

– Znaju, barem po imenu. Teško bi me prepoznali jer su u ono doba bili još dječaci.

– Dell je najgori od njih, zar ne?

– Da i veoma je vješt revolveru. Nisi se s njim sukobio?

– Nisam. Pokušavam držati Curryjeve što dalje od Maggie Harris, ali čini mi se da je Dell bacio oko na djevojku.

– Oduvijek je sebe smatrao neodoljivim muškarcem. – Na trenutak zašutjeh. – A što ona misli o njemu?

– Ne znam, Clinte. Rekao bih ništa, jer su joj sve misli usredotočene samo na mečeve koji su pred nama.

– Jamačno je lijepa kad je privukla izbirljivoga Della?

– Više nego lijepa – prizna Bat s uzdahom – ali muškarci je, čini se, ne zanimaju. Osim bratovih protivnika i Mikea McCoolea. – Odmahne glavom. – Opsjednuta je zamisli da mu otme naslov. Da može, vjerujem da bi sama izišla na ring i nokautirala ga.

– Je li posrijedi nešto osobno? – upitam zamišljeno. – Poznaje li McCoolea otprije?

Bat sliježe ramenima.

– Tko zna? Koliko ja znam ne poznaje, ali nisam tako blizak s njom da bih to mogao sa sigurnošću tvrditi.

– Ne zanima te?

On se obješenjački nasmije.

– Znaš moj običaj što se tiče djevojaka. Jedna po jedna, Clinte.

– Aha! – Kimne u znak razumijevanja. – Stanuju li Curryjevi u gradu?

On odmahne glavom.

– Unajmili su jednu napuštenu rančersku kuću izvan grada i ondje se utaborili.

– A Harrisova i njen brat?

– Oni su ovdje. Stanuju u malome pansionu u dnu ulice.

– Dobro. Prije nego što mi kažeš ostale pojedinosti, želio bih znati što od mene očekuješ.

– Kako se ja moram usredotočiti na organizaciju natjecanja želio bih da se ti pobrineš da ne dode do novih nezgoda. Ako ipak dode, nadam se da ćeš moći otkriti krivca.

– Neka vrst osiguranja?

– Baš tako.

Nekoliko sam trenutaka zurio kroz prozor, a zatim se okrenem prema mladiću.

– Dodaj mi bocu i pričaj. Želim znati sve o svakome od natjecatelja i

njihovih pratilaca, čak i o onima koji su doživjeli nezgode. Moram znati s kim ću imati posla.

IV

Svi osali natjecatelji bili su iz okoline grada. Maggie i Billy Harris i Curryjevi bijahu, zapravo, jedini stranci ovdje u Arizoni Harrisovi su došli s Istoka, a Curryjevi iz Oklahome.

Bat i ja smo se dogovorili da natjecateljima i njihovim pratiocima budem predstavljen kao njegov pomoćnik i suorganizator. Dakako, reći ću svoje pravo ime i time možda staviti točku na daljnje nezgode. Osim toga, Curryjevi me ionako poznaju, pa ne bi imalo smisla skrivati se.

Bat me ostavio samoga, da se okupam i preodjenem, a zatim smo se trebali naći na objedu. Pošto je otišao, Neko sam vrijeme razmišljao o njemu. Bilo mu je dvadeset godina i zanimao se uglavnom za kocku, žene i revolvere. Možda bih jednoga od ovih dana mogao s njim porazgovarati i uliti malo razuma u njegovu tvrdu glavu. Ne bih želio da doživi četrdesetu pitajući se što će i kamo će.

— A možda ne bih smio zabadati nos u tude stvari, mislio sam silazeći stubama prema predvorju.

Gradić je bio malen, ali sam odmah zapazio da ima sve ono što je jednome gradu potrebno: salun, dva hotela, pansion, igračnicu, gostionicu, crkvu, konjušnicu i, dakako, dućane za opskrbu žitelja. Ako svjetski šampion Mike McCoole izgubi svoj naslov baš ovdje, nedvojbeno je da će grad porasti, željeli to njegovi stanovnici ili ne.

Zastao sam kod staje da provjerim je li Duke zbrinut. Iznenada začujem neko komešanje iza zgrade i krenem u smjeru odakle su dolazili glasovi.

Dva su muškarca stajala jedan prema drugome nasred korala. Jedan je bio visok mladić koji je djelovao kao odvaljen od stijene. Čvrste mišice, mišićave noge i grudi kao isklesane u kamenu odmah su ga svrstale u tešku kategoriju. Drugi je muškarac bio stariji i ne tako snažan. Bilo je očito da se ne može oduprijeti napadu snažnijeg i mladeg protivnika. Mladić ga raspali desnicom po bradi i čovjek se ispruži na zemlji.

Tada sam prvi put vidio Maggie Harris.

— Do vraga — vikala je skočivši sa stolca na kojemu je do tada sjedila u sjenci jednog stabla — platila sam ti da s njim treniraš barem tri runde, a ti si u prvih trideset sekundi nokautiran!

Čovjek na zemlji teško da je mogao čuti njezinu viku, jer je odmahivao glavom pokušavajući je razbistriti i doći k sebi. Maggie mu bijesno okrene leđa i tada sam joj mogao vidjeti lice.

Duga tamna kosa padala joj je u blagim uvojcima na ramena, a krupne smeđe oči blistale su od srdžbe. Nosnice su joj se širile, pune usnice nervozno grčile, a krupne jedre grudi izbuđeno dizale i spuštale. Zaključih da ima uzan struk, oble bokove i veoma dugačke noge. Bila je visoka, ali je pokraj svoga »maloga« brata nalikovala djevojčici.

— Do vraga ako ti ne mogu pronaći pristojnog sparing partnera u ovom ušljivom gradu, kako ćeš trenirati?

Počeo sam uzmicati prema staji, jer nisam želio privući njihovu pažnju. Tko zna, moglo bi im na um pasti da na meni treniraju te svoje tri runde, a ja umirem od gladi.

Tiho sam se iskrao na ulicu ponijevši sa sobom veoma uvjerljive dojmove o bratu i sestri Harris.

V

Bat me čekao za stolom.

— Čini mi se da si se dugo zadržao.

— Svratio sam do konjušnice. — Objasnio sam mu što sam usput vidio u koralu.

— Vidio si Maggie? — Na licu mu se zrcalila znatiželja.

— Jesam. Ima lijepu glavu, prekrasno tijelo i oštar jezik — glasio je moj komentar.

— Imaš pravo.

— Jesi li naručio jelo?

— Čekao sam tebe.

Pošto smo naručili objed, nastavili smo razgovor o boksu.

— Mladi Billy nije za odbaciti. Kako izgleda Curry? — pitao sam Bata.

— Visok je poput Billyja, nešto puniji i vjerojatno snažniji, ali je Billy brži.

— Misliš li da će na kraju ostati njih dvojica?

— U to sam siguran.

— U tom su slučaju oni najsumnjiviji kad je riječ o onim nezgodama.

— I ja bih tako rekao, premda ne mogu shvatiti zašto bi im te nezgode bile potrebne.

— Pokušat ću nešto saznati — obećao sam, a zatim prionuo jelu.

Poslije objeda zaputili smo se prema konjušnici. Došlo je vrijeme da me Bat predstavi Harrisovima. Što se tiče Curryjevih još nisam odlučio što ću, pa sam smatrao kako je bolje da ih izbjegavam dok nešto ne smislim.

Mladi boksač je još trenirao. Ovoga mu je puta sparing partner bio drugi čovjek, ali nije bio ništa bolji od svoga prethodnika.

— Oooh! — Bat ustukne kada se Billyjeva šaka oborila na protivnika i otpremila ga na zemlju.

— Do vraga! — promrmljao sam i ja.

— Prokletstvo! — krikne Maggie Harris.

— Žao mi je. — Billy raširi ruke kao da se ispričava. Nije mi samo bilo jasno kome. Sestri ili svome partneru?

— Zar je moguće da u ovome gradu nema nijednog muškarca koji može primiti udarac, a da se zatim ne sruši poput vreće na tlo? — Maggie Harris se zagleda u nebo kao da od njega očekuje odgovor.

Bat priskoči čovjeku koji je pokušavao ustati.

— Oprostite — promrmlja Billy i pruži čovjeku ruku. Muškarac kimne i zatetura prema Maggie.

— Kradete mi novac — rekla mu je oštro, pružajući mu novčanicu od deset dolara.

Čovjek se nije doimao toliko zabrinutim za novac koliko za svoju natučenu stražnjicu.

Gurne novac u džep i nesigurnim korakom krene prema izlazu.

— Masterson! — uzvikne Maggie pošavši nam u susret.

— Da, Maggie — pokunjeno će on.

– Moraš mi pronaći pristojnog sparing partnera za Billyja – reče ona zapovjedno. – Kako ćemo ga pripremiti za susret s Donom Curryjem?

– Maggie, pretpostavljam da i Curry ima slične teškoće – Bat je pokušao urazumiti.

– Vraga ima! Njegova su braća snažna i jaka.

Bat me pogleda kao da traži od mene pomoć, a ja se zagledah u nebo jer je žena imala pravo. Don Curry ima znatno veći izbor sparing partnera.

– Tražite li možda posao, prijatelju? Čuvši njezin zvonki glas, spustim pogled i ustanovim da se obratila meni.

– Već duže vremena ... ali ne onakav – odvratio sam mirno pokazavši prstom na njenoga brata.

– Zašto ne? Čini mi se da niste loši. – Zagleda se procjenjivački u mene. – Sigurna sam da biste izdržali. – Pokušala me je izazvati, ali sam odlučio oduprijeti se svim silama.

– S vama možda bih – rekao sam drsko – ali ne i s njim.

Po prvi put sam je vidio zbunjenu.

– Bat?

Obrazi joj bijahu rumeni. Od stida ili srdžbe, pitao sam se.

– Maggie, pokušat ću ti pronaći nekoga – obeća on, pa upita: – Zašto mladiću ne daš odmor?

Zurila je načas u Bata, a zatim se okrenula prema bratu.

– Operi se, Billy!

– Dobro, sestro – poslušno će Billy.

– Maggie – Bat pročisti glas – ovo je Clint Adams. – Ona me kri-

tički odmjeri. – Clinte – Bat se okrene prema meni – upoznaj Maggie Harris, sestru našeg favorita, njegovog trenera i pomagača. Clint će mi pomoći pri organizaciji natjecanja za finalistu – objasni zatim djevojci.

– Vaše mi je ime poznato, gospodine Adams – reče ona pružajući mi ruku.

– Zaista?

– Čula sam ga negdje, ili vidjela – rekla je mršteći se.

– Vi dolazite s Istoka, zar ne?

– Tako je. Zašto vas to zanima?

– Tek tako – odvratih nemarno.

Pitao sam se je li za mene čula na Istoku ili tek po dolasku na Zapad. Zar je moguće da je moje ime otputovalo tako daleko.

– Nemojte mi reći – nastavi ona – sjetit ću se već.

– U međuvremenu me zovite Clint – ponudim joj ljubazno.

– A vi mene Maggie. – Usne joj se razvuku u tajanstven osmijeh. – Zanima me u čemu će se sastojati vaša pomoć Batu?

– Recite vrijeme i mjesto, Maggie, pa ću vam sve ispričati – odvratio sam spremno.

– Hoću. – Zvučalo je poput obećanja. Mahne rukom na pozdrav i okrene se da potraži brata.

Promatrali smo je kako se udaljava, zavodnički se lelujući u hodu.

– Kakva žena! – uzdahne Bat.

– Slažem se s tobom.

– Čini mi se da si ostavio dobar dojam na nju. – Bat me pogleda iskosa. – Zanima me kako će izgledati vaš sastanak.

– Ispričat ću ti – odvratio sam veselo mu namignuvši.

VI.

Ostatak dana proveli smo obilazeći ostale sudionike u natjecanju, a navečer okrunili uspješan radni dan pićem u salunu.

– Bene, upoznao si Clinta – obrati se Bat Željeznome Benu iza točionika.

– Jesam.

– Mi smo stari prijatelji. Clint će mi pomoći pri organizaciji natjecanja.

– Nadam se da možemo računati na tebe, Bene, bude li nam potrebna pomoć profesionalnog boksača – dodao sam.

Ben se ponosno isprsi.

– Svakako, Clinte, Samo mi recite što vam je potrebno.

– Hvala, Ben.

Dohvatili smo čaše s pivom, pa otišli do stola u kutu.

– Čemu to? – upita me Bat.

Slegnuo sam ramenima.

– Nikad se ne zna, mogli bismo ga zatrebati.

– Budemo li trebali podučavati boksače kako da podmetnu lice pod protivnikove šake – reče Bat podrugljivo, aludirajući na Benovo lice popriлично unakaženo udarcima.

Šutke smo sjeli. Odlučih promijeniti predmet razgovora.

– Jesi li ikada razmišljao o tomu da započneš miran život, Bate? – upitam mladića.

– Misliš li time na ženidbu? – Na licu mu se zrcalila nevjerica.

– Nije neophodno. Mislio sam prvenstveno na to da se nastaniš na jednom mjestu, u jednom gradu i počneš živjeti normalnim životom.

– Ono što je za neke ljude normalno, ne mora biti normalno i za druge, Clinte – pouči me. – To bi barem ti trebao znati. Živio si dugo na jednom mjestu. A što sada radiš?

– Lutam – priznao sam.

– Možda ću ja izabrati obrnut redoslijed. Najprije ću lutati, a poslije se smiriti. – Načas se zamisli, pa doda: – Možda.

Otpije gutljaj piva.

– Što pokušavaš, Clinte? – upita neočekivano. – Obratiti me?

– Ne. Zaboravi što sam rekao.

Kimnuo je. Ovoga puta on promijenio temu.

– Što će reći Curryjevi kad čuju da si u gradu?

– To ćemo ubrzo saznati. Još nisam upoznao ni jednog člana te obitelji koji može živjeti duže vremena bez saluna – rekoh podrugljivo.

– Zato smo došli ovamo?

– Moram se s njima suočiti prije ili poslije, Bat – rekao sam mirno. – Bolje je da sam izaberem mjesto i vrijeme.

– Mislim da imaš pravo.

– Bilo bi bolje da odeš. Siguran sam da imaš posla – predložio sam iznenada.

On odmahne glavom. Takav je Bat Masterson, pomislim. Tvrdoglav i nagao, ali takva je mladost. S vremenom će postati oprezniji ... ili će biti mrtav.

– Vidiš li koga tko bi mogao samnom otkartati koju partiju? – upitam Bata.

– Ima ih nekolicina – odvratio je ogledavajući se po prostoriji – ali sumnjam da bi htjeli s tobom kartati. – Nagne se bliže i povjerljivim gla-

som dometne: – Vjerojatno će pomisliti da sam ti dao lekciju iz pokera.

– Ti? – iscerih se podrugljivo. – Još si premlad da bi me podučavao u bilo čemu, a kamoli u pokeru.

– Zaista?

– Znaš da je tako.

– Hajde da nabavimo karte i ... Što se dogodilo? – upita vidjevši promjenu na mome licu.

– Curry – odgovorim zagledavši se u vrata.

– Koji?

– Svi!

Bat se okrene i ugleda Dana Curryja sa svoja tri sina, Daveom, Dellom i Donom.

– Prokletstvo! – promrsio sam kroza zube promatrajući najmladega člana obitelji

– Što je? – začudeno upita Bat.

– Nalikuje bratu kao jaje jajetu.

Kome bratu? – još me nije razumio.

– Danu mladem – odvratim pogleda prikovana za mladićevo lice. – Onome koga sam ubio... ili, bolje rečeno, koji me prisilio da ga ubijem. U ono je doba Donu moglo biti osam godina, Daveu deset, Dellu dvadeset i tri a Danu dvadeset i pet – nastavio sam zamišljeno. – Sada bi Danu bilo trideset i sedam.

Pogled mi se zaustavi na ocu. Priлично je ostario. Nekada je bio tjelesno snažan čovjek, ali je za ovih dvanaest godina, otkako ga nisam vidio, izgubio mnogo od težine i bio je samo sjena čovjeka koji mi je ostao u sjećanju. No sinovi su mu zato snažni i izvanredno građeni, osobito Don. Zapazio sam da je teži i viši od Billyja Harris.

– Harris će morati biti vraški brz da bi izbjegao njegovim udarcima – rekao sam Batu pogleda uprta u mladićeve snažne ruke.

– Dovoljno je brz da ih izbjegne – odlučno izjavi Bat – samo je pitanje može li ga oboriti.

– Mladić ne nosi revolver.

– Ali su ostali zato naoružani – naglasi Bat. – Hoće li te stariji sin prepoznati?

– Nedvojbeno.

– Čujem da je veoma brz s revolverom.

– U ono doba se to nije moglo reći. – Opazivši Batov zabrinut pogled, zamišljeno sam nastavio: – U svakom slučaju, najprije ću se morati pozabaviti sa starim Danom. Siguran sam da mu sinovi ne smiju ni mrdnuti bez njegova odobrenja.

– A staroga bi malo jači vjetar mogao baciti na zemlju – podrugljivo će Bat.

– Nekada je bio snažan poput sinova. Jamačno mu se nešto dogodilo.

– Ostario je – jednostavno će Bat.

– Svi starimo, Bat.

Četvorka je prišla točioniku. Željezni Ben nije gubio vrijeme. Iznenada se starac uspravi i ja sam znao da je upravo čuo moje ime.

– Evo ih – upozorim Bata i on se pomakne u stranu, tako da im je gledao u lice. – Polako, Bat!

Dell Curry se naglo okrene, a ruka mu spontano poleti prema opasaču dok je bijesnim pogledom kružio po prostoriji. Starac ga je spriječio da se odmah ne zaleti na nas. I mladi su se sinovi okrenuli, vidljivo zbunjeni.

Otac im je nešto tiho rekao, a zatim zajedno s najstarijim sinom krene

prema nama. Mlada su dvojica ostala pred točionikom.

– Zdravo, Mastersone! – pozdravi stari Dan kad je prišao stolu.

Dellovo je lice bilo iskrivljeno od mržnje i ja se protiv volje naježim.

– Dobar dan, gospodine Curry – uljudno će Bat.

– Zašto je ovaj čovjek uključen u natjecanje? – upita Dan oštro.

– On je moj prijatelj i ortak, gospodine Curry – obavijesti ga Bat hladno.

– Ovaj je čovjek prije dvanaest godina ubio moga sina. Pucao je u nj kao u psa. Ne odgovaram za ono što mu se može dogoditi ako ostane u gradu. Jasno?

– Ja ću te ubiti, Adamse – Umiješa se Dell Curry žestoko. – Ubit ću te kao psa!

– Dell! – upozori ga otac oštro ne uputivši meni ni jedan jedini pogled. Onda se okrene.

Sin ga je nevoljko slijedio.

– Još nikad nisam vidio toliko mržnje nakupljene na nečijem licu – promrmlja Bat kad smo ostali sami.

– Dell je obožavao brata – objasnim.

– Nisam govorio o Dellu.

VII

– Čuvaj se – reče mi Bat na rastanku, dok smo stajali na vratima saluna. – Vani je mračno – naglasi.

– Znam, Bat. Ne brini! – Curryjevi nisu sveci, ali sam bio siguran da mi neće pucati u leđa. Ne vjerujem da su se mogli toliko promijeniti za ovih dvanaest godina, pogotovu stari Dan.

Sudeći po onome što sam maločas vidio, stari još vlada željeznom rukom, jer se u protivnom Dell ne bi onako pokorno povukao. Dogovorit će se potanko o svemu i vjerojatno čekati kraj natjecanja da se sa mnom obračunaju, zaključio sam nakon kraćeg razmišljanja na putu do hotela. Prema tome, neko sam vrijeme siguran barem što se tiče Curryjevih.

U predvorju hotela opazio sam ridosu djevojku izazovnih oblina. Zavodnički me promatrala. Vještica! Za vrijeme mojih lutanja najviše mi nedostaju žene, ali nikada nisam plaćao za njihovo društvo. Imao sam sreće i nailazio na žene koje su bile voljne uskočiti u moj krevet da im za to ne moram platiti.

S uzdahom otklonih ponudu ljepotice u predvorju i krenem u svoju sobu.

Bio sam nag do pojasa kad sam začuo kucanje na vratima. Ruka mi nagonski poleti prema revolveru.

Nećeš valjda pucati u mene? – Stajala je na vratima nevino se osmjeujući, s aureolom plave kose oko duguljasta lica. – Pozdravlja te Bat – dododa meko opazivši iznenađenje na mom licu. – Smijem li ući?

– Dakako. Želim te vidjeti izbliza – snašao sam se odmah osjetivši kako mi žilama struji uzbuđenje.

– Ne vjerujem da ćeš biti razočaran – nasmijala se grleno.

Nisam bio. Nije ni ona.

VIII

Tri su boksača doživjela nesreću uoči natjecanja i Bat mi je dao njihova imena čim sam bio stigao u

grad. Već idućega dana odlučio sam posjetiti jednoga od njih.

Willie Pearson živi na malom ranču u blizini grada. Po Batovim riječima, nadao se pobjedi nad McCoolom samo zato da bi zaradio novac za veći ranč. Pearson bijaše tridesetogodišnjak, oženjen, otac dvoje djece. Prestar je da počne karijeru u ringu, razmišljao sam dok me Duke nosio prema ranču.

Trenirao je u svome ambaru i jednoga dana žena ga je našla na podu onesviještena. Bala sijena srušila mu se na glavu i ozlijedila vrat. Pozvan je liječnik iz grada, koji je izjavio da je nesposoban za borbu na ringu.

Pearson je izbačen iz natjecanja.

Zašto bi, do vraga, Harrisovi, Curryjevi ili bilo tko drugi željeli onemogućiti i izbaciti iz igre tridesetogodišnjeg rančera, nimalo opasnog suparnika?

— Ta se bala sijena nije slučajno našla tamo gore, a nije se ni skotrljala na Williја sama od sebe — rekla mi je nešto poslije njegova žena.

— Nikada ne stavljam bale tako visoko, gospodine Adams — dodao je Pearson, koji se još oporavljao od ozljede i teško micao vratom.

— Sretni smo da nije gore prošao — umiješa se ponovo žena. — Zapravo, drago mi je što se to dogodilo.

— Ella nije željela da boksam — objasni Willie opazivši moj iznenađeni pogled. — Bojala se za mene, a ja sam samo želio zaraditi novac za novi ranč.

— Sretna sam da je ovako ispalo — brbljala je dalje žena. — Dobro nam je i ovdje.

Willie uzdahne i uputi mu mučenički pogled. Nisam bio siguran boli li ga više vrat ili ženin jezik.

IX

Od Bata sam saznao da drugi ozlijeđeni boksač živi u gradu. Dvadeset i tri su mu godine, zove se Henry Burton, a radi u trgovini mješovitom robom. Jedne večeri pri kraju radnog vremena ostao je sam u dućanu i nešto mu je s visoke police palo na glavu.

— To se nije moglo dogoditi slučajno, gospodine Adams — uvjeravao me Burton. — Gospodin Higgins, vlasnik dućana, i ja pazimo kad nešto stavljamo na visoke police.

— Jeste li čuli nekoga u dućanu prije nego što se to dogodilo?

— Ništa.

— Kako se osjećate?

— Zadobio sam snažan udarac u glavu. Liječnik kaže da nije opasno, ali još osjećam vrtoglavicu i imam dvostruke slike.

Izbačen je iz natjecanja, ali je u neku ruku imao sreću što se neće boriti s Donom Curryjem koji bi ga jamačno mnogo povrijedio.

— Što vam je, zapravo, palo na glavu?

— Svitak čelične žice za ograde. Netko je Pearsona, Boba Holmana i mene namjerno udesio — nastavi mlađić. — Nadam se da ćete otkriti tko, gospodine Adams.

— I ja se nadam — rekao sam ustajući.

* * *

I Bob Holman stanuje u gradu, međutim nezgoda koja se njemu dogodila umalo je onemogućila natjecanje. Njegov je otac, gradonačelnik i Bat se morao silno potruditi da ovaj ne poništi natjecanje iako mu je sin bio lakše ozlijeđen od dvojice svojih drugova.

— Popravljao sam majčinu dvokolicu u dvorištu. Uspravio sam je i čvrsto podupro, pa sam siguran da nije mogla kliznuti i pasti na mene ako je netko nije gurnuo. Pala mi je točno na ruku.

— Je li slomljena? — upitao sam zagledavši se u zavoj na desnoj ruci.

— Nije, samo istegnuta i nagnječena.

Zapazio sam da je mladić visok, ali premršav za boksača teške kategorije.

— Prošao si bolje no što misliš — rekoh mu, udarivši ga prijateljski po ramenu.

— Kako to mislite? Mogao sam dobro proći.

— Siguran sam da jesi, sinko.

* * *

Nijedan od trojice ozlijeđenih boksača nije bio ravan Harrisu ili Curryju. To je bilo više nego očigledno. Zašto bi ih se onda oni željeli riješiti? Da uštede vrijeme i što prije se nađu na ringu njih dvojica?

Ako je to razlog, morat ću pripaziti na Curryjeve. Harris djeluje previše djetinjasto, a njegova je sestra, ma koliko odrješita i oštra, ipak samo žena.

Ipak ću morati malo i s njom popričati. Tek pošto do kraja isključim nju, moći ću se posvetiti Curryjevima, odlučih na kraju.

Premda bih se najradije posvetio samo Maggie Harris.

U koralu sam zatekao samo Billyja Harrisa. Njegove sestre nije bilo na vidiku.

— Zdravo, Billy!

Mladić je trenirao s vlastitom sjenkom. Na trenutak zastane i zbunjeno me pogleda.

— Jesmo se mi već sreli?

— Jedanput, ali nismo bili predstavljeni jedan drugome.

Lice mu se razvedri.

— Ah, vi ste onaj revolveraš, zar ne?

— Što?

— Oh, kako je ono Maggie rekla?

— Mladić se zamisli.

— Ja sam Adams i pomažem Mastersonu.

— Da, i to — reče mladić — ali Maggie je rekla da je vaše ime već prije čula. Znam! — uzvikne uzbuđeno. — Gunsmith, tako vas zovu!

Znači, sjetila se. No, sada je nešto drugo zaokupilo moju pažnju. Billyju Harrisu su dvadeset i dvije godine... tako mi je rekao Bat... ali on se ne ponaša poput dvadesetgodišnjaka. Izražaj njegova lica je tako... prazan, nalik licu djeteta koje nema nikakvih briga.

— Jeste li vi zaista revolveraš? — upita s djetinjom naivnošću.

— Ne, nisam, Billy.

— Zašto vas onda zovu Gunsmith?

Na licu mu se pojavi izražaj razočaranja.

— Billy!

Mladić se trgne na zvuk sestrina glasa. Bio je nalik dječaku kojega je netko uhvatio u nedopuštenoj igri.

– Zar te ne mogu ostaviti samoga ni pet minuta da ne prestaneš trenirati...

– Nije Billy kriv – prekinem je i izidem iz sjene.

Pogleda me očiju sjajnih od srdžbe, a zatim se okrene bratu.

– Nastavi, Billy!

– Dobro, Maggie – promrmlja on poslušno. – Milo mi je što ste došli – doda zatim obrativši se meni.

– Možda ćemo drugi put moći duže razgovarati.

– Želio bih...

– Billy! – vikne Maggie i on se pokunjeno udalji.

– Gospodine Adams... – počne djevojka okrenuvši se prema meni.

– Mislio sam da smo prešli taj način oslovljavanja, Maggie – prekinem je blago ali odlučno.

– Neću dopustiti...

– Pogotovu kad ste se sjetili moga imena – nastavio sam ne obazirući se na ono što govori.

– Billy nam je rekao. – Pogled joj s Billyja prijede na mene. – Tako je.

– Billy previše priča – reče ona ogorčeno. – Moram neprekidno biti uz njega...

– Neprekidno? – prekinem je. – Znači li to da ga ne možete ostaviti ni toliko dok obavimo naš mali razgovor?

– Razgovor?

– Zar ste zaboravili što smo se dogovorili? – upitao sam podsmješljivo, promatrajući kako joj obraze prekriva tamno rumenilo. – Osim toga, rado bih bolje upoznao vašega brata.

– Možemo razgovarati – pristane ona posve neočekivano. – Kako bi bilo da zajedno večeramo? Za vrijeme večere bismo mogli razgovarati.

– I poslije nje – naglasih gledajući je drsko.

Nasmiješila se po prvi put, a oči su joj zablistale.

– Gdje ste odsjeli? – upitam ne skidajući pogleda s nje.

– Bolje da se sastanemo u predvorju vašeg hotela – rekla je izbjegavši odgovor. – Oko sedam sati?

Žena snažne volje koja želi da bude po njenom, pomislio sam zadržano.

– Sedam i trideset – rekao sam u želji za malom pobjedom.

Ona se namršti, a zatim joj se na licu ukaza osmijeh.

– Dobro, Clinte. U sedam i trideset – prihvati meko.

XI

Bata sam zatekao u njegovoj sobi okruženog papirima.

– Ulaznice, reklame, dozvole za natjecatelje... Čini mi se da sam od nas dvojice ja izvukao kraći kraj – reče sa smiješkom, a onda se iznenada uozbilji. – Jesi li otkrio već nešto?

– Billy Harris – odgovorim kratko. On me začudeno pogleda. – Trebao si mi reći da taj dvadeset i dvogodišnjak ima dječju pamet.

– O čemu to govoriš?

– Zar ti nisi s njim razgovarao?

– Ne više od dvije riječi. Maggie je ta koja govori.

Objasnio sam mu što sam uočio za vrijeme razgovora s Billyjem.

– Ako je to točno, Maggie ga namjerno drži dalje od ljudi.

– Čini se da je tako. U svakom slučaju – nastavio sam poslovnim tonom – saznat ću nešto više večeras.

- Večeras? – ponovi on začudeno.
- Što to znači?
- Izvodim Maggie na večeru – odvratio nemarno.
- Maggie Harris? – Iznenadio se.
- Neka sam proklet ako...
- Razgovarat ćemo o Billyju.
- Razgovor se može obaviti u sjedećem, stojećem a i ležećem položaju – reče on obješenjački i namigne.
- Mislio sam da nitko ne može prići tome ledenjaku.
- Preuranjeno donosiš zaključke, prijatelju.
- Siguran sam da ćeš pokušati – dodao je značajno.
- Zurio sam u njega nekoliko trenutaka prije nego što sam odgovorio:
- Da, vjerujem da hoću.

XII

U predvorje sam sišao u sedam i četrdeset i zatekao uzrujanu i nestrpljivu Maggie Harris kako me čeka.

– Nisam navikla da čekam – ustremila se na mene poput divlje mačke prije nego što sam sišao niza stube.

– Žao mi je, Maggie – odvratio sam nehajno. – Čini se da mi sat ne ide dobro. Hoćemo li? – Galantno joj ponudih ruku, ali se ona bez riječi okrene i ljutito pohita prema izlazu. Pogledao sam recepcionara koji mi saučesnički mahne rukom i, uživajući u pogledu na njezine lijepe noge i lelujav hod, krenuo za njom.

U tišini smo se smjestili za stol. Pitao sam se hoće li cijela večer proteći u šutnji.

– Prije nego što naručimo večeru, želio bih da zakopamo ratne sjekire,

Maggie – rekao sam blago uputivši joj jedan od svojih razoružavajućih osmijeha.

– Što želite reći? – upita ona ukočeno.

– Ako večeras želimo nešto postići moramo zaboraviti maloprijašnji nesporazum.

– A što mislite da ćete postići? – upita suživši pogled.

– Ne ono što vi mislite da mislim – odgovorio sam uz osmijeh. – Odbacite načas sumnjičavost, Maggie – nastavim uvjerljivo – a ja ću zauvrat biti otvoren i iskren. Poznato vam je da su posljednjih dana trojica boksača doživjela nezgode – nastavio sam ozbiljno.

– Hah! – Prijezirno je frknula nosom. – Natjecatelji! Borci! To su farmeri i trgovci, a ne sportaši.

– Dobro – suglasio sam se popustljivo – nisu u pitanju favoriti, ali zašto ih je netko želio izbaciti iz natjecanja?

– Izbaciti? – Ona se namršti. – Pa rekli ste da su doživjeli nezgode.

– Jesu, ali one se nisu dogodile slučajno. Do tog sam zaključka došao pošto sam razgovarao s povrijeđenima.

– Što ste vi zapravo? Detektiv?

– Prepoznali ste moje ime, Maggie – rekao sam prijekorno – i znate da nisam detektiv. Bat mi je prijatelj i zamolio me da malo ispitam okolnosti kako bi se se on mogao posvetiti organizaciji natjecanja.

– Shvaćam – rekla je tiho. – Mislite li da vam ja nekako mogu pomoći?

– Vi ste pametna djevojka. Mislio sam da biste mi mogli ispričati nešto

o svemu ovome budući da ste ovdje dulje od mene.

Trenutak-dva, pažljivo je proučavala moje lice, kao da se želi uvjeriti u ozbiljnost i iskrenost mojih riječi, a zatim polako kimne.

Dvadesetak minuta razgovarali smo o prilikama u gradu i za to vrijeme sam samo potvrdio svoje prijašnje mišljenje o njoj. Ta je djevojka veoma promećurna i bistra.

Krivnju je, dakako, bacala na svoje protivnike Curryjeve.

— Najstariji sin i otac spremni su na sve — rekla je, nagnuvši se prema meni. — Mlada dvojica ih pokorno slijede.

— Slažete li se da trojica ozlijeđenih nisu nikakvi protivnici Donu Curryju... ili vašem bratu?

— Dakako da se slažem. Njih trojica... Iznenada ušuti i prodorno me pogleda. — Sumnjate i na mene, zar ne? I Billyja?

— Sumnjam na svakoga, Maggie. Nemate razloga za srdžbu — rekao sam blago.

— Zašto...

— Ispričajte mi o Billyju, Maggie.

Moje ju je pitanje izbacilo iz ravnoteže.

— Billy — ponovi zbunjeno. — Što vas zanima?

— Tjelesno je izvrsno razvijen za svoje godine — rekao sam mirno — ali što je s njegovom psihom?

Ukočila se.

— Ne znam o čemu govorite — reče kruto.

— Hajde, Maggie, danas poslijepodne sam razgovarao s dječakom. Zašto ste nas prekinuli? I zašto ga držite što dalje od ostalih ljudi? —

Nagnuo sam se preko stola. — Njegov um zaostaje za godinama, zar ne Maggie? — upitao sam nježno.

— Ne vidim kakve to ima veze sa svim ovim. Ne možete sumnjičiti Billyja samo zato što... što...

— Kako vi to nazivate tamo na Istoku, Maggie? — Ohrabrio je pogledom.

— Postoje razni medicinski izrazi. Njegov um se naprosto nije razvijao jednakom brzinom kao i tijelo — šapnula je bezglasno, oborena pogleda.

— Čini se kao da je to osveta prirode zato što mu je podarila krasno razvijeno tijelo — dodala ogorčeno.

— On je dobar dječak, Maggie — pokušam je utješiti.

— Zašto ga onda sumnjičite?

— To nisam rekao...

— Shvaćam — prekinula me žustro. — Shvaćam — ponovi zureći u mene praznim pogledom. — Ne sumnjate u njega, nego u mene. Mislite da sam ga nagovorila neka ozlijedi te ljude.

— Maggie, ne uzrujavajte se. Rekao sam vam da sumnjam u svakoga. Moram priznati da vas Billy u svemu sluša.

— Nikada mu ne bih rekla da nekoga povrijedi — rekla je oštro.

— Hoćete reći, izvan ringa?

— Boksanje je jedino što on zna, Clinte. On je dobar boksač, ali ga ja moram gurati da boksa zato što ne želi povrijediti ljude.

— Još mislite da može biti prvak svijeta unatoč takvom razmišljanju?

— Rekli ste i sami da me u svemu sluša. Prema tomu pitanje je samo jesam li mu rekla da povrijedi i one ljude.

– Ja sam šutio, a ona je razmišljala bi li odgovorila na to pitanje.

– Nisam rekla Billyju ništa slično – naposljetku će muklo. – On je bolji od svih njih i to ne bi imalo smisla.

– Isto se može reći i za Dona Curryja – podsjetim je.

– Možda, ali ja ne branim njih nego sebe. Billy nije ni taknuo te ljude.

Oklijevao sam trenutak-dva.

– Dobro – rekao sam znajući da od mene očekuje da nešto kažem.

– Vjerujete li mi?

Nadao sam se da me neće to pitati.

– Želio bih vam vjerovati, Maggie – odgovorim ozbiljno. – Vjerujte da bih.

XIII

– Zaista? – čudio se Bat idućega jutra sumnjičavo izvivši obrve. – Hoćeš reći...

– ... da sam je otpratio do pansiona, zaželio joj ugodan san i pošao u svoj hotel – dovršio sam strpljivo.

Na licu mu se još zrcalila nevjerica, ali doista bijaše tako. Koliko je god Bat očekivao da se potrudim te večeri oko Maggie, očekivala je to i ona. Možda se baš zbog toga nisam potrudio da te večeri završi u mome krevetu. Još sam je jednom izbacio iz ravnoteže kad sam joj poželio laku noć i iščezao u mraku.

Neka malo razmišlja, pomislio sam ne bez određene zlobe dok sam se vraćao u hotel svjestan da i sebe kažnjavam.

Zatim sam Batu ispričao sve što sam čuo od Maggie.

– Već od najranijeg djetinjstva Billyjev je mozak zaostajao u odnosu na razvoj njegova tijela. Kad su im roditelji umrli, dječaku je bilo samo osam godina, pa je Maggie preuzela svu brigu nad njim. Otada ga neprekidno čuva i štiti.

– I sada pokušava od njega napraviti boksača.

– Kaže da je to sve što on umije raditi, premda nerado jer ne voli udarati ljude i nanositi im bol.

– I ona očekuje da će takav čovjek postati svjetski šampion u teškoj kategoriji? – zapita Bat s nevjericom.

– Neprijerno jest da Billy bez pogovora sluša sestru.

– Tako smo ponovo na početku.

– Djevojka je naglasila da je Billy mogao s povrijeđenim boksačima kako izići na kraj na ringu, te da nije imao razloga napadati ih izvan njega – objasnio sam mirno.

– Isto vrijedi i za Dona Curryja.

– A to znači da se nismo makli s mrtve točke. Ipak, mislim da moram porazgovarati i s Curryjevima.

Bat načini grimasu.

– Svakako, samo revolver ostavi ovdje. Bit će ti lakše, a i njima.

– Oh, ne vjerujem da će već sada biti problema.

– Tvoja vjera u ljude uvijek me iznenadivala – reče on podrugljivo. – Odakle ti samo takva sigurnost?

– Dovoljno je da kažem starome Danu kako će cijelo natjecanje doći u pitanje ako ne bude spreman na suradnju – odgovorio sam mirno. – Siguran sam, naime, da to ne bi želio.

XIV

Curryjevi ne bi prevalili put od Oklahome do Arizone da im nije stalo da šampionske titule, a to mi je jamčilo da ću se vratiti s glavom na ramenu iako me mrze. Dan Curry neće dopustiti da neobuzdani i temperamentni Dell uništi bratovu karijeru prije nego što je i počela, mislio sam približavajući se ranču na kome su odsjeli.

Dave i Don su trenirali na maloj čistini ispred kuće, a otac i stariji brat su ih promatrali sa strane.

Don je prvi ugledao da dolazim i privukao pažnju ostalih.

– Adams! – krikne starac.

Dellova ruka poleti prema revolveru, ali ga otac odgurne.

– On će te ubiti, dječāče – izusti hrapavim glasom.

– Nije brži od mene – odvрати sin prkosno, ali spusti ruku.

– Do vraga, Adams, što tražiš ovdje? – obrati mi se Dan.

– Želim vam postaviti neka pitanja – objasnih mirno.

– Ne namjeravam odgovarati na tvoja pitanja. Okreni konja i odlazi odavde prije nego što te moji sinovi ne rastrgnu kao psa.

– Odgovorit ćeš na moja pitanja, Dane Curry – rekao sam hladno naglašavajući svaku riječ – ili se natjecanje za boksačkog šampiona neće održati.

– Oče... – počne najmlađi sin, ali ga Dan ušutka pokretom ruke.

– O čemu, do đavola, želiš razgovarati? – upita srdito.

– O nezgodama koje su domaći boksači doživjeli ovih dana, Dane. Jedan je od njih i gradonačelnikov sin. Pozvan sam da otkrijem što se ovdje događa. Ako ne uspijem u tome zadatku, gradonačelnik može otkazati natjecanje.

– Ne može – odvрати Dan oštro.
– Već smo platili.

– Gradonačelnik će natjerati Mastersona da vam vrati novac – izjavio sam hladnokrvno.

Zurio je u mene dok su mu se glavom rojile misli. Jamačno je pokušavao utvrditi govorim li istinu ili ne.

– Dobro – reče naposljetku. – Ostani na konju i postavljaš pitanja, a čim dobiješ odgovore čisti se odavde.

Bio sam izravan i otvoren kao i s Maggie Harris. Dok sam govorio pažljivo sam promatrao njihova lica, čekajući hoću li štogod otkriti po njihovoj reakciji. Međutim, i Danovo i Dellovo lice bilo je tako iskrivljeno od mržnje da nije odavalo ništa drugo. Dva mlada sina doimala su se zbunjeno.

– Adams, vidiš moga dječaka – Dan s ponosom upre prst u Dona. – Misliš li da se boji farmera ili nekog trgovčica?

– Ne, to ne mogu reći, Dane, Ipak, ne bi li mu malo želio olakšati uspon?

– To nipošto ne bih uradio – odvрати on kruto. – Moj sin se voli boriti i bio bi nesretan kad bih ga lišio koga meča.

Don Curry je kimao glavom, kako bi potkrijepio očeve riječi i nekoliko puta udario lijevom šakom o desnu.

– Jesmo li odgovorili na sva tvoja pitanja? – upita Dan.

– Niste, ali za sada je dovoljno.

– Dovoljno zauvijek – zareža Dell. – Ne vraćaj se više ovamo, Adams. Idući put će te ubiti!

– Ne, nećeš, Delle – rekao sam okrećući se u smjeru grada. – Ne smiješ ni nos obrisati bez očeva dopuštenja, a kamoli potegnuti revolver – dodao sam podsmješljivo. – Do vide-nja, momci!

XV

Ostavivši Dukea u konjušnici, zaputio sam se u salun. S pivom u ruci sjeo sam za najudaljeniji stol i počeo sređivati utiske.

I Curryjevi i Harrisovi imaju slične situacije u obitelji. Billy će uraditi sve što mu kaže Maggie, a isto vrijedi i za Della i ostale Danove sinove u pogledu očeve riječi. Vrijeme je da zaboravim na jedne i druge i provjerim ostale natjecatelje. Možda među njima pronađem krivca.

Odgurnuo sam stolac i krenuo prema točioniku.

– Bene, možda mi ti možeš pomoći – rekao sam pružajući mu praznu čašu.

– Hoću ako mogu – odvrati on ljubazno.

– Ima li itko od domaćih mladića izgleda za prvo mjesto u natjecanju?

– Ne, ne u ovakvoj konkurenciji – prizna on. – Curry i Harris su pre-jaki.

– Što misliš bi li koji od njih pokušao silom nešto postići? – Opazivši izražaj nerazumijevanja na njegovu licu, pokušam objasniti: – Hoću reći, bi li povrijedio nekoga da ga izbacim iz igre i tako poboljša svoje izgleda.

Zamišljeno je trljao vilicu.

– Čekaj da razmislim. Ne mogu se sjetiti nikoga tko bi bio tako pokvaren. – Nakon kraćeg oklijevanja izusti: – Mogao bih reći samo jedno ime.

– I to je nešto.

– Jediah Hunt – reče naposljetku.

– Jed je kovač, pravi div koji u boksu vidi priliku da se izvuče iz kovačnice koju nikada nije volio.

– Koliko je snažna ta njegova želja?

– Veoma. Kaže da će slomiti leđa svakog čovjeka koji s njim stupi u ring.

– Što misli? Da će mu protivnici biti poput krhke šibice?

– Jedove su šake snažnije od ijednih koje sam u životu dio. Podeš li s njim na razgovor bit će bolje da pripaziš. Veoma je nagle čudi.

– Imat ću to na umu – rekao sam i okrenuo se prema izlazu – Hvala, Ben!

– Ako se sjetim još nečega što bi ti moglo pomoći, reći ću ti kad sljedeći put dođeš.

– Dobro.

Kao da do sada nisam imao dovoljno neprilika, podoh u potragu za novom.

XVI

Jed Hunt je mnogo viši i od Billyja i Dona, zaključio sam odmah, ali to ništa ne znači. Ako ne zna ništa o boksu svaki od te dvojice može ga lako svladati.

– Vi ste Jed Hunt? – upitao sam kad sam ušao u kovačnicu.

Čovjek me namršteno pogleda ispod gustih i čupavih obrva.

– A tko ste vi?

– Clint Adams. Ne znam jeste li čuli za mene. Ja sam Mastersonov prijatelj i ortak. Čuo sam da ste i vi jedan od sudionika u natjecanju za šampiona boksa?

– Molim?

– Vi ste jedan od boksača? – ponovim.

– Tako je. I bit ću pobjednik. Nitko nije jači od mene – reče ponosno i udari se šakom u grudi.

– Potrebno je mnogo više od snage da biste dobili meč, ako dopustite da kažem svoje mišljenje – rekoh oprezno.

– Znam. – Lupne se prstom po glavi. – Imam ja i mozga.

– To pomaže – priznao sam – ali imate li boksačkog iskustva?

– Mogu pogoditi protivnika, a osim toga imam i plan.

– Smijem li čuti kakav?

Pomislio sam kako bi ovaj čovjek mogao biti dovoljno budalast da mi povjeri svoj plan kako će ukloniti svoje protivnike prije nego što natjecanje i počne.

– Pustit ću ih da me udaraju – izjavi div – dok se ne umore. Tada je na meni red.

– Pustit ćete da vas udaraju? – ponovio sam začuđeno.

– Mogu podnijeti sve što su u stanju sručiti na mene – objasni on samouvjeren.

Ako očekuje da će do vrha stići na taj način, neće mu ostati mnogo od lica, glave ili... mozga, mislio sam sažaljivo ga promatrajući.

– To je doista plan – suglasio sam se. – Ali što je s izbacivanjem protivnika iz igre prije nego što natjecanje počne?

Zurio je netremice u mene, lagano se mršteći.

– Ali to ne bi bilo pošteno.

– Ne, ne bi – morao sam se suglasiti. – Je li vam ikada takva zamisao pala na um?

– Pitate me da li bih se poslužio prijevarom? – upita me uvrijeđeno. Učini korak prema meni, a ja oprezno ustuknuh. – Nikada ne varam, gospodine! U svom životu nikoga nisam prevario.

– Dakako da niste, Jediah. Nisam namjeravao reći da jeste – pokušao sam ga umiriti.

– Zvučalo je kao da jeste. Možda bih vas morao nokautirati sada i pokazati vam kakva sam sila.

– To ne bi bilo pametno.

– Zašto ne? – Pride mi još korak bliže.

– Zato što se u tom slučaju natjecanje ne bi održalo.

Odmaknuo sam se korak unazad, a on je zastao. Namrštio se, pa upitao:

– Zašto ste vi tako važni?

Objasnio sam mu kakvu mi je zadaću Bat dao. Ispričovijedao sam mu i o nezgodama.

– Nisam nikoga povrijedio, gospodine, a niti to namjeravam dok ne izidem na ring. Tada ću bez milosti udarati sve one koji se nadu na putu između mene i Mikea McCoolea. Kad oborim i njega, postat ću prvak svijeta. Bit ću slavan i više neću morati ovdje raditi.

Lice mu poprimi gadljiv izražaj kad se osvrnuo po zagušljivoj prostoriji.

– Ali ne biste varali da ostvarite ono što želite.

Čovjek odlučno zaniječe glavom.

– To ne bi bilo pošteno.

Začudo, njemu sam najprije povjervao. Nije bio osobito bistar, ali vjervao je u poštenu igru.

XVII

Ostatak dana proveo sam u razgovoru s ostalim sudionicima. Pokušao sam što više saznati o njima i njihovim ambicijama i nadama. Većina je namjeravala sudjelovati u natjecanju zato što se ono održava u njihovoj blizini, pa zašto ne bi pokušali. Nekolicina ih je mislila kako bi imali neke izgleda da nema Harrisa i Curryja. Gotovo svi su se bojali klana Curryjevih, a o Harrisu su malo govorili. U svakom slučaju nijedan od njih nije imao razloga da izazove nesreće što su se nedavno zbile. Nadao sam se samo da ću krivca otkriti prije nego što se još nešto dogodi.

Nešto prije zalaza sunca došao sam do korala u kojem je trenirao Harris.

– Hdravo, Billy!

Mladić prestane boksati sa svojom sjenom i pogleda me u oči.

– Ne... ne smijem s vama govoriti – promuca oborivši pogled.

– Shvaćam, Billy – rekao sam mirno. – Želio bih govoriti s tvojom sestrom. Možeš li mi reći gdje je?

Oklijevao je prije nego što je odgovorio. – U pansionu.

– Dobro, hvala.

Podigao sam ruku da zakucam na vrata Maggiene sobe kad sam začuo neko komešanje s druge strane hodnika. Pošavši za zvukom, ugledao sam Maggie Harris kako se bori s Dellom Curryjem.

– Hajde, Maggie – govorio joj je pokušavajući joj utisnuti poljubac na usne dok se ona grčevito izvijala u njegovim snažnim rukama.

– Pusti me, Curry, ili ću...

– Ili ćeš...? – upitao je smijući se.

– Nahuškati ćeš svoga maloga brata na mene? Pojeo bih toga dječaka u jednom zalogaju. Hajde, mala, opusti se! Bit će nam lijepo.

– Pusti je, Dell!

– Što? – vikne on i okrene se da vidi tko to govori.

Prepoznavši me, ispusti djevojku iz zagrljaja, ali ne zato što me je htio poslušati. Reagirao je nagonski. Ugleđavši mene, izgubio je zanimanje za nju. Mržnja prema meni nadvladala je želju za njom.

– Adams! – zareža i spusti ruku prema dršku revolvera. Znao sam kako ćezne da ga potegne, ali i da se istodobno boji svoga oca.

– Makni se, Dell! Dama i ja imamo sastanak – rekao sam hladno.

– Tko prvi njegova djevojka – reče on podrugljivo. – Došao sam prije tebe i Maggie je moja.

– Mislim da bismo trebali njoj prepuštiti neka izabere – nastavio sam oštro.

– Ne, ne slažem se s tobom! – odbrusi on. – Neću pucati na tebe, Adams. Otac još ne želi tvoju smrt – nadoda s mržnjom. – A sumnjam da bi ti pucao prvi.

– Dell – upozorio sam ga, ali sam znao da ima pravo. Neću pucati.

– Otac ne želi da pucam, ali mi nije zabranio da te izmlatim – nastavio je, zasukavši rukave. – Sad ćeš vidjeti tko je Dell Curry!

Sjetio sam se slične situacije prije dvanaestak godina kad me je njegov brat Dan mladi napao i gotovo ubio svojim snažnim udarcima. Uvjeren sam da Dell i danas vjeruje kako sam, oporavivši se od Danovih udaraca, pošao za njim u namjeri da ga ubijem i tako se osvetim.

Po izražaju mladićeva lica znao sam da se i on sjetio. – Moj te je brat premlatio, Adams – reče cereći se – a ja ću uraditi isto.

– Dell, nisi ti ni sjena svoga brata, niti ćeš to ikada biti – dobacim mu prezrivo.

Znao je to i on, ali nije volio da ga netko podsjeća.

Poletio je na mene poput ranjenoga bika, napola slijep od boli i mržnje. Izmaknuh se u stranu i podmetnuh mu nogu tako da se spotakao i ispružio na podu koliko je dug i širok.

– Nespretan si, Dell – podsmjehnem mu se. – Ako je i tvoj mali brat nalik na te, nema što tražiti na ringu.

Želio sam ga još više razbjesniti. Poticao sam njegov bijes jer sam u tome vidio jedinu mogućnost da se izvučem neozlijeđen. Dell je znatno snažniji od mene i lako bi me mogao oboriti da nije zaslijepljen mržnjom.

Uspravio se, uputivši mi ubistven pogled. Ovoga mi se puta stao približavati lagano premda je još bio razjaren. Desnicom me udari po bradi, a ja njega raspalim kratkom ljevicom po rebrima. Znao sam da mu je trbuh tvrd poput stijene pa na nj nisam ni tratio vrijeme.

Malo je zateturio od moga udarca, a zatim me ponovo udario desnicom po lijevoj ruci. Na trenutak mi je odr-

venila od boli. Uzmaknuo sam korak unazad, kako bih prikupio snagu za novi napad, i opazio da mu niz lice curi znoj i da je načas zaslijepljen stao treptati vjedama. Iskoristio sam to da ga desnom rukom snažno udarim posred lica. Posrnuo je ali nije pao. Zasuo sam ga cijelom serijom udaraca, ne dajući mu priliku da se oporavi. Opazio sam da se spotiče i pada na jedno koljeno. Ponovo ga raspalih po vilici, ovoga puta koljenom. Srušio se na leđa i ostao tako ležati omamljen premda još pri svijesti.

Maggie mi pride.

— Zar ga nećete dokrajčiti?

Odmahnuo sam glavom.

— Gotovo je.

Zurila je u mene na trenutak prije nego što je rekla:

— Kukavico!

— Hvala, Maggie. — Podrugljivo je pogledah. — I drugi put!

XVIII

Uzeo sam je za ruku i poveo prema izlazu prije nego što Dell Curry dođe k sebi.

— Kamo ćemo? — upitala je korčajući uz mene.

— U gostionicu, na piće.

— Ali moram do Billyja...

— Billy je dobro — prekinem je oštro — a nama je potrebna kava.

Ušutjela je. Ubrzo smo sjedili u kutu gostionice.

— I drugi put — rekao sam značajno podigavši šalicu s kavom.

Ovoga je puta reagirala.

— Ah, to! — Obraze joj prekrije blago rumenilo. — Dobro — reče gotovo nevoljko — hvala vam, ali mogla sam i sama izići s njime na kraj.

Lica iskrivljena od bola promatrao sam prste lijeve ruke.

— Žao mi je što to nisam prije znao.

— Lako ste ga oborili.

Bila je to neka vrst naknade za ono što je prije rekla.

— Imao sam sreće.

Hinio sam skromnost i ona me oštro pogleda.

— Ne, bili ste brzi i munjevito ste reagirali pri svakoj njegovoj greški. Dobro ... zaista dobro ste se borili.

— Mogao sam isto tako biti i mrtav da nisam imao sreće.

— Nemojte biti skromni! — reče grubo.

— Nisam skroman.

— Dobro, neka bude po vašem — odvрати nestrpljivo, pa doda: — Nešto ću vam predložiti.

— Zaista?

— Zaista. — Pričeka trenutak-dva da pojača utisak svojih riječi, a onda izjavi: — Želim da budete sparing partner Billyju.

— Zapanjeno sam zurio u njezine sjajne oči.

— Zaboravite što ste rekli.

— Clinte...

— Zaboravite, Maggie!

— Potrebni ste mi! — uzvikne ona očajnički. — Moram pripremiti Billyja, a dosad nitko nije izdržao više od jedne runde.

— Ja nisam boksač, Maggie.

— To ne smeta.

— Možda ne vama, ali ja nipošto ne bih želio poslužiti vašem bratu kao vreća po kojoj će mlatarati svojim šakama. Osim toga ja sam suorganizator natjecanja pa i zato ne bi bilo u redu da treniram s jednim od natjecatelja.

Zinula je da mi se suprostavi, a zatim zatvorila usta. Vjerojatno je shvatala da imam pravo.

— Prokletstvo — promrsila je kroza zube podbočivši lice rukama.

— Možda bih vam ipak mogao pomoći u pogledu sparing partnera ...

— Kako to mislite? — U očima joj zasja tračak nade.

– Nisam siguran, ali možda bi jedan od natjecatelja bio voljan trenirati s Billyjem. I on nema sparing partnera. – Zatim joj objasni sve što sam saznao o Jedu Huntu i njegovom planu borbe.

– Raskomadat će ga bude li se borio na taj način – rekla je.

– To i ja mislim, ali on je dovoljno snažan da bude vašem bratu dobar sparing partner.

– Da, a i njemu bi ti treninzi koristili. Odmah ću poći k njemu.

– Polako, Maggie! – Položio sam ruku na njenu. – Ne žuri. Nešto mi duguješ – oslovio sam je prisno.

Oklijevala je prije nego što je ponovo sjela.

– Za Della Curryja? Rekao si...

– I za Della i za Jeda. Hajde, budi poštena.

Stisnula je usnice od srdžbe.

– Dobro, ali govori brzo. Do večeri još moram obaviti mnogo posla.

– Tvoj brat neka trenira sam, a meni je potrebna tvoja pomoć.

– U čemu?

– Da pronadem onoga tko je prouzročio one nezgode.

– Mislila sam da sumnjaš u mene – reče ona zajedljivo.

– Sumnjam u svakoga, ali vjerojatno najmanje u tebe. – To baš i nije bila istina, ali morao sam je malo omekšati. – Želim riješiti taj problem prije nego što još netko strada. Tko zna, možda bi sljedeći mogao biti tvoj Billy.

Namrštila se na tu moju primjedbu.

– Što bih ja trebala uraditi?

– Držati uši otvorene. Možeš prići bliže drugim natjecateljima i njihovim pratiocima nego ja.

– Što je s Curryjevima? Ne bi li oni trebali prvi biti na listi osumnjičenih?

– Možda Dell i starac, ali mlada dvojica su nevina.

– Kako izgleda Don? – nije mogla da ne upita.

– Dobro, sličan je Dellu. Sva braća, zapravo, nalikuju jedan drugome.

– Della si lako oborio.

– On je usijana glava, a ja sam iskoristio njegove pogreške. Stari će Dan utuviti Donu u glavu malo više razuma pred odlučujuću borbu, u to sam siguran. Prema tome, bolje ne računaj da će i Don u žestini i ludilu počinuti iste greške.

– Kad bi se barem i Billy tako razjestio – promrmlja ona s uzdahom.

Znao sam što misli. Billy je nježan dječak u tijelu odrasla muškarca. Nije i nikada neće žestoko nasrnuti na protivnika.

– Nema ubilačkog nagona – rekao sam.

Pogledala me oštro, a zatim skrenula pogled.

– Hoćeš li mi pomoći?

– Samo zato što bi moj Billy mogao biti sljedeća žrtva. Držat ću uha otvorene.

– Hvala! Kako bi bilo da te večeras pozovem na večeru? Doći ću po tebe u osam sati. Što kažeš na to?

Slegnula je ramenima.

– Ako želiš – kratko je rekla.

XIX

Bata sam zatekao u salunu kako čežnjivo zuri u snop karata na stolu.

– Još ne možeš naći suigrača, eh?

– rekao sam sjedajući mu sučelice.

– Ovaj grad nema nimalo duše.

– Ili su ljudi prokleta pametni.

– Jesi li što otkrio? – promijenio je predmet razgovora.

Ispričao sam mu o sukobu s Dellom Curryjem i o nagodbi s Maggie.

– Kako Curryjeve poznaješ bolje od mene, što misliš da će sada ur-

aditi? – upita me ne krijući zabrinutost.

– Mislim da je starome Danu ozbiljno stalo do Donove karijere pa neće riskirati, barem ne u ovom trenutku. Vjerojatno će se požaliti tebi, ali neće nastavljati sukob. Tko je šerif u gradu?

– Ned Tyler. Govorio mi je o tebi.

– Zaista?

– Rekao je da mu nije drago što sam za ortaka uzeo jednog revolveraša.

– Bit će bolje da sam porazgovaram s njim.

Nije mi se svidala pomisao ni da o meni misle kao o revolverašu, a kamoli da me revolverašem nazivaju.

– Strpi se malo – posavjetovao me Bat. – Još je rano da mu se obraćaš.

Razmislio sam, zatim šutke kimnuo. Ima vremena za susret sa šerifom, a trenutno ionako imam važnijeg posla. Kao na primjer Maggie Harris, pomislim obližnuvši usnice.

Bat i ja počeli smo kartati kad su se na vratima pojavila dva kauboja i pridružila nam se. Iskoristio sam trenutak da se povučem, ostavljajući Bata zadubljena u karte.

Pošto sam se u hotelu okupao i preodjenuo, pošao sam u Maggien pansion.

– Kakva lijepa mlada žena – govorila je vlasnica pansiona dok me uvodila u salon gdje sam trebao pričekati Maggie.

– Da, gospodo.

– Jednoga će dana usrećiti dobrog muškarca.

– Da, gospodo.

– Šteta što današnji muškarci...

Već sam razmišljao o tomu da djevojku pričekam na ulici kad se pojavila na vratima.

Bila je odjevena na isti način kao i jutros. Hlače i košulja.

– Zar nikad ne nosiš haljine? – upitao sam znatiželjno.

Ošinula me ostrim pogledom.

– Samo u posebnim prilikama. Želiš li se svadati ili večerati?

– Večerati – odgovorim popustljivo.

Za vrijeme večera Maggie mi je pričala o sebi i Billyju. Od smrti roditelja brinula je svojski o dječaku i imala malo vremena za sebe. Nije mislila na odjeću poput djevojaka svoje dobi, a još manje na udaju.

– Ispričavam se zbog svoje primjedbe o haljini – rekao sam tiho dok smo se vraćali u pansion.

– Znaš, ja doista ne mislim o odjeći kao druge žene.

– Ako Billy postane prvak, imat ćeš više novca...

– Možda. No, pobjedu priželjkujem u prvom redu zbog Billyja. Ne bi se više trebao boriti. Zato toliko nastojim da pobijedi. – Pogleda me svojim krupnim očima, tražeći razumijevanje. – To bi nam oboma mnogo značilo.

– Shvaćam.

Približili smo se pansionu i ja sam zastao i pogledao je u lice. Po prvi je put djelovala opušteno i ženstveno. Ljubičaste oči nalikovale su dubokim jezerima bez dna, a usne su joj bile meke i primamljive.

– Dodi u hotel sa mnom – rekao sam položivši joj ruke na ramena.

– Zašto? – šapne ona. – Zato što me sažaljavaš?

– Ne – izustih muklo. – Zato što te želim.

Nije se opirala mome poljupcu, ali nije ni odgovorila. Barem ne u prvi čas. Tek nakon drugog poljupca usne su joj postale podatne i meke.

– Dobro – prošaptala je teško dišući i položila ruku u moju.

XX

— Nisam upoznala još nijednog muškarca koji je toliko želio ugoditi ženi — rekla je tiho prije nego što je utonula u san.

Idućeg sam se jutra probudio prije nje. Ustao sam i tiho se odjenuo, pazеći da ne probudim Maggie. Zatim sam pošao u obližnju gostionicu na zajutrak.

Prelazio sam ulicu kad me zaustavi nečiji glas:

— Gospodine Adams!

Okrenuo sam se i ugledao Billyja Harrisa s unezvjerenim izražajem lica.

— Što se dogodilo, Billy?

— Maggie — promuca mladić. — Ne mogu je pronaći. Nije se vratila sinoć ... poslije večere s vama. — U očima mu se zrcalio strah.

Zatekao me nespremna. Mogao sam lako odagnati njegov strah, ali bi li Maggie željela da mu kažem gdje je provela noć? Da je riječ o normalnom dvadeset i dvogodišnjem čovjeku ne bi bilo problema, ali ovako...

— Billy, ne brini za sestru. Ona je dobro. Ne brini — rekao sam u nadi da će to biti dovoljno.

Medutim, nije bilo.

— Gdje je? — pitao je dječak.

— Dobro je, Billy, uvjeravam te...

— počeo sam u želji da ga umirim, ali on mi tako snažno zgrabi ruku da sam u pola rečenice ušutio.

— Gospodine Adams, strahovito sam zabrinut za sestru, Recite mi gdje je, molim vas.

— Billy! — dopre do nas Maggien glas s druge strane ulice.

Vjerojatno nije spavala onako čvrsto kako sam mislio, pa se brzo odjenula i izišla iz hotela.

— Maggie! — uzvikne on, a ja sam uzalud pokušavao osloboditi ruku iz željeznog stiska.

Magiee pretrči ulicu i zgrabi brata za ruku.

— Pusti ga, Billy!

Promatrao ju je s takvim olakšanjem da je to bilo gotovo smiješno.

— Maggie, ti si dobro — mucao je ozarena lica.

— Jesam. — S obje mu se ruke objesila o nadlakticu. — Billy, pusti Clinta! — reče oštro.

On spusti pogled na svoju ruku koja je tako stezala moju da mi je odrvenila i iznenada je raširi kao da nije shvatio da mi nanosi bol. Vjerojatno i nije.

— Clinte, što se dogodilo? — upita me Maggie.

— Ništa — odgovorim trljajući odrvenjelu ruku. — Bio je zabrinut za tebe i želio je znati gdje si bila.

— Oh, ne! — šapne ona preplašeno.

— Rekao sam mu da si dobro.

— Želio sam znati gdje si — objasni Billy promatrajući sestru s obožavanjem.

— Oh, dakako, nisi mu mogao reći ... — Zamuknuo sam.

— Ne, dobro je, Clinte. — Ona mi nježno dodirne ruku. — Sve će biti dobro — ponovi kao za sebe, a ja je još nikad nisam vidio tako zbunjenu i smetenu.

— Ali gdje si bila? — uporno će Billy.

— Razgovarat ćemo poslije — žurno će ona. — Dodi! — Zatim se okrene prema meni. — Vidjet ćemo se poslije.

Promatrao sam ih kako odlaze, zadubljeni u razgovor. Nikad još nisam vidio Maggie tako zbunjenu, nikad osjetio tako snažan stisak kao kad mi je Billy maločas zgrabio ruku. Odnos između brata i sestre prilično je čudan, mislio sam koračajući prema gostionici i pitao se hoću li ga ikad shvatiti.

Za stolom u dnu prostorije sjedio je namladi Curry, boksač Don. Ili se pretvarao da me ne gleda ili me nije prepoznao, pomislio sam dok sam koračao prema stolu za kojim je sjedio.

– Smijem li ti se pridružiti?

Podigao je pogled s tanjura. Lice mu je bilo bezizražajno kad je rekao:

– Svakako, samo izvolite.

Sjeo sam, a on je nastavio jesti kao da mene nema.

– Ne znam znaš li tko sam, Done

– rekao sam mu nakon nekoliko minuta šutnje.

Vilica mu je zastala na pola puta do usta.

– Oh, znam tko ste, Adams. Vi ste čovjek koji je ubio moga velikog brata Dana.

Nakon toga ponovo prione jelu.

XXI

– Bio si dijete kad se to dogodilo.

– Ali nisam zaboravio – uvjerio me brzo. Naslonio se laktom na stol i zamišljeno me promatrao, i dalje žvačući hranu. – Sjećam se da sam vam bio veoma zahvalan što ste ga ubili. Možda je sada pravi trenutak da vam kažem hvala?

Nastavio je jesti kao da pričamo o cijeni mesa ili pića.

– Done, ne razumijem te – rekao sam ne krijući zaprepaštenje. – Dan je bio tvoj brat.

– Da, moj veliki brat. Očev miljenik. Nikad nam nije dopuštao da to zaboravimo. Ni meni ni Daveu. Dell i on su bliski, a na drugoj smo strani Dave i ja. Sva četvorica nikada nismo bili bliski. Jeste li znali da su nam majke različite?

– Ne, nisam.

– Da, prava smo braća ja i Dave te Dan i Dell. Znači, Dan i Dell su nama dvojici polubraća, shvaćate li?

– Čini mi se – odgovorim sa smiješkom. – Misliš li uistinu ono što si maločas rekao? Da ti nije stalo što sam ubio Dana?

On sliježe ramenima.

– Ne odviše.

– A koliko si blizak s ocem?

Ponovo sliježe ramenima, ovog puta jače.

– On želi da postanem svjetski prvak, ali to ne znači da smo bliski. Ocu je stalo samo da se ime Curry proslavi. Da ga ljudi poštuju.

– O tomu je trebao prije misliti – nisam se mogao uzdržati od komentara.

– Da, ali to mu je eto, palo na um tek sada.

– Bi li uradio sve da ti postaneš šampionom?

– Mislite, bih li stavio na kocku svoje poštenje i ugrozio živote drugih natjecatelja kako bih ja uspio?

Kimnuo sam.

– Ne, ne vjerujem da bi to uradio. O tome sam i sâm razmišljao nakon vašeg dolaska na ranč. Ne, to ne bih uradio. Ako ni zbog čega drugog onda zato da ne bih doveo u pitanje moj uspjeh.

– Nisam mu rekao kako bih mu dopustio da se bori ako bih bio siguran da nema veze sa zamislama svoga oca i starijeg brata, i kako ne bih njega kaznio zbog njihovih djela.

– Što je s Dellom?

– On je posve nalik Danu mladem. U svemu se pokorava ocu.

– Gotovo u svemu – rekao sam tiho.

Mladić me upitno pogleda, a ja mu objasnih što se dogodilo između Della i mene kad sam ga zatekao s Maggie Harris.

Počeo se smijati tako da se zagrcnuo.

– Da sam bar to vidio! Oh, čovječe! Ocu neće biti lako zauzdati tog pobješnjelog bika.

- Ne bih ga želio ubiti.
- Bolje i to nego da on ubije vas
- mirno reče mladić.
- Želio bih izbjeći ubijanje – rekao sam ozbiljno.
- Da, stari Dell je bacio oko na zavodljivu Maggie otkako smo stigli ovamo – reče smijuljeći se, a onda se uozbilji i doda: – Ja sam došao ovamo samo iz jednog razloga, gospodine Adams. Da bih nokautirao Mikea McCoolea i postao prvak svijeta.
- Misliš li da ćeš izići na kraj s Billyjem Harrisom?
- Jeste li govorili s njim? – odvratiti Don pitanje.
- Ne više od nekoliko rečenica.
- Možete mi vjerovati na riječ. Veoma poštujem njegovu tjelesnu sposobnost, ali ja imam nešto što on nema.
- A to je?

Namigne mi i prstom dodirne sljepoočnicu, a zatim lagano ustane i izide na ulicu.

Zamišljeno sam zurio za njim, nadajući se da ono što je zaključio o Billyju Harrisu neće pričati drugima.

XXII

Ostatak dana protekao je bez većih ubuđenja sve dok se nije spustio mrak.

– Ne znam jesam li ja izbjegavao Maggie ili ona mene, ali veći dio dana smo bili prilično udaljeni jedno od drugoga. Pitao sam se što je rekla Billyju za proteklu noć.

– Jesi li vidio Dana Curryja? – upitao me Bat kad smo se te večeri sreli u salunu.

– Ne, nisam. To me iznenaduje. Mislio sam da će se nakon jučerašnjeg sukoba s Dellom sručiti na mene poput lavine.

Uto se vrata saluna otvore i dvojica muškaraca uđu. Obojica s ubilački izrazima na licu.

– Ne okreći se, Bat – promrsio sam kroza zube. – Dozvali smo vraga.

– Zdravo, Dane! – mirno će Bat.

– Mastersone – reče starac prijeteci – rekao sam ti da ovoga čovjeka držiš podalje od mene i mojih sinova!

– Mi smo slobodni ljudi, Dane. Ne mogu spriječiti Adamsa da ide onamo kamo želi.

– Je li? Pretpostavljam da ga isto tako nisi mogao spriječiti jučer kad mi je sina nasmrt pretukao – ražesti se Curry dok ga je sin mrzovoljno gledao zato što to spominje u prepunoj prostoriji. Lice mu je bilo puno modrica tako da je svakome moglo biti jasno o kojem je Danovu sinu riječ.

– Namjeravam o tome obavijestiti šerifa i to smjesta – nastavi Dan.

– Uradi ono što smatraš da moraš uraditi – otpovrne Bat hladno – ali u tom će slučaju šerif morati čuti i Adamsovu priču. A možda i priču Maggie Harris?

Dan se ugrize za usnicu, a lice mu preplavi grimizno crvenilo.

– Upozoravam te, Mastersone – reče naposljetku – netko će prije ili poslije biti ubijen.

– Nemam ni najmanju želju da ubijem jednog od vaših sinova, Dane... – počeo sam.

Starac me prekine s mržnjom:

– To si već jednom uradio, zar ne?

– Ne želim ubijanja – nastavim, prečuvši njegove riječi – ali ne budeš li držao Della na uzdi moglo bi se svašta dogoditi. Upozoravam vas zato obojicu.

– Ti prljavi... – počne Dell i spusti ruku, ali starac ga snažno gurne prema vratima.

– Idemo!

– Ali, oče...

– Slušaj me, magarče! – vikne Dan. – Izlazi!

– Starac zna da si brži – promrm-lja Bat kad su se vrata za njima zatvor-ila.

– Može biti. A to možda znači i to da ne želi nepravilike – dodao sam zamišljeno. – Što bi pak značilo da Curry nema veze s nezgodama.

– Od tvoga dolaska ništa se više nije dogodilo – dometne Bat zna-čajno. – Sada mi je još potrebna samo dobra partija pokera pa da bu-dem potpuno sretan završi raspolo-ženo.

Meni bi bilo potrebno mnogo više od toga, pomislio sam natmureno ali nisam rekao ništa.

Tek sada mi je palo na um da sam u prepunoj prostoriji prijetio Dellu Curryju, što je u najmanju ruku bilo veoma nesmotreno.

XXIII

Idućeg jutra probudilo me uporno kucanje na vratima.

– Što je? Tko je.

– Hajde, otvaraj, Clinte! Ja sam, Bat.

– Koliko je sati? – upitam ma-murno otvarajući vrata.

– Nije važno – reče on nervozno.

– Dell Curry je mrtav.

Zurio sam u njega kao okamenjen, a zatim sjeo na krevet.

– Pronađen je jutros u ambaru sta-roga ranča na kojemu trenutno žive Curryjevi. Glava mu je posve razmrs-kana.

– Čime?

– Tko zna? Odnijeli su tijelo po-grebniku. Dan i sinovi. Dan je rekao šerifu da si ti ubio njegovog sina.

Sjedio sam tresući glavom.

– O čemu razmišljaš? – upita me.

– Pitam se je li Dell zaista trebao umrijeti?

– Što želiš reći?

– A što ako je u pitanju još jedna od nezgoda koja se trebala dogoditi Donu Curryju?

– Nebesa, na to nisam ni pomislio!

– Želi li me šerif vidjeti?

– Rekao mi je da te dovedem – reče Bat mračno.

– Idemo, da to odmah raščistimo – rekao sam i žurno se počeo odije-vati.

– Ako želiš alibi, Laine... znaš, ona plavuša... može se zakleti da je pro-vela s tobom cijelu noć – mucao je Bat.

– Bat, vjeruješ li ti da sam ga ubio? – upitao sam pošto sam ga ne-koliko trenutaka prodorno promatrao.

– Ne, nipošto – reče on čvrsto ali ako želiš izbjeći nepravilike...

– Nije mi potreban lažan alibi – rekao sam odlučno i nastavio se odije-vati.

– Vi ste šerif? – upitao sam nis-kog čovjeka za stolom. Neka sam pro-klet ako nije skočio na zvuk moga glasa.

– Uh... da, ja sam.

Kako je ova drhteća masa sala post-ala šerif, upitao sam se znatiželjno prelazeći pogledom od njegovih sit-nih duboko usadenih očiju do velikog trbuha.

– Čuo sam da želite sa mnom raz-govarati. Ja sam Clint Adams – rekao sam mirno.

– Ah, da! Drago mi je što ste došli.

Ustao je tresući se od straha. Do-voljno sam dugo nosio zvijezdu na grudima da se osjetim uvrijeđenim što je sada vidim na njegovima.

– U vezi smrti Della Curryja... – počeo sam.

– Ah, da! To mi je dužnost...

– Do vraga, čovječe! – zarežah. – Prestanite se tresti i mucati i post-avite mi pitanja koja morate postaviti. Gdje sam bio sinoć. U krevetu! – od-

govarao sam žustro. — Jesam li prije-
tio Deltu Curryju? Ne, samo sam re-
kao da ga ne bih želio ubiti! Jesam li
se s njim sukobio? — Jesam, ali samo
zato što nisam imao drugog izbora!
Jesam li ga ubio? Nisam.

— I, uh, ah, mislim da je to u redu
— reče on. — Ako vi kažete da niste...

— Kako se dogodilo da vi post-
anete šerif? — upitao sam sjetivši se
svih onih sjajnih i hrabrih ljudi koji
su umrli braneci ono što značka na
njegovim grudima predstavlja.

Šerif Tyler je ostao bez riječi. Zabe-
zeknuto me je promatrao ne znajući
što bi rekao.

— Mogu li s nekim drugim razgova-
rati o ovome? — okrenuo sam se
prema Batu.

On se zamisli.

— Možda s gradonačelnikom.

— Hajdemo!

Tyler se trgao tek kad smo bili na
vratima. Počeo je nešto mucati, ali mi
smo nestali iza vrata ni ne obazrevši
se više na njega.

— Zašto se toliko uzrujavaš samo
zato što te se čovjek boji? — upita Bat
opazivši da u meni vri bijes.

— Ne uzrujavam se zbog toga —
odvratio sam suho — nego zato što
takav čovjek ne bi smio biti šerif.
Kako je dobio taj posao?

— Onako kako se obično dobija.
Nitko ga drugi nije želio.

— Je li i gradonačelnik čovjek slič-
noga značaja?

— Smeta mu tvoja reputacija, ali te
se nipošto ne boji — odvrati Bat.

— Dobro. Želim raščistiti pitanje
Dellova ubojstva s pravom osobom.

— Zašto se uzrujavaš? — ponovo
upita Bat. — Siguran sam da šerif ne
namjerava povesti istragu o ubojstvu.

— Baš to je ono što me smeta. Što
misliš kako će reagirati Dan Curry
kad to čuje?

— On će uraditi ono što bi uradio s
istragom ili bez nje odgovori mirno
Bat. — Siguran sam da neće prepu-
stiti slučaj predstavnicima zakona,
osobito zbog onoga što se zbilo prije
dvanaest godina.

Bat je imao pravo. Gradonačelnik
je bio čovjek posve različita držanja i
značaja od šerifa. Bilo je očito da me
se ne boji.

— Rado bih da mi date dobre raz-
loge za nastavak boksačkog natjecanja
— rekao je oštro.

— A zašto se ne bi nastavilo? —
upita Bat.

— Jedan je čovjek mrtav... Preki-
nuo sam gradonačelnika:

— Je li on jedan od natjecatelja.

— Ne, nije...

— Zašto bi onda takav događaj utje-
cao na natjecanje?

— Njegov je brat jedan od favorita
— naglasi gradonačelnik.

— To ne znači da je njegova smrt u
vezi s našim turnirom — umiješa se
Bat.

Naš domaćin je nekoliko trenutaka
razmišljao prije nego što je rekao:

— Gradom kruži priča kako ste si-
noć prijetili Deltu Curryju da ćete ga
ubiti?

Gradonačelnikov se pogled zaustavi
na meni.

— Kako obično, priča nije istinita
— mirno sam odgovorio.

— Kako to mislite? — upita on kad
je vidio da ne namjeravam ništa više
reći.

— Imate cijeli salun pun očevidaca
— naglašavao sam svaku riječ — a i
Bat je jedan od njih. Pitajte što sam
točno rekao. Rekao sam da ne bih že-
lio biti prisiljen ubiti Della Curryja.
Štaviše, rekao sam da ne bih želio
ubiti nikoga.

Holman pogleda Bata.

— Tako je, gradonačelniče —
potvrdi ovaj.

— Želim znati tko je počinio ubojstvo — reče Holman odlučno.

— Za to će se pobrinuti vaš šerif — rekao sam podrugljivo.

— Ta debela budala — promrmlja Holman s gadanjem na licu.

— Onda ga zamijenite.

— Teškoća je u tome što nitko ne želi taj posao. Čim nekoga nadem, to ću uraditi.

— Sjajno, onda neka taj čovjek povede istragu oko Curryjeve smrti. Ja sam cijelu noć proveo u svojoj sobi i takvu ću izjavu dati šerifu.

— Čekajte, molim vas! — vikne Holman kad smo ustali u namjeri da podemo.

— Da?

— Vi ste radili kao šerif, gospodine Adams — reče Holman. — Možda biste mogli...

— ... okačiti Tylerovu značku? — završio sam umjesto njega. — Ne bih ja dodirnuo ni za sva blaga svijeta.

— Gospodine Adams, potreban nam je pouzdan šerif koji zna svoj posao...

— Povećajte plaću. Možda će se netko javiti — rekao sam hladno i krenuo prema vratima.

— Čekajte! — zadrža me on ponovo. — Mogu li vas unajmiti privatno da istražite smrt Della Curryja i nesreće što su se dogodile trojici natjecatelja?

— Zašto ne biste jednostavno prekinuli natjecanje gospodine Holmane, kao što ste prijetili?

— Ne mogu — odgovori utučeno. — Gradu je potreban prihod kojeg će dobiti zahvaljujući natjecanju.

— Ako spriječite natjecanje moglo bi se dogoditi da na sljedećim izborima ne budete izabrani, nije li tako?

Spustio je glavu i ništa nije odgovorio.

— Tko će mi platiti ako pristanem na pogodbu? — pitao sam dalje.

— Gradsko vijeće se usuglasilo da svaki član da određen iznos ...

— A ponuda glasi?

— Dvjesto dolara, i još toliko kad pronadete krivca.

Oklijevao sam dovoljno dugo da ga ostavim u lažnom uvjerenju da ću prihvatiti, zatim podem prema vratima.

— Zaboravite ponudu. — Okrenuo sam se prema Batu. — Hajdemo, momče!

— Čekajte ... — reče gradonačelnik po treći put.

Okrenuo sam se s vrata i pogledao ga u oči.

— Gospodine gradonačelniče, kao suorganizator ovog natjecanja dužan sam otkriti tko je krivac za nezgode što su doživjela trojica natjecatelja, a isto tako pobrinuti se da se više ne dogode. Otkrijem li tko je ubio Della Curryja javit ću vam na vrijeme.

S tim sam riječima izišao iz sobe. Bat me je pratio u stopu.

— Ne razumijem te, stari druže — gundao je dok smo izlazili na ulicu.

— Upravo si odbio primamljivu ponudu da dobiješ četiri stotine dolara, za nešto što ćeš ionako uraditi.

— U tome i jest stvar — rekao sam odrješito, pitajući se je li previše mlad da bi me razumio. — Ja nisam na prodaju, Bat. To je sve što imam reći. On me je htio kupiti, a time i sebi kupiti sljedeći gradonačelnički mandat.

— Ali četiri stotine dolara ...

— Reći ću ti nešto — zastao sam usred nogostupa. — Vрати se tamo i reci mu da ćeš ti preuzeti posao.

— Ja? — zabezekne se Bat. — Trebao si vidjeti izražaj njegova lica kad sam ušao u njegov ured prvi put i rekao da u njegovu gradu namjeravam organizirati prvenstvo u teškoj kategoriji. Smatra me prebalavim, shvaćaš li?

– I ja te takvim smatram, ponekad – rekao sam iskreno.

– Potrebno ti je piće – reče on pomirljivo – da se smiriš.

– Imaš pravo. Čeznem za dobrom kavom.

Sastanak sa šerifom Tylerom uzrujao je više no što je bilo potrebno, a razgovor s gradonačelnikom nije me smirio. Uz kavu sam se pokušao opustiti, premda sam znao da to nije moguće sve dok ne saznam kako će Dan Curry reagirati na sinovu smrt. Hoće li me unaprijed osuditi ili će čekati dokaze? Hoće li me napasti odmah ili će čekati završetak natjecanja da bi sa mnom obračunao?

Takva i slična pitanja rojila su mi se u glavi dok sam sjedio u salunu i pio kavu.

XXIV

Nakon druge šalice kave izjavio sam da želim vidjeti Della Curryja.

– Čemu, do bijesa, to – upita Bat.

– Želim znati kako je ubijen – objasnim mirno.

– Dobro, ali moglo bi se dogoditi da naletiš na Dana Curryja ili njegove sinove.

– Nadam se da neću.

Bio sam siguran da neću. Dan Curry nije tip čovjeka koji će stajati kraj tijela mrtvoga sina i otvoreno žaliti.

– Želio bih vidjeti tijelo Della Curryja ako je moguće – rekao sam pogrebniku Walteru Dunnu.

On me sumnjičavo pogleda.

– Volite gledati mrtvace, ah?

– Samo ovoga – odvratim tvrdo.

– Znate – nagne se povjerljivo šapćući – otraga imam jednu koja bi vas oborila s nogu. Lijepa mlada djevojka, stara samo četrnaest godina, umrla je sirotica...

– Pokažite mi Curryja! – prekinuo sam ga oštro. – To je sve što želim.

– Ovuda, molim. – Čovjek se malo uplašio.

– Što ga je udarilo? – upitao sam promatrajući Dellov razmrskan potiljak.

– Neka sam proklet ako zna. Nisam liječnik.

– A gdje mogu naći liječnika?

– Preko ulice.

– Je li ga pregledao?

– Jest.

– Kako se zove liječnik?

– Gilman.

Ordinacija se nalazila iznad brijačnice. Vrata mi je otvorila osamnaestogodišnja djevojka dugačke smeđe kose i krupnih smeđih očiju. Ispod haljine se naziralo tek napupalo djevojačko tijelo.

– Niste valjda vi liječnik?

Zurio sam u nju kao da pred sobom vidim prikazu. Istina, jedan pogled na tu krasoticu bio je dovoljan da mi se raspoloženje popravi. Ništa me ne smiruje bolje od lijepih djevojaka, to sam oduvijek znao.

– Moj je otac liječnik – odgovori ona ljupko. – Nije kod kuće. Mogu li vam ja pomoći?

– Jeste li i vi liječnica?

– Ne, nisam, ali sam dosta naučila od oca. Kaže da ću biti dobra bolničarka. Mgu li vam pomoći?

Na trenutak sam bio u iskušenju da se prepustim njenim nježnim rukama, ali sam mu se odupro.

– Je li vaš otac pogledao tijelo čovjeka koji je jutros donijet? – mahnulo sam rukom prema pogrebniku preko puta ulice.

– Oh, jest! Zvao se Curry, zar ne?

– Tako je. A kako se vi zovete? – upitao sam iznenada.

– Melody. Melody Gilman.

– Ja sam Clint Adams – predstavio sam se uljudno.

– Otac će uskoro dići, gospodine Adams. Pošao je samo do gospode Withers. Ako želite uđite i pričekajte ga.

Kimnuo sam i skinuo šešir. Uvela me u dnevnu sobu i ponudila kavom.

– Kava je izvrsna – rekao sam otpivši gutljaj.

– Hvala – odvrati ona stidljivo.

Koliko se samo razlikuje ova djevojka od Lanie ili Maggie, pomislio sam promatrajući nježno ljupko lice. Lanie zavodi svakom svojom kretanjem i toga se ne stidi, Maggie je u stanju uzburkati muškarcu krv svojim izazovnim tijelom i ženstvenošću koje nije ni svjesna, a ova djevojka ... Nju bih naprosto želio zagrliti, priviti uza se, ljubiti i štiti ... Uz nju se čovjek osjeća smiren i sretan.

Opazila je da je promatram i blago porumenjela.

– Zašto vas zanima taj Curry? – upita trudeći se da joj glas zvuči mirno.

Ispričao sam joj istinu.

– Poakušvate pronaći ubojicu? – upita uzbuđeno. – Kao detektiv?

– Tako nekako.

– Zvuči uzbudljivo – reče sjajnih očiju.

Upravo sam joj htio odgovoriti da nije, kad se na vratima pojavi visok prošjed muškarac crnih brkova.

– Oče – djevojka ustane. – Ovo je Clint Adams. Želi s tobom razgovarati o čovjeku koga si jutros pregledao. On pokušava otkriti ubojicu – rekla je u jednom dahu.

– Zaista? – upita on okrznuvši me pogledom. – Koliko sam čuo, gospodin Adams je prvi na listi osumnjičenih – reče podrugljivo.

– Oče! – uzvikne djevojka prijetkorno.

– Idi van, Melody. Prošetaj se, dušo!

– Oče, zašto...

– Rekao sam da izideš! – oštro će on. – Ne želim da moja kći surađuje s revolverašem.

– Doktore Gilman... – počeo sam, ali me on prekine.

– S vama ću razgovarati tek kad moja kći izide iz sobe – reče on strogo.

XXV

– Biste li mi objasnili svoje čudno ponašanje, doktore? – upitao sam kad su se za djevojkom zatvorila vrata.

– Postavite pitanja i odlazite – bilo je sve što je rekao.

– Doktore, ne shvaćam čemu to neprijateljstvo prema meni. Uvjera-vam vas da ga nisam zavrijedio. Vi za život zaradujete revolverom – reče on prezrivo. – Nikada nisam cijenio ljude koji žive ubijajući druge.

– Ne znam otkud vam ta pomisao...

– Poričete li da vas zovu Gunsmit-hom? – upita me oštro.

– Ne, ne poričem, ali isto tako vam ne moram objašnjavati niti se braniti ...

– Onda je to sredeno – prekine me naglo. – Pitajte što želite i napustite moju kuću. Držim da nije pretjerano ako to od vas tražim.

– Ovo je vaša kuća i vi svakako imate pravo – odgovorim hladno, pa dodam: – Želim znati od čega je umro Dell Curry.

– Od udarca u potiljak nekim neidentificiranim predmetom.

– Slučajan udarac?

– Ne mogu to sa sigurnošću reći.

– Nagadate li kakav bi to predmet mogao biti? – pitao sam dalje.

– Ne – glasio je kratak odgovor.

– Doktore, ne trudite se baš da mi pomognete. – Postao sam nestrpljiv.

Odgovaram na vaša pitanje — reče hladno. — Ako ste završili.

— Jesam. — Ovoga sam puta ja njega prekinuo. Pošao sam prema vratima, ali sam nastavio govoriti: — Ma koji bili vaši razlozi, ne sviđa mi se vaše ponašanje, doktore. Idući ću ga put shvatiti kao izravnu uvredu.

U podnožju stubišta sreo sam Melody Gilman.

— Je li istina da ste vi čuveni Gunsmith?

— Nećete valjda i vi... — počeo sam kriveći lice u bolnu grimasu.

— Žao mi je — prekinula me žurno. — Žao mi je što se otac ovako ponaša, ali morate razumjeti...

— Razumio sam samo to da je vaš otac grub, tvrdoglav i nerazuman...

— On ima pravo — ponovo me žustro prekine. — Prije pet godina na ulici je došlo do pucnjave i tom prilikom je moja majka stradala od jednog zalutalog metka. Otada moj otac mrzi pucanje, a još više ljude koji žive od pucnjave...

— Suosjećam — rekao sam nježno — više s vama nego s njim. Ne znam tko mu je to rekao, Melody, ali ja nisam revolveraš. Dugo sam godina radio kao predstavnik zakona i tada sam bio prisiljen upotrebljavati revolver da bih mogao primijeniti zakon i natjerati ljude da ga poštuju. Ako to znači da živim od ubijanja...

Ona mi nježno dodirne ruku.

— Shvaćam... Clinte. Mogu vas zvati imenom? — upita bojažljivo.

— Dakako.

— Žao mi je što je moj otac svoju bol iskalio na vama. Sigurna sam da to ne zaslužujete — doda toplo.

— Hvala, Melody.

— Sada moram poći. Možda ćemo se još koji put vidjeti? — upita s nadom u očima.

— Kladim se da hoćemo.

Zvučalo je poput obećanja.

Hodajući ulicom ustanovio sam da moja pojava privlači pažnju svih prolaznika. Njihovi su me pogledi pekli na ledima. Znači, Dan Curry je napravio prvi potez. Prilično neočekivan. Širi glasine o čuvenom revolverašu. Vjerojatno je ispričao priču o ubojstvu svoga prvoga sina, zatim nagovijestio da sam ubio i drugoga. Želi u građanima pobuditi sumnju i navesti možda kojega od njih na akciju protiv mene kako bi on mogao ostati po strani.

Bat je bio u svojoj sobi. Ispričao sam mu što sam saznao.

— Taj starac ima pakleni mozak — reče Bat kad sam završio.

— Misliš li da bi tko u gradu mogao zagristi mamac?

— Koliko poznajem ove ljude, ne vjerujem da je to moguće, ali on bi mogao raspisati nagradu za tvoju glavu.

— Čime? Curryjevi nikada nisu imali novca. O tomu ne moramo brinuti.

— Mi? — On podigne obrve. — Hoćeš reći ti, zar ne? Mene nitko ne progoni. Možda bi trebalo nestati odavde, Clinte.

— Želiš li da to uradim?

— Mislio sam da me bolje poznaješ — reče on tobože uvrijeđeno.

— A ja sam mislio da ti bolje poznaješ mene.

Obojica prasnusmo u smijeh.

— Htio sam samo da znaš da bih te razumio — reče Bat nešto poslije. — Što ćemo sada kada od liječnika nisi ništa saznao?

— Nastavit ću istragu kao da je riječ o još jednoj nezgodi, ovaj put s mnogo kobnijim posljedicama — mirno sam odgovorio.

— Misliš da je netko htio onesposobiti Dona Curryja?

– Moglo bi biti tako, ali to neka ostane između nas.

Kimnuo je, a ja pogledam papir što je ležao pred njim. Na njemu je ispisao parove za prvi dio natjecanja.

– Kako određuješ tko će se s kime boriti?

On me lukavo pogleda.

– Ostaje li to između nas?

Nasmijao sam se i kimnuo.

– Natjecateljima je rečeno da će ždrijeb odrediti protivnike za prvi dio natjecanja, ali ja ih raspoređujem tako da bolji borci ostanu i u drugom dijelu.

– Hoćeš reći kako ne želiš da se favoriti prerano sastanu?

– Baš to.

– Sada sam se sjetio nečega – rekao sam. – Što misliš bi li Jed Hunt pristao da bude sparing partner Billyju Harrisu? Maggie je rekla da će ga zamoliti...

– Već jest – prekine me Bat. – Danas je ugovoren prvi trening.

– Rado bih mu prisustvovao.

– Što se dogodilo sinoć između vas dvoje? – upitao je neočekivano.

– Kako to misliš?

– Ona se ponašala veoma čudno kad sam spomenuo tvoje ime, a isto tako i Billy.

– Moram s njima razgovarati.

– Nećeš mi reći, zar ne? – upita lukavo me promatrajući.

– Pitam li ja tebe što ti radiš s onom malom Bonnie Mapes...

XXVII

Stigao sam do korala na vrijeme da prisustvujem ugovorenom treningu. Prizor je bio više nego užasan. Dovoljno je bilo samo pogledati dvojicu divova pa da čovjeka spopadne užas od mogućih posljedica njihova sudara. Nisam se ni ja mogao oteti

dojmu da će jedan biti teško povrijeđen ili ubijen.

Maggie je stajala sa strane i dobacivala bratu upute i riječi ohrabrenja.

– On je puno viši od tebe, Billy, ali neka te to ne smeta. Nemoj se bojati udariti ga. On je dovoljno snažan i tvoj ga udarac neće povrijediti – govorila je bez prestanka.

Sve troje bijahu tako zaokupljeni boksom da me nisu ni opazili kad su se Billy i Jed podignutih šaka počeli približavati jedan drugomu. Ne znam kakav su sporazum napravili, ali Jed će nakon treninga znati ima li izgleda da uspije ili ne.

Bill je s nekoliko brzih udaraca pogodio Jeda u lice, ali div je samo zatresao glavom. Dopuštao je da ga i dalje udara i uopće se nije branio. Činilo se, štaviše, da je zadovoljan takvim razvojem borbe.

– Tijelo, Billy, udaraj ga u tijelo! – vikala je Maggie.

Poslušavši sestru, mladić udari Jeda nekoliko puta po grudima i trbuhu. Vidljivog rezultata nije bilo.

Učini mi se da na ovaj način nijedan od partnera neće mnogo naučiti, a tako je očigledno mislila i Maggie. Postajala je sve ljuća dok je vičući nagovarala Billyja neka se prihvati posla.

Naposljetku Jed zavitla svojom golemom šakom i iznenadi Billyja. Billy zatetura, a lice mu poprimi iznenađeni izražaj.

Maggie krikne. Čekao sam da Billy padne, ali momak se začudo uspravio i izbjegao sljedeći udarac.

Zatim se prihvati posla.

Za početak uputi dva snažna udarca u Jedovo lice. Ovaj žmirne, a iz nosa mu poteče krv. No to nije zaustavilo Billyja. Jed je još bio na nogama i mladić ga nastavi udarati bez milosti. Ponavljao je takve udarce neprekidno ganjajući Jeda da uzmiče po

koralu, ali div nije padao. Imao je posjekotine i modrice po cijelome licu, krvario je na više mjesta, ali nije pokleknuo. Nije se ni pokušao braniti i Billy ga je nastavio udarati sve žešće i žešće. Znao sam da moram prekinuti trening prije nego što Jed bude ozbiljno povrijeđen.

— To je dovoljno! — viknuo sam oštro.

Maggie me je čula, ali ne i Billy. Nastavio je udarati Jeda sve dok nisam zakoračio na improvizirani ring, zgrabio ga za ruku i odvuкао od ubogoga Jeda koji je isprekidano disao zaslijepljen krvlju. Billy podigne ruku kao da će navaliti na mene.

— Želiš li se boriti sa mnom, Billy? — upitam, zasukavši za svaki slučaj rukave.

Ne bih prošao mnogo bolje od Jeda, ali zasigurno mu ne bih dopustio da me udara po svojoj volji.

Lice mu poprimi hladan i čudan izražaj, ali prije nego što je mogao odgovoriti na moje pitanje, Maggie utrča na teren.

— Billy, ne!

Objesila mu se na ruke i počela ga gurati prema rubu korala. Iza mojih leđa Jed je počeo stenjati i znao sam da je krajnje vrijeme da ga odvedemo liječniku.

Maggie je neprekidno umirivala Billyja riječima, sve dok hladan pogled nije nestao iz njegovih očiju a lice poprimilo onaj njemu tako svojstven nedužan izražaj.

— Sada je sve dobro, Clinte — reče mi Maggie.

— Maggie, moramo ga odvesti liječniku. — Dok sam govorio pogled mi je prelazio preko Jedova iznakažena i krvava lica.

— Ja sam ga povrijedio, čuo sam Billyja.

Okrenuo sam se i opazio da Billy promatra Jeda s velikom zabrinutošću.

— Billy, odvedi ga liječniku. Stane iznad brijačnice...

— Znam gdje — prekine me mlađić.

Jednu Jedovu ruku položi sebi oko vrata tako da je mogao lakše podupirati krupnog muškarca.

— Mislim da si rekla kako ne voli nositi ljudima bol? — rekao sam djevojci kad su se oni udaljili.

Zurila je u prazno.

— Ne sada, Clinte, molim te. Bolje da podem s njima.

— Maggie!

Zgrabim je za ruku, ali se ona otme.

— Rekla sam: ne sada.

Oštro me pogleda.

— Jednoga dana moramo i o tome razgovarati — rekoh odlučno.

— Razgovarat ću s tobom pošto, se pobrinem za Billyja — rekla je muko.

— Za Billyja? — upitam cinično. — Za njega ne trebaš brinuti, Maggie. Jesi li vidjela što je uradio Huntu? I uživao je u tomu.

— Clinte, molim te...

Položila je obje ruke na moje i molećivo me promatrala trenutak-dva prije nego što se okrenula i požurila za bratom i čovjekom kojega je on za vrijeme treninga zamalo ubio.

XXVIII

— Čini mi se da si rekao kako on ne voli nanositi ljudima bol — ponovio je Bat moje riječi kad sam mu ispričao što se dogodilo u koralu.

— Tako mi je rekla Maggie, ali poslije ovoga što sam vidio ne znam ni sam.

— Čini se da je toga diva zaista rastavio na sastavne dijelove.

— Da si mu samo vidio oči! Kad sam ga rastavio od Jeda, pogledao me

tako čudno da sam pomislio da će i mene udariti. Kao da me nije prepoznao.

— A počeo je tek kada ga je Jed Hunt pogodio?

— Tako je. Prije toga sve je bilo nalik poigravanju.

— Kao da ga nije želio povrijediti?

— Da. Zatim je iznenada došlo do eksplozije.

— Morat ću pokloniti malo više pažnje tom dječaku — promrmlja Bat.

— Tko će suditi na ringu?

— Oh, zar ti nisam rekao? — upita sa smiješkom.

— Tko? — Sumnjičavo sam ga pogledao.

— Mi.

Zurio sam u nj s nevjericom na licu.

— Ti si lud!

— Neće biti mnogo posla — umiri me Bat. — Moramo samo paziti da se momci uistinu bore a ne plešu na ringu. Ne bismo željeli da gledaoci budu nezadovoljni.

— Svakako. A gdje ćeš postaviti ring?

— Sjeverno od grada nalazi se lijepa livada. Tamo ćemo ga postaviti. Zapravo, moji momci to baš danas rade. Zato i žurim. Moram provjeriti kako ide posao.

Napustio sam gostionicu zajedno s njim i krenuo u salun. Moram porazgovarati sa Željeznim Benom Nealom.

XXIX

— Sudac? — Ben zine. — Želiš da ja budem sudac?

Bat i ja nemamo iskustva kad je u pitanju boks, Bene. Dobro bi nam došla tvoja pomoć. Što kažeš na to? Možeš li?

Jedva sam zatomio smijeh pomišivši na ovog snažnog ali niskog čovjeka kako na ringu razdvaja dva diva, Ipak sam znao da će taj posao obaviti bolje od mene.

— Svakako da mogu, Clinte. — Važno se isprsi. — Natrag na ring — doda poluglasno.

— Prije nego što se vratiš na ring, bi li mi mogao dati jednu čašu piva?

— upitam polupodsmješljivo.

— Odmah, odmah — odgovori rađeci s novim poletom.

— Slušaj, ne možemo ti mnogo platiti...

— Platiti? — Začudio se. — Clinte, dajete mi priliku da se vratim na ring. Za to mi ne morate ništa platiti.

— Smislit ćemo već nešto da budeš zadovoljan, Bene — rekao sam položivši mu ruku na rame. — Pristaješ li?

— Dakako — odvrati Ben, zadovoljno trljajući ruke.

Odložio sam praznu čašu na točionik, pozdravio i izišao na ulicu. Moram otići do liječnika i upitati kako je Jedu, pomislim, premda nisam bio siguran hoće li liječnik htjeti sa mnom razgovarati.

Melody me vjerojatno opazila s prozora, jer me dočekala na vrhu stubišta.

— Niste smjeli doći ovamo, Clinte — dočekala me i zgrabila za ruku.

— Zašto?

— Svi su još unutra. Čovjek koji je ranjen, onaj mladić što boksa i njegova sestra. Otac je ljut, jer ne voli ljude koji se tuku i to nazivaju sportom.

— A što vaš otac voli? — upitam zajedljivo.

— Ne možemo ovdje razgovarati. Hajdemo u šetnju.

Provukla je ruku ispod moje i odvušla me niz ulicu.

— Otac nije loš — rekla je u njegovu obranu.

— Nisam ni mislio reći da jest — izgovorio sam to blago — ali u sebi je nakupio previše mržnje. Na kraju će ga svega izjesti.

— Imate pravo. Hajdemo izvan grada. Manja je mogućnost da nas netko vidi i kaže ocu.

— Zašto vas to brine?

— Rekao mi je da vas se klonim.

— Vi ste odrasla djevojka, Melody. Vi odlučujete s kim ćete se sastajati.

— Recite to mome ocu — reče djevojka gorko.

— Sumnjam da bi me htio čuti. Kako je Jedu Huntu? — upitam iznenađeno.

— Bilo mu je prilično loše kad su ga doveli. Zadobio je nekoliko gadnih posjekotina iznad očiju. Otac bi ga želio neko vrijeme promatrati da vidi je li zadobio i potres mozga; jer je u početku bio veoma omamljen. — Sagne se, dohvati mali kamen i poigravajući se s njime nastavi: — U jednom se slažem s ocem.

— U čemu?

— Ne mogu shvatiti zašto se ljudi bore i to iz zabave.

— A ja mislim da je to najbolje što ljudi mogu raditi — rekao sam uz obješenjački osmijeh. Kad me oštro pogledala, dodam: — Hoću reći, muškarac i žena.

Melody porumeni i skrene pogled.

— Zašto si mi pošla ususret? — upitao sam nesvjesno prešavši na ti.

— Nisam željela da se sretnete s ocem...

— A ti sa mnom jesi? — podsmjehnuh se blago.

Šutjela je obraza rumenih od stida.

— Zašto si stidljiva?

— Ne znam. Voljela bih da nisam takva — priznala je tiho.

Položio sam joj ruke na ramena. Bili smo dovoljno daleko od grada i zacijelo nas nitko neće vidjeti. osjetio sam da dršće.

— Ja nisam stidljiv — rekao sam tiho.

Privukao sam je uza se. Nije se opirala. Usne su joj bile podatne i meke, a stidljivost i ustezanje ustupiše mjesto neobuzdanoj strasti što se rasplamsala u tom mladom biću. Unatoč odjeći koja nas je razdvajala i sputavala, bila mi je bliža od mnogih žena s kojima sa spavao nag.

— Ovo sam željela... od časa kad sam te prvi put vidjela — promucala je kad smo se razdvojili.

Kažiprstom sam joj milovao lice.

— To ne govori baš u prilog tvojoj stidljivosti. — zadirkivao sam je nježno.

— Pokušavam prevladati tu svoju osobinu, Clinte — rekla je oborena pogleda. Zatim me pogleda u oči, otvoreno i bez stida. — Možemo... možemo li biti zajedno?

Znao sam na što misli i nije imalo svrhe da se pretvaram. Osim toga »biti zajedno s Melody« predstavlja za mene neodoljiv izazov.

— A što je s tvojim ocem? — upitao sam ozbiljno.

— On ne mora znati.

— Gdje?

Tajanstveni smiješak obasja njeno lijepo lice.

— Pronaći ćemo mjesto. Sada se moram vratiti.

— Kako ću znati... — mucao sam.

— Kako ćemo se vidjeti? — Osjećao sam da je ona sve isplanirala u svojoj maloj glavici.

— Imam plan — rekla je odlučno, spustila poljubac na moje usne i otrčala.

XXX

Vratio sam se u hotel nadajući se da će me Maggie tamo čekati, ali dočekalo me je razočaranje. Imao sam os-

ječaj da će me od sada ta djevojka izbjegavati, ne bi li time izbjegla i razgovor koji sam naćeo toga poslijepod-
neva.

Nakon kraćeg oklijevanja odlućih je potražiti.

Nisam je našao u pansionu, a isto tako ni u koralu. Jamaćno je pavela Billyja u šetnju izvan grada, da na miru može s njim razgovarati. Možda će poslije doći k meni.

Vraćajući se u hotel nasuprot hotelu ugledam Dana Curryja, Motrio je na ulaz. Jamaćno ćeka da ja izadem, pomislim i odlućim mu prići s leda.

– Zdravo, Dane!

Poskoćio je, ali iznenadenje na njegovu licu ubrzo zamijeni mržnja.

– Što želiš, Adams?

– To sam i ja tebe htio pitati, Dane, videći kako motriš na hotel u kojem sam odsjeo.

– Stojim na ulici, Adams. Je li to zabranjeno?

– Koliko znam, nije.

– Zašto me ne ostaviš na miru? Dovodiš me u iskušenje – prosikće starac. – Znaš li koja je snaga volje potrebna da me sprijeći da potegnem revolver?

– Vjerujem da ti se baš toliko ne žuri umrijeti, Dane? – rekao sam podrugljivo i okrenuo mu leda.

– Nisam zaboravio svoje sinove, Adams! Nemoj misliti da jesam – dobaci on s mržnjom.

Ne okrenuvši se, podem u hotel. Toga me jutro Bat rano probudio, pa sam odlućio poći ranije na poćinak. Kad sam se uspeo na kat, ućini mi se da ćujem nećije korake po hodniku. Došao sam do ugla na vrijeme da vidim jednog muškarca kako nestaje niz stražnje stubište.

– Hej! – povikao sam i potrćao za njim. Ćuo sam da se vrata zatvaraju i odustao od potjere. Ćovjek je bio u velikoj prednosti.

Za svaki slućaj u svoju sam sobu ušao oprezno, s revolverom u ruci. Soba je bila prazna, ali ja se nisam mogao oteti dojmu da nešto nije kako valja. Pred hotelom sam zatekao Curryja, a nepoznati ćovjek... jedan od njegovih sinova?... na katu u hotelu...

Pažljivo sam pregledao sobu, ali sve je bilo na svome mjestu. Jedan pogled kroz prozor bio je dovoljan da ustanovim da je Dan Curry otišao.

Upravo sam namjeravao spustiti revolver, kad mi se ućini da se u sobi ipak nešto pokrenulo. Okretao sam se pažljivo promotrio sve oko sebe, ali ništa nisam vidio. Ipak, osjetio sam da se nešto miće. Ili je to samo plod moje mašte?

Stajao sam mirno i ćekao. Odjednom krajićkom oka uhvatim kretanje. Na krevetu. Nešto se micalo ispod pokrivaća na krevetu. Prišao sam mu u dva koraka i s lijevom rukom podigao pokrivać. Desnicom sam i dalje stezao revolver.

Ćuo sam ćegrtušu prije nego što sam je vidio i nagoniski opalio. Da sam reagirao samo sekundu poslije otrovnica bi me ujela, pomislim promatrajući njezine posljednje trzaje na krevetu.

Vratio sam revolver u korice i krenuo u potragu. Pronašao sam malu vreću u kojoj je netko donio zmiju u sobu.

Ćom u ruci zaputio sam se do stajice, osedlao Dukea, uzjahao i usmjerio konja prema ranću na kojem su odsjeli Curryjevi.

Jahao sam polako, jer nisam želio stići onamo prije njih. Želio sam Danu baciti zmiju u lice.

XXXI

Naletio sam na njih vjerojatno zahvaljujući samo tomu što sam na ranć

krenuo sporednim putem. Stajali su ispod visokog hrasta zadubljeni u razgovor, pa me nisu ni opazili.

Maggie i Billy nisu bili sami. Billy je stajao kraj unajmljenih kola, a Maggie je razgovarala s visokim muškarcem iz grada, kicoški odjevenim. Činilo se da nije riječ o običnom razgovoru, nego o svadi. Čovjek je u nekoliko navrata pokušao dodirnuti Maggie, ali ona se opirala. Naposljetku je muškarac bespomoćno raširio ruke, s izražajem isprike ali i čvrste odluke na licu. Maggie je nekoliko trenutaka zurila u nj, a zatim se bez riječi okrenula i uskočila u kola. Billy je ošinuo konje i kola su krenula prema gradu. Nešto poslije toga i nepoznati je muškarac uzjahao i lagano krenuo za njima.

Budući da ga dosad nikada nisam vidio, zaključio sam da je tek sada stigao u grad. Kad se vratim u hotel, lako ću saznati tko je i što želi, ali sada moram požuriti do Curryjevih.

Želio sam starome Danu reći da mu je plan propao, premda sam znao da prilično riskiram. Nadao sam se samo da neću morati nikoga ubiti. Dosta mi je krvi Curryjevih za cijeli život.

Zatekao sam ih kako treniraju. Dona i Davea, dakako. Otac ih je promatrao. Čuo me i okrenuo se, a izražaj na njegovu licu rekao mi je sve.

– Adams... – počeo je.

Bacio sam mu vrećicu sa zmijom u grudi.

– Pretpostavljam da pripada tebi, Dane.

– Ništa ne poričem, Adams. Prokleta mi je žao što te vidim.

– Znam da jest, Dane, ali namjeravam živjeti još dugo. Upamti to!

Gušio se od mržnje tako da nije bio u stanju govoriti, a sinovi su nas šutke promatrali. Lagano sam pošao unatrag, ali nisam skidao pogled sa sta-

roga Dana koji je jedini bio naoružan. Iako me mrzio, nije bio budala i znao sam da mi se neće usuditi pucati u lice.

No, ne bih se mogao zakleti da mi ne bi pucao u leđa. Nakon događaja sa zmijom više ne.

XXXII

Na povratku u grad razmišljao sam o čudnom susretu između Maggie Harris i nepoznatog muškarca. Tko je taj čovjek, pitao sam se po tko zna koji put.

Njegovo ime saznao sam veoma lako. U hotelu se prijavio nešto prije moga povratka pod imenom Roy Wagner. Dolazi s Istoka, što znači da se Maggie i on otprije poznaju. Iz knjige gostiju saznao sam još nešto. Wagnerova je soba bila samo dvije sobe udaljena od moje.

S tim sam saznanjima krenuo u salun nadajući se da će tamo doći i Wagner, kako bi isprao grlo od prašine.

Ben sam ispričao da je u grad došao jedan stranac i zamolio ga neka sazna razlog njegova dolaska.

– Kažeš da se zove Wagner? – Ben se zamisli.

– Poznaješ ga?

– Ne poznam, ali znam tko je. Novinar je na Istoku. Piše o boksu. Redovito prati šampiona.

– McCoolea?

– Ili tko to već jest.

– Shvaćam. Došao je ovamo vjerojatno zato što dolazi i McCoole. Dobro, Bene. Ako se pojavi ovdje, pozovi me, molim te. Rado bih ga upoznao – rekavši to zaputio sam se prema stolu u dnu saluna.

Nisam ispio ni prvu čašu piva kad se stranac pojavio u salunu. Ubrzo je Ben zapodjenuo s njim živ razgovor, a nakon nekog vremena dao mi znak

glavom. Wagner se zatim zaputio prema mome stolu.

Bio je to visok i mršav čovjek s brkovima i orlovskim nosom, elegantno odjeven.

– Gospodin Adams? – upita došavši do stola.

– Ja sam.

– Zovem se Roy Wagner, gospodine – predstavi se i pruži ruku.

– Drago mi je, gospodine Wagner.

– Smijem li sjesti?

– Ovisi o čemu želite razgovarati – odgovorio sam oprezno.

– Ja sam novinar na Istoku – objasni on. – Došao sam ovamo zbog natjecanja, a čujem da ste i vi jedan od organizatora.

– Ako je tako, izvolite sjesti.

– Hvala. – Zurio je u mene neko vrijeme. – Oprostite što vas ovako promatram, ali čini mi se da vas odnekud poznajem. Poznato mi je i vaše ime, ali ne u vezi s boksom.

Nisam mu ponudio pomoć, jer sam bio siguran da već zna tko sam.

– Ne zovu li vas slučajno Gunsmith? – rekao je naposljetku.

– Zovu – priznao sam hladno. – Jedan pretjerano ambiciozni novinar nazvao me je tim imenom prije mnogo godina i ime je ostalo sve dosad.

– Drago mi je što vas nalazim ovdje – reče on srdačno – i to iz dva razloga. Prvi je, dakako, natjecanje na kojem će se donijeti odluka o protivniku Mikea McCoolesa, a drugi moja želja da napišem priču o vama.

– To me ne zanima.

– Poslušajte me, gospodine. Mogao bih vas načiniti slavnim, napraviti od vas legendu Zapada...

– Stanite, gospodine! – prekinuo sam ga oštro. – Ne volim svoj nadimak, a posljednje što želim jest da zahvaljujući njemu postanem slavan. Ne, hvala na velikodušnoj ponudi – završio sam podrugljivo.

– Ali vi ne znate što odbijate...

– Želio bih razgovarati o boksu, gospodine Wagner – prekinuo sam ga sada pristojno ali odlučno. – Ako vi to ne želite, pustite me da u miru ispijem piće.

– Dobro – suglasi se naposljetku novinar, odustavši na trenutak barem od daljnjeg uvjeravanja. – Nećemo više o tomu, premda ne prihvaćam vaš odgovor kao konačan – dodao je ipak. – To vas moram upozoriti.

– Prilično pošteno – rekao sam podsmješljivo. – Recite sada pratite li vi Mikea McCoolesa na njegovoj turneji?

– Istini za volju on prati mene. – Nasmijao se svojoj šali, zatim objasnio: – Ja putujem prije njega i pišem o protivnicima koji čekaju na njegov dolazak, a ne članke o ljudima koje iza sebe ostavlja poražene, dakako.

– Toliko je dobar?

– Nitko mu nije ravan – reče novinar čvrsto. Nakon kraće šutnje dometne: – Čuo sam, doduše, da nekolicina momaka ovdje gaji velike nade.

– Nekolicina ih ostavlja izvrstan dojam – naglasim – ali oni nisu iz ovih krajeva.

– A što je s domaćim mladićima? – zanimao se on.

– Nisu bogzna kakvi – priznao sam.

– A oni izvana? – ispitivao me dalje i tako mi omogućio da spomenem Harrisa i vidim kako će reagirati.

– Jedan od favorita je Don Curry – počeo sam. – Visok i snažan mladić, koji ostavlja dobar utisak.

Sudeći po njegovu licu, novinara je zabavljao moj komentar. Što jedan revolveraš može znati o profesionalnim boksačima? Činilo mi se kao da mu čitam misli. Ipak me pustio da govorim očito zato da bi me pridobio za intervju.

– A drugi?

– To bi mogao biti mladi Billy Harris – rekao sam nevina izražaja na licu. – On nije tako visok kao Curry, ali vjerujem da je brži. Svaki od njih ima svoje prednosti. Hej, sjetio sam se. Harris je s Istoka. Možda ste čuli za nj i njegovu sestru?

– Sestru? – ponovi Wagner hineći iznenađenje.

– Da, ona mu pomaže i bodri ga. Zove se Maggie, Maggie Harris. Kaže li vam to nešto? – upitao sam jedva prikrivajući smiješak.

Pretvarao se da duboko razmišlja dok je polako ispijao pivo. Naposljetku zaniječe glavom.

– Ne, ne mogu reći da mi nešto kaže – odgovori s prizvukom žaljenja.

– Istok je gotovo jednako velik kao i Zapad, zar ne? – rekao sam tješeći ga. Zatim smo se obojica nasmijali kao dobri prijatelji, a novinar je dao znak Benu neka donese još dva piva na njegov račun.

– Slušaj, Clinte – poslije treće runde piva bili smo na ti – bi li pristao da napišem jedan članak o tebi kao o suorganizatoru natjecanja? – rekao je Roy oprezno ispipavajući teren.

– Ne bih, Roye.

– Zašto, do vraga?...

– Moj je ortak glava koja je sve ovo zamislila – prekinuo sam ga – i zato mislim kako je bolje da napišeš članak o Batu.

– Batu? Tako se zove taj čovjek?

– Da.

– Masterson? – pitao je dalje. Izvadi bilježnicu i počne hitro pisati. – Tko je taj čovjek?

– Mladić koji voli sport.

– Koliko mu je godina?

– Dvadeset i jedna ili dvadeset i dvije – rekao sam nemarno unaprijed znajući kako će reagirati.

– Samo toliko? – zine on zapanjeno. – Što zna o boksu?

Slegnuo sam ramenima.

– To ga nisam pitao.

U Wagnerovoj su se glavi ponovo stale rojiti misli. Lako ih je bilo pročitati. Revolveraš i dječak! Što oni znaju o boksu?

– Bat je dobar organizator – dodao sam mirno.

– Vjerujem da je tako – reče Wagner nimalo uvjeren u istinitost svojih riječi.

– Uskoro će doći ovamo pa ću te upoznati s njim.

– Dobro. – Rekao to nimalo oduševljen. – Za to bismo vrijeme mogli popiti još jedno pivo?

Ben nam je donio piće.

– Naš je poslužitelj nekada bio boksač – rekao sam glasno i Ben zastane.

– Da, ispričao mi je o svojoj karijeri – odgovori Wagner.

– Malo je takvih boksača.

– Kakvih? – upita Roy.

– Koji nikada nisu bili nokautirani.

– Oh, da – Wagner pogleda Bena – to je zaista izuzetno.

Ben se nadme od ponosa, a zatim lagano kimne i vrati se za točionik.

– Vidio sam ga nekoliko puta na ringu – povjeri mi Wagner kad se Ben udaljio. – Morali su ga pustiti da radi glavom jer nije znao što bi s rukama kad bi se našao na ringu.

– Zahvaljujući čemu je onda uvijek ostajao na nogama? – Istinski me zanimao odgovor.

– To je zaista neobično. Poznajem samo nekoliko boksača koji su se uspješno održali na nogama ma koliko snažnih udaraca dobili. Na njihovu nesreću, mnogi od njih nastavljaju sve dok ih netko ne ubije na ringu. Ben Neal je, pretpostavljam, bio pametniji od drugih, premda mi nije jasno kako netko tko stupi na ring može uopće biti pametan.

Rekao je to s takvim prezirom da sam morao odgovoriti pitanjem:

— Ako imaš takvo mišljenje o boksu zašto o njemu pišeš?

Na trenutak mu je pogled lutao po prostoriji, a zatim ga upravi na mene podigavši čašu s pivom.

— Još koja čaša, prijatelju, pa ću ti možda odgovoriti na to pitanje.

XXXIII

Trebalo je još dosta čaša, ali na kraju mi je Wagner ispričao zašto piše o boksu iako ne voli taj sport.

Godinama je pokušavao naći zaposlenje u novinskim kućama, svakodnevno obijajući njihove pragove, ali nikada nije dobio više od kratkotrajnog posla. No, jednoga je dana imao sreće. Slučajno se u pravo vrijeme našao na pravome mjestu. Nalazio se u salunu kada je neki mladić jednim jedinim udarcem nokautirao izazivača u borbi za naslov šampiona svijeta u teškoj kategoriji. Wagner je zgrabio mladića i napisao o njemu članak koji je izazvao pažnju javnosti. Čovjek koji nikada nije boksao stekao je umjesto oborenog favorita pravo da se s prvakom svijeta bori za naslov.

— Ta je borba stvorila od mene poznatog novinara — prizna Wagner — ali je ubila tog mladića. Bio je izuzetno hrabar i izdržao je jedanaest rundi u borbi s prvakom, ali je na kraju pao i nikad više nije ustao.

— A ti sebe kriviš za to? — upitao sam zamišljeno.

Otvorio je usta da potvrdi, ali se u posljednji čas sabrao.

— Ne krivim sebe ni za što. Taj mladić nije smio izići na ring, a nisam ga ja natjerao da to učini.

Nisam ništa rekao. Bilo je očito da Wagnera peče savjest, ali morao je od nečega živjeti. Naposljetku mnogi od

nas ne vole ono što moraju raditi da bi živjeli. Neki se kad-tad uspiju otrgnuti od takvog posla, a neki nemaju za to snage.

Ako ništa drugo, divio sam se Royevoj sposobnosti da pije pivo i sačuva relativno bistru glavu. Upravo sam namjeravao oteturati u svoju sobu na spavanje kad je u salun ušao Bat i pridružio nam se, s pivom u ruci.

Wagner i Bat su se kritički odmjeravali kad sam ih predstavio jednog drugome.

— Gospodin Wagner je sportski izvjestitelj — rekao sam pitajući se jesam li upotrijebio dobar izraz. — Promatrat će borbe za vrijeme natjecanja, a zatim i meč s McCooleom.

— To je dobro — zadovoljno će Bat. — Publicitet nam neće škoditi.

— Kada počinje natjecanje?

— Sutra, u podne. Vidjet ćete jednog od boljih momaka na djelu.

Nisam znao da je Bat već napravio raspored mečeva.

— Clint mi je rekao da imate nekoliko mladića koji mnogo obećavaju — reče Wagner. — Hoću li kojeg od njih vidjeti sutra?

— Curryja. — Bat me pogleda. — On otvara natjecanje, a zatim ćemo imati još četiri meča.

— Dobro.

— Gospodin Wagner bi te želio intervjuirati. Rekao sam mu da si ti organizator natjecanja.

— Da, ako imate malo vremena.

Wagner odmah izvadi bilježnicu, a ja nisam mogao da se ne divim njegovoj izdržljivosti i upornosti kad je počeo hitro pisati.

— Vi, gospodo, razgovarajte — rekao sam tromo ustajući — a ja ću na spavanje.

— Ustani ranije — reče mi Bat. — Bit će mnogo posla do početka meča.

— Dobro. Laku noć, Roy!

Hodao sam prilično uspravno, a ulazeći u sobu sjetio sam se čak da moram provjeriti ne nalazi li mi se u krevetu opet kakva životinja.

Dva para krupnih očiju promatrala su me iz moga kreveta s mješavinom radosna iščekivanja i bojazni. U dva koraka sam se našao kraj nje da provjerim ne sanjam li to.

U mome je krevetu zaista ležala Melody Gilman i stidljivo mi se smješkala.

— Jesi li provjerila ima li zmija? — upitao.

— Što? — Načas se namrštila.

— Ništa, nije važno. Kako si ušla?

— Na stražnja vrata.

— A tvoj otac?

— Otišao je izvan grada k jednoj rodilji. Neće se vratiti do jutra. Je li ti drago što me vidiš?

I jest i nije mislio sam u sebi, ali dakako glasno rekoh da jest. Možda je osjetila moju uzdržljivost, pa je stidljivo podigla pokrivač. Iskolačio sam oči i pružio ruke.

Više me nije morala pitati radujem li se što je došla.

XXXIV

Ujutro se probudila prije mene i natjerala me da ponovo vodimo ljubav. Uživao sam u svakom trenutku, ali se u mojoj podsvjesti zadržao nejasan osjećaj da sam prevaren. Previše je znala za stidljivu djevojku svojih godina.

Poslije toga je nestala, a ja sam se okupao, odjenuo i pošao na zajutak. U gostionici sam zatekao Roya Wagnera i Bata kako zajutarkuju i razgovaraju.

Noćasnji intervju očigledno još nije bio završen.

— Dobro jutro, gospodo — rekao sam raspoloženo. — Kako napreduje intervju? — upitam Roya.

— Odlično. — Lice mu je sjalo od zadovoljstva. — Bat mi upravo priča neke zanimljivosti iz svoga života.

— O boksu?

Pogled mi se suzi.

— Teško bi se moglo reći da je riječ o boksu — odgovori Wagner nedužno me gledajući. — Priča mi o svome prijatelju Wyatt Earpu i o tebi, Clinte.

— Roy želi napisati knjigu o nama trojici, Clinte — razdragano će Bat, a ja ga zauzvrat ošinih pogledom. No, on ga nije primijetio, ili se pravio da ne primjećuje.

— Je li to sve? A što je s natjecanjem? — upitam zajedljivo.

— O tomu smo razgovarali do kasno u noć — uvjeravao me Wagner.

— Poslije zajutarka Bat i ja bismo trebali poći do ringa. Zar ne, prijatelju?

Dok sam ovo govorio snažno sam ga udario čizmom po nozi. Ovoga sam puta uspio privući njegovu pažnju.

— Da, moramo — suglasio se brzo.

— Poći ću s vama, ako vam ne smetam — reče Roy Wagner. Prije nego što sam se stigao umiješati, Bat odgovori:

— Zašto ne, Roye. Samo dodi.

— Vidim da ste se vas dvojica sprijateljili — rekao uz kiseo osmijeh.

— Razumijemo se — skromno će Wagner.

Što sam ih više promatrao, to sam manje imao želju za jelom. Kad je moj zajutak stigao, samo sam popio kavu i ustao kad i oni.

— Zašto ne završiš zajutak na miru? — upita me Roy. — Ja ionako moram skoknuti do hotela.

Dao mi je dobru zamisao. Sjeo sam za stol i povukao za sobom i Bata.

— Dobro, Roye. — Široko sam se osmjehnuo. — Podi naprijed, a nas dvojica ćemo ti se poslije pridružiti.

— A zajutak? Moram platiti što sam pojeo — reče on oklijevajući.

– Ja ću ga platiti, samo idi!
Novinarevo se lice razvuče u srdačan osmijeh.

– Hvala. Do videnja!
– Što ovo znači? Plaćaš mu zajutrak? Pokušavaš li ga potkupiti? – sasuo je na mene bujicu pitanja Bat.

– Ništa ja ne pokušavam s njim – odvratio sam ljutito. – Slušaj, Bat, ako ti želiš biti junak njegove petparačke priče, samo izvoli, ali nemoj mene uvlačiti u to. – U glasu mi se osjećala neprikrivena prijetnja.

– Huh! Što je s tobom, prijatelju?
– Momak je sinoć tražio od mene intervju i ja sam ga glatko odbio, a ti mu sada pričaš priče o meni.

– O nama, druže – ispravi me on.
– Tebi, Wyattu i meni. Ispričao sam mu...

– Učini mi uslugu – prekinem ga – i u ostalim pričama izostavi moje ime.

– Čini se da ne želiš biti slavan.
– Čini se da imaš pravo – odvratio sam mirno.

Sa svojom mladošću očigledno nije mogao shvatiti moje osjećaje i ja mu nisam zamjerio na želji za slavom, samo neka ubuduće ne spominje mene.

– Tko sudi prvi meč? – upitao sam kako bih promijenio predmet razgovora.

– Ben Neal. Tako je sretan zbog toga da ću mu možda dopustiti da sudi sve mečeve.

– Mislim da bi to bilo najbolje. Koliko mu plaćamo?

– Deset dolara po meču.
Bio sam zadovoljan s tim iznosom, a znao sam da će biti i Ben Neal. Jedva sam čekao da ga vidim kako pokušava kontrolirati muškarce dva puta veće od sebe.

Kad smo stigli do ringa ljudi su se već tiskali oko improviziranog ulaza. Ben je skupljao novce od gledaoca

koji su željeli imati bolja mjesta i položaje. Neki, koji nisu željeli platiti, penjali su se na udaljena stabla.

Pogledom sam među gledaocima potražio Maggie Harris. Billy se danas nije trebao boriti, ali sam bio siguran da će on ili ona biti ovdje da vide suparnike, osobito Dona Curryja.

Naposljetku sam je uočio. Ona mene nije, jer je gledala Roya Wagnera koji je bio zadubljen u razgovor s Donom Curryjem. Teško je bilo protumačiti pogled u djevojčinim očima. U njemu se osjećao nagovještaj straha i neka vrsta odbojnosti.

Napokon je Bat stao po srijedi ringa i predstavio borce prvog meča. Curry se trebao boriti sa čovjekom zvanim Oaks, nešto starijim od sebe, visokim ali znatno mršavijim, tako da se za njega jedva moglo reći da spada u tešku kategoriju.

Zatim je u ring stupio Ben Neal i dao znak za početak meča.

Curry je oštro napao protivnika, ali se ovaj neko vrijeme uspješno branio odolijevajući snažnim udarcima. Poslije tri runde Curry je, očigledno na nagovor svoga oca koji nije prestao vikati na nj, promijenio taktiku.

Do tada je pokušavao nokautirati Oaksa udarcem u glavu, ali sada se usredotočio na protivnikovo tijelo. Oaks se bolno izvijao i posrtao, jer je bio premršav da bi izdržao takve udarce. S vremena na vrijeme s usana bi mu se oteo slab uzvik, a tada bi udarao Curryja šakom. Bili su to pre-slabi udarci za tako snažna protivnika. U jednom trenutku Don ga udari u trbuh i Oaks se presavi napola. Curry pričekao da se uspravi, a zatim ga ponovo udari u isto mjesto. To je bio kraj meča. Oaks se ponovo presavio, a zatim nastavio padati s rukom na bolnim rebrima. Ne bih bio iznenađen da mu ih je nekolicina polomljena.

Pogledom prema Royu Wagneru, koji je u svoju bilježnicu žustro zapisivao izvještaj. Maggie je gledala čas Wagnera, čas Curryja. Billyja Harrisa nije bilo na vidiku.

Dan Curry dobaci sinu ručnik dok je mladić silazio s ringa, no umjesto da mu čestita žestoko se oborio na nj riječima. Vjerojatno mu je zamjerio što mu je trebalo toliko vremena da obori protivnika.

Ben Neal i Bat pomogli su Oaksu da side s ringa, a zatim Bat najavi sljedeći meč.

Iduće četiri borbe nisu bile osobito zanimljive, premda su gledaoci uživali. U pojedinim mečevima protivnici su pokazivali svoju sirovu snagu, tako da se boks meč pretvarao u tučnjavu, a u drugim su mečevima bili previše mlaki i meč je više nalikovao plesu nego boksu.

— U svakom slučaju čestitao sam Batu na rasporedu. Nakon bljutavog meča u kojem nijedan od protivnika nijee bio osobito ozlijeđen, zbog čega su gledaoci negodovali, najavio bi par koji je bio raspoložen za grubu tučnjavu i tako ugadao publici.

Što god rekli o natjecanju ne može se poreći da je to bilo zabavno poslijepodne.

— To je sve, narode — na kraju će Bat. — Vidjet ćemo se sutra u isto vrijeme.

Ljudi su se razilazili uglavnom zadovoljni prvim danom natjecanja.

— Najuvjerljiviji je utisak ostavio Curry — rekao sam Batu.

— Momak je zaista snažan — suglasio se Wagner.

— Njegov otac nije bio zadovoljan.

— Nikada i neće biti — rekao sam zlobno, ogledavajući se za Maggie.

— Kada je na redu onaj drugi favorit? — upita Wagner nemarno. — Kako ste ono rekli da se zove? Harris?

— Da, Billy Harris — odvrati Bat. — Sutra. Prvi je na redu.

— A Curry nastupa ponovo?

— Prekosutra — reče Bat.

— Kada će se njih dvojica naći na ringu —animalo je Wagnera.

Na Batovu licu zasja gotovo stidljiv osmijeh.

— U finalu, mislim.

— Shvaćam. — Wagner zakima. — Do posljednjeg ih držiš razdvojene kako bi porasla napetost...

— Mislim da toliko dugujemo građanima — Bat se obješenjački nasmije. — Jedno dobro finale, zar ne?

— Potpuno te shvaćam — izjavi Wagner.

— I ja — dodao sam pošto me je Bat pogledao.

— Danas smo dobro prošli, Clinte — reče Bat zadovoljno. — Hajdemo u salun. Častim vas pićem.

— Moramo platiti Bena — podsjetim ga.

— Da, ali moram s njim još pregovarati — lukavo će Bat. — Nisam mu zapravo namjeravao prepustiti sve mečeve.

— Kako je onda došlo do toga da samo on sudi?

Bat se nasmije.

— Rekao je da ću ga morati nokautirati jer se neće maknuti s ringa, a dobro ti je poznato da to još nikome dosad nije pošlo za rukom.

XXXV

Pošto smo se smjestili za naš uobičajeni stol, prišao nam je Ben Neal. Donio je tri piva za nas i jedno za sebe.

— Prvu rundu ja častim — bio je uporan. — Ne mogu vam opisati kako sam se osjećao ponovo u ringu. Clinte i Bate, veoma sam vam zahvalan što ste mi to omogućili.

— Toliko da si mi zaprijetio nokautom kad sam te pokušao izgurati s

ringa – zadirkivao ga je dobroćudno Bat.

– Žao mi je – odgovori Ben pokunjeno.

– Ne brini, šalim se – reče Bat.

– Ti si obavio taj posao bolje nego što bismo to uradili nas dvojica.

To je istina. Zahvaljujući svome iskustvu na ringu, Ben je znao kada treba ostaviti boksače same, a kada ih valja razdvajati.

Bat ustane i ode s Benom do točionika da izračuna zaradu, a ja sam ostao sjediti s Wagnerom.

– Roy – rekoh – u vezi s onim pričama o Batu, Wyattu Earpu i meni...

– Da?

– Ne bih to objavio da sam na tvome mjestu.

– Imam Batovu dozvolu.

– Pismenu? Nadao sam se kako Bat nije bio tako glup da nešto potpiše.

– Uh, ne! Pismenu nemam – prizna novinar.

– Osim toga nemaš moju dozvolu, a ni Earpovu – nastavio sam uvjerljivo.

– Misliš da biste me vas dvojica tužili? – upita s nevjericom.

– Wagnere – odgovorio sam ozbiljno posluživši se ovoga puta iznimno svojom reputacijom – misliš li da bi se ljudi poput nas dvojice gnjavili tužbama?

Neko je vrijeme zamišljeno zurio u pod.

– Jesmo li se dogovorili? – upitao sam sa smiješkom. – Nikakvih članaka!

– Dobro – naposljetku popusti protiv volje.

Uto nam pride Bat.

– Ja i Ben smo sve sredili. – reče, pa upita promatrajući nas začudeno: Što se ovdje dogodilo?

– Ovdje? – upitam nedužno. – Ništa. I Roy i ja smo sve sredili, zar ne?

Wagner popije piće i ustane, rekavši da mora nešto napisati.

Bat me upitno pogleda.

– Što si rekao tomu čovjeku?

Ispričao sam mu kako je tekao naš razgovor.

– Savjetujem ti da dobro promisliš prije nego se potpišeš na neki od njegovih članaka – rekao sam na kraju. Ustao sam i protegnuo se. – Moram potražiti Maggie i malo s njom porazgovarati.

Odlazeći pitao sam se zašto nisam ispričao Betu da sam Maggie vidio s Royem Wagnerom izvan grada. Možda zato što su se on i Wagner prebrzo sprijateljili, a Bat je odviše mlad i mora još mnogo toga naučiti o ljudima.

Osim toga, pitao sam se zašto je Roy Wagner porekao da poznaje Maggie. Hoće li djevojka priznati istinu ili ne? To moram saznati.

U koralu ih nisam zatekao, pa sam pošao prema pansionu u kome su Harrisovi stanovali. Roy Wagner je upravo otamo izlazio. Nije me primijetio, pa sam se zaklonio iza jednih kola dok nije odmakao.

– Oh nebesa, dva krasna posjetioca u jednom danu! – rekla je gospoda Halliday, vlasnica pansiona kad sam upitao za Maggie. Zatim žurno doda: Pozvat ću je odmah.

– Molim vas, nemojte joj reći kako znam da ju je posjetio gospodin Wagner – zamolim staricu.

Ona me zavjerenički pogleda.

– Razumijem vas, mladiću.

Drago mi je što misli da razumije, pomislim cinično. Da barem i ja mogu razumjeti što se događa. Možda bi mi gospoda Halliday mogla pomoći?

– Ne želim pričati o onome što se jučer dogodilo – reče Maggie tmurno kad je sišla u dnevnu sobu.

Morao sam priznati da se doimala iscrpljenom i nervoznom, pa sam zato popustljivo odgovorio:

– Dobro, obećajem da nećemo o tomu govoriti. – Kad me iznenađeno pogledala ljubazno sam nastavio: – Poštujem tvoju želju, jer nisam došao da te uznemirim. Što misliš o današnjim mečevima?

– Nisu ostavili na mene dubok dojam. I dalje me sumnjičavo promatrala, pitajući se zašto sam odustao od ispitivanja o onome što je Billy uradio Jedu Huntu.

– Čak ni Don Curry? – upitam, pažljivo promatrajući kako će reagirati.

– Borio se sa slabim protivnikom, a trebale su mu četiri runde da ga slomi – reče ona prezrivo. – Billy bi to uradio već u prvoj rundi. Curry nije dovoljno pametan.

– Ali je zato snažan. Srušio je onoga momka udarcima u tijelo.

– Snažan jest – suglasila se preko volje – ali nije dovoljno pametan. Billy će uraditi ono što mu ja kažem. S njegovom brzinom i mojim mozgom može svladati svakog protivnika – reče čvrsto.

– Možda imaš pravo.

– Jesi li došao ovamo da bi mi to rekao?

– – Mogli bismo pričati i o onoj noći – rekao sam značajno, ciljajući na noć koju smo proveli zajedno.

– Ne o tomu ne možemo razgovarati – reče ona ukočeno. – To je bila greška.

Ova se žena vlada sve čudnije pomišlim ozlojedeno.

– Dobro – popustio sam ponovo – nećemo ni o tomu. – Lice mi se iznenada razvedri. – Hej, znaš li da je u gradu novinar koji piše o boksu?

– Što?

Očigledno bijaše zatečena mojim pitanjem, a upravo sam to i želio.

– Jedan novinar...

– Čula sam te – odreže ona. – Ne, nisam znala.

– Zove se Roy Wagner. – Pažljivo sam je promatrao.

– Wagner?

– Da. Došao je s Istoka. Jesi li čula za nj?

– Ne, a zašto bih? To što dolazi s Istoka ne znači da ga moram poznavati – reče mrzovoljno. – Ne, ne poznajem ga – završi odlučno.

– Oh, mislio sam da ga slučajno poznaješ i da želiš znati da je u gradu. Sutra će prisustvovati borbama.

– Dobro, neka dode. Vidjet će pravog borca na djelu. Slušaj, Clinte, moram poći Billyju. Trebaš li me još što-god? Je li to sve što si želio?

– Da, Maggie – rekao sam krotko.

– Dobio sam sve što sam želio. Hvala.

Možda će zaista poći Billyju, ali u ovom času nije se ni pokrenula. S vrata sam se osvrnuo. Još je stajala nasred sobe i zamišljeno zurila u pod.

Rekla je da ne poznaje Roya Wagnera, a samo nekoliko trenutaka prije toga on ju je posjetio. I ne samo to. Kad sam spomenuo njegovo ime, njenim je licem u djeliću sekunde preletio strah.

Zašto bi se Maggie Harris, žena koju malo što može uplašiti, bojala Roya Wagnera?

XXXVI

Billy Harris je sjajno boksao. Njegov je protivnik bio bolji od Donova, ali nokautirao ga je u drugoj rundi. Ipak, nakon meča sestra ga je sasula gomilom prijekora. Slušao ju je bez prigovora, poput djeteta koje zna da je nečim ozlovoljilo roditelja.

Ja sam bio zadivljen onim što je pokazao u tome meču. U prvoj se rundi poigravao s protivnikom, dobro se braneći i očigledno tražeći najbrži način da ga slomi. U drugoj je rundi doslovce pobjesnio i, probivši se snažnim udarcima kroz protivnikovu slabu obranu, nokautirao ga s tri snažna udarca. S dva ga je udarca otvorio, a zatim snažnom desnicom pogodio u glavu i nokautirao.

Moram priznati da sam s osobitim nestrpljenjem očekivao Billyjev meč, pogotovu nakon onoga što je uradio Jedu Huntu. Ovoga puta, međutim, mladić se dobro obuzdavao i to me se dojmilo više od njegove snage.

No, istini za volju, protivnik ga nije ni dotakao rukom, a sjetio sam se da je na Jeda navalio tek kada ga je ovaj pogodio. Još se ne može reći neće li i slijedeći put kad primi udarac reagirati na isti način.

Kad je počeo slijedeći meč Maggie je ponovo zauzela svoje mjesto u gledalištu, vjerojatno u želji da ocijeni Billyjeve moguće protivnike. Billy je iščezao. On nije morao promatrati svoje suparnike, jer ionako Maggie razrađuje njegovu taktiku, pomislim podrugljivo. Sada je možda pravi trenutak da potražim Billyja i vidim što on ima reći o Roy Wagneru.

Vratio sam se u grad i potražio ga u pansionu gospode Halliday.

– Mogu li vidjeti Billyja Harrisa?
– obratio sam se starici.

– Oh! – U ženinim očima zaiskri strah. – Možete li čuvati jednu tajnu?
– nastavi starica povjerljivo.

Kimnuo sam ne znajući još što da mislim o njenoj čudnoj primjedbi.

– Gospodica Harris se odlično brine o bratu, ali ubogi dječak je neprekidno gladan. – Žena se osvrne kao da se boji da netko sluša, pa sniženim tonom nastavi: – Billy je u kuhinji. Jede moju pitu od borovnica. Nećete ga odati Maggie, zar ne?

– Obećajem da od mene neće čuti ni riječi o tome – obećao sam svečanim glasom.

– Znala sam da u vas mogu imati povjerenja – promrmlja starica zahvalno. – Udite u kuhinju – nastavi pruživši ruku prema vratima. – Slobodno se poslužite pitom – dobaci za mnom.

– Hvala, gospodo Halliday.

Billy je sjedio za stolom i proždriao veliku krišku pite. Ispred njega je stajala čaša puna mlijeka. Nije bio sretan kad me ugledao. Zato što sam ga zatekao pri jelu? Ili iz drugog razloga?

– Zdravo, Billy! – rekao sam sjedajući mu sučelice.

– Ne želim s vama razgovarati – odvrati on mrko.

– Mislio sam da smo prijatelji.

– Ne želim s vama razgovarati – ponovio je istim glasom.

– Je li ti Maggie rekla da ne razgovaraš sa mnom?

– Maggie mi je rekla da ne razgovaram ni sa kime.

– Ali Maggie i ja smo prijatelji – nastavim blago. – Sa mnom možeš razgovarati.

– Vi niste Maggien prijatelj – reče on optužujući. – Vi ste... – Naglo ušuti i baci u usta još jednu krišku pite.

– Što, Billy?

– Vi niste naš prijatelj. Ne želim s vama razgovarati. Ne svidate mi se.

– Zašto?

– Zbog onoga što ste uradili.

– Što sam uradio?

Oklijevao je trenutak prije nego što je odgovorio:

– Znate i sami.

Ima li to kakve veze s onom noći koju smo Maggie i ja proveli zajedno? Što mu je ona rekla?

– Ti želiš zaštititi svoju sestru, zar ne, Billy?

On kimne.

- Voliš li je?
- Da – odvrati kratko.
- Bi li se ljutila kad bi znala da jedeš pitu?

Prestrašeno me pogledao.

- Nećete joj reći, molim vas – promuca kao dječčić.

– Ne, ako smo prijatelji – nastavim lukavo. Prijatelj nikad ne odaje prijatelja.

- Ne možemo biti prijatelji – odgovori utučeno zureći u pitu.

– Pojedi pitu do kraja, Billy – rekao sam blago. – Neću joj reći. Obećajem.

Promatrao me netremice, kao da pokušava otkriti govorim li istinu. Naposljetku zaključi da govorim, vjerojatno zahvaljujući primamljivoj piti gospode Halliday.

– Želim da mi odgovoriš samo na jedno pitanje, Billy. Poslije toga te neću više gnjaviti – rekao sam mirno.

Jeo je pitu i obilno je zalijevao mlijekom kao da me nije čuo.

– Billy, poznaješ li novinara s Istoka koji se zove Roy Wagner?

Zastao je u pola zalogaja.

– Poznaješ, zar ne? – poticao sam ga oprezno.

– Ne – reče s punim ustima.

– Billy, nije lijepo lagati – ukorio sam ga blago.

On je šutke žvakao, prkosno me gledajući u oči.

– Billy!

– Ne želim s vama razgovarati – bio je uporan.

– Billy, zašto se tvoja sestra boji Roya Wagnera?

Ove su ga riječi izvukle iz šutnje.

– Maggie se ne boji nikoga! Ona ima mene, a ja neću dopustiti da je itko takne ili povrijedi. Uništio bih svakoga tko joj nanese bol – rekao je prijeteći i ja sam mu vjerovao.

– Koliko znam nitko je nije povrijedio, Billy – rekao sam mirno. – Ja sigurno nisam.

Stavio sam ruku na njegovu, ali me on žestoko gurne.

– Ne želim više s vama razgovarati. Moram poći gore i čekati Maggie.

– Dobro, Billy – rekao sam pomirljivo.

Na vratima se okrenuo.

– Nećete reći Maggie za pitu?

– Neću, Billy, obećajem.

Na trenutak mu lice ozari osmijeh, a zatim nestane iza vrata.

U tom sam času shvatio da mi je ruka počivala na dršku revolvera. Pita sam se kako je dugo bila tamo.

XXXVII

Kad sam se vratio na natjecanje, treći se meč bližio kraju. Borci su bili mladi i nakon serije udaraca jedan padne i ostane ležati na ringu.

Pogledom sam tražio Maggie, ali nisam je vidio. Nisam tome pridao osobitu važnost, dok nisam ustanovio da ni Roya Wagnera nema među promatračima.

Progurao sam se do Bata, koji je stajao uz sam ring.

– Jesi li vidio Maggie? – upitao sam ga napeto.

– Što? – odvrati odsutno potpitanjem ne skidajući pogled s ringa.

Zgrabio sam ga za ruku i prisilio da me pogleda.

– Jesi li vidio Maggie?

– Otišla je.

– Sama? – Kad me začudeno pogledao, dodao sam: – Je li otišla s Royem Wagnerom?

– Ne, nije – Bat odmahne glavom.

– Kad je on otišao?

Pošto je trenutak razmislio, odgovori:

Nedugo nakon njena odlaska. Tako mi se barem čini.

Pustio sam mu ruku i obratio pažnju na akciju na ringu, ili možda bolje reći na nedostatak akcije na ringu.

Nakon kraćeg promatranja odlučio sam potražiti Maggie ili Roya, ili oboje, i otkriti što se krije iza njihova nestanka. Teškoća je bila u tome što nisam znao gdje da ih tražim. U pansionu nisu, jer je tamo Billy. Kamo su mogli otići?

Nakon kraćeg oklijevanja odlučio sam pogledati u hotelu. Možda su pošli u Wagnerovu sobu. Ne znam jesam li očekivao da ću ih zateći u krevetu, ali nisam ih uopće našao.

Obišao sam salun i gostionicu, gledao po učicama, ali ništa. Naposljetku sam pošao do konjušnice da vidim nisu li slučajno tamo, ili su pak uzeli kola ili konje i izvezli se iz grada.

Odmah sam zapazio da je Duke uznemiren.

— Što je, veliki dječake — tepao sam mu nježno gladeći ga po vratu. U posljednje sam ga vrijeme zanemario, mislio sam pokajnički. S godinama sam naučio vjerovati Dukeovu instinktu, jer mi je više nego jednom spasio život.

— Polako, druže — smirivao sam ga blago usput pretražujući pogledom staju.

Nešto ga uznemiruje, što znači da se ovdje nešto dogodilo.

Izvukao sam revolver iz korica i počeo pregledavati ostale odjeljke. Ni jedan konj nije nedostajao, a odjeljci koji su bili prazni, očigledno su prazni već duže vrijeme.

Zatim sam izašao i pošao provjeriti kola i dvokolice. Ni tu nisam pronašao ništa sumnjivo.

Što sam više tražio, to mi je Dukeovo ponašanje bilo sve manje razumljivo. Ipak me on nikada dosad nije prevario, a da ga je nešto uzbu-

dilo u to nije bilo sumnje. I dalje sam ga čuo kako frkće nosom i udara kopitom o tlo.

Još sam morao samo provjeriti je li laka dvokolica na mjestu. Zaobišao sam teretna kola natkrita platnom i s revolverom u ruci stao se primicati dvokolici sa stražnje strane. Ako se osim mene još netko nalazi u staji, mora da je porijeklom Indijanac, jer dosad nije ispustio nijedan zvuk.

Virnuo sam u kočiju i sledio se.

Na sjedalu je sjedio Roy Wagner, nepomičan kao mrtvac. Razlog bijaše i te kako dobar: kad sam prišao bliže vidio sam da mu je vrat slomljen.

XXXVIII

Moja prva reakcija bila je da potražim šerifa, ali sjetivši se kakav je ovdášnji predstavnik zakona, zaključio sam da to može pričekati. Uzeo sam jedan pokrivač iz kočije i pokrio Roya Wagnera preko glave, a zatim pošao do Dukea da ga umirim.

— Sve je dobro, veliki dječake — umirivao sam ga češući ga po nozdrama. Osjećajući da vladam situacijom, konj se postepeno smirio.

Dok sam išao prema livadi na kojoj se održavalo natjecanje glavom su mi se kovitlale svakojake misli. Je li Wagner otišao zajedno s Maggie i, ako jest, je li ga ona ubila? Je li toliko jaka? Billy je to, nedvojbeno, mogao uraditi, ali teško da je na tako savršen način mogao proračunati vrijeme. Je li Maggien strah dovoljan motiv za ubojstvo? I zašto se, uostalom, bojala Wagnera? To je moram pitati, ali prije toga se moram pobrinuti za novinarevleš.

U času kad sam se približio ringu, gomila se stala razilaziti. I posljednji meč toga dana bijaše završen.

– Sutra u isto vrijeme – čuo sam Bata kako viče, a gomila zadovoljno kliče.

Bat Masterson i Ben Neal su oznojeni, ali zadovoljni silazili s ringa.

– Danas je bilo bolje nego jučer! – obrati mi se Bat. – Imamo izvrstan utržak – reče trljajući ruke.

– Na više načina – rekao sam smrknuta izražaja lica.

– Što to znači?

– Upravo sam pronašao Roya Wagnera – nastavim. – U konjušnici, slomljena vrata.

– Prokletstvo! – promuca. – Mrtav?

Kimnuo sam.

– Prokletstvo! – reče ponovo i pokrije rukom usta. – Što ćemo uraditi?

– Poći k šerifu – odgovorio sam ozbiljno – premda ni sam ne znam u čemu nam on može pomoći.

– A gradonačelnik?

– Da, i njega moramo obavijestiti. Ben Neal je dotad šutke slušao.

– Tko je mogao željeti smrt toga novinara? – javi se sada po prvi put.

– Čini mi se da znam tko bi to mogao biti – odgovorim, pa dodam:

– Bene, bit će bolje da se vratiš u salun.

– Mogu li kako pomoći ... – počne on.

– Možeš – prekinem ga odlučno.

– Tako da nikome ništa ne kažeš o ovome. Čuješ li?

– Možeš računati na mene, Clinte

– reče i pohita prema gradu.

Pratio sam ga pogledom nadajući se da će barem neko vrijeme držati zatvorena usta.

– Je li Maggie bila tamo? – upita Bat.

– Nije. Bat, jesi li opazio kako je jučer i danas promatrala Roya? – upitao sam iznenada.

Razmišljao je nekoliko trenutaka, a zatim sliježe ramenima.

– Ne, nisam. A ti?

– Promatrao sam ih duže vrijeme.

– Ispričao sam mu o njihovom sastanku izvan grada. – Bilo je očito da se poznaju otprije – rekao sam na kraju.

– Zašto mi to nisi rekao prije? – oštro je upitao.

– Prebrzo si se sprijateljio s Wagnerom – suho odgovorim. – Sjećaš li se da si mu želio ispričati sve o svome životu?

– Ipak, mi smo neki ortaci i prijatelji. Do vraga!

– Slušaj, o tome ćemo raspravljati poslije, ako si sporazuman. Idi sada po šerifa, a ja ću obavijestiti gradonačelnika. Naći ćemo se u konjušnici.

– A pogrebnik?

– Još ne. Idi!

Pošli smo u različitim smjerovima.

Gradonačelnik Holman se užasn timer kad sam mu saopćio što se dogodilo i počeo je pričati o tome da će prekinuti natjecanje.

– Slušajte, gospodine gradonačelnice – rekao sam oštro. – Nemojte prijetiti uprazno. To smo već jednom čuli.

– Što da radimo? – pitao je zdvojno. – Tyler ne može s ovim izići na kraj.

– To znam. Odlučio sam prihvatiti što ste mi prošli put ponudili. Radit ću za vas.

– Ne možemo vam mnogo platiti...

– To neka vas ni najmanje ne brine – prekinuo sam ga odlučno. – Ubojica slobodan šeta gradom, a ja ne bih želio da građane obuzme panika. Ni ubojicu. Dodite sa mnom do konjušnice.

– Da vidim ubijenoga? – upita užasn timer. – Trebate li me zaista...

– Gospodine gradonačelnice, čovjek je mrtav i nemate ga se zašto bojati. Morate reći onoj budali Tyleru da

ste me uposlili i da želim da novinareva smrt ostane našom tajnom. Još neko vrijeme barem.

Bata i Tylera smo zatekli pokraj leša.

– Ubojica je zasigurno čovjek izuzetne snage – govorio je Tyler. Na zvuk naših koraka se okrenuo i sledio primijetivši mene.

– Prokletstvo, ovaj se opet počinje tresti! – promrmljao sam, a glasno rekao: – Dobra primjedba, šerife. Zatim se okrenem prema gradonačelniku: – Hoćete li, molim vas, reći šerifu što smo se dogovorili?.

Ovaj ukratko objasni Tyleru da sam ja zadužen za istragu, a da mi on, Tyler mora pomoći koliko god može kako bi se taj zločin rasvijetlio i ubojica kaznio.

– Znači li to da je on šerif? – upita Tyler.

– Ne, vi ste i dalje šerif – odvratio sam pretekavši Holmana. – I dalje ćete brinuti o redu i zakonu u ovome gradu, a ja ću se baviti samo istraživanjem proteklih nezgoda i ovog zločina.

– Misliš li da je i Dell Curry ubijen namjerno – upita Bat.

– Čini se da jest. Ovo se ni u kom slučaju ne može nazvati slučajnom nezgodom – rekao sam pokazavši rukom na ubijenog novinara.

– Kakve veze ima Wagner s Dellom? Nisu se ni poznavali – nastavi Bat.

– Postoji veza, i to ne samo između ta dva ubojstva nego i sa svim onim nezgodama što su se događale u posljednje vrijeme – oštro sam odgovorio.

– Možda netko želi ubiti i moga sina? – prestrašeno upita Holman.

– Ne, trojicu je boksača netko samo želio eliminirati iz natjecanja – rekao sam odlučno i on glasno odahne. Onda se obratim Tyleru: –

Šerife, mogli biste pozvati pogrebnika da prenese tijelo.

– Ljudi će postavljati pitanja.

– Recite im da je to samo još jedna nesreća i da vi voditi brigu o svemu.

– Nadam se da će držati usta zatvorena – reče Bat kad se šerif udaljio.

– Hoće ako mu je stalo do njegova posla – odgovori gradonačelnik pa upita: – Još sam vam potreban?

– Ne, možete ići. I, molim vas, ne govorite nikome o ovome.

On me uvrijedeno pogleda, ali ništa ne odgovori. Zatim se okrene i ode.

– Što kažeš na sve ovo? – upita Bat umorno.

– Ne znam što bih mislio – rekao sam zamišljeno, pa dodao: – Moram govoriti s Maggie.

– O dječaku?

– Dječaku? – Zapanjeno sam ga pogledao. – Taj mi dječak tjera strah u kosti kao malo koji odrastao čovjek, Bat.

XXXIX

Royev smo leš prepustili šerifu i pogrebniku, a zatim pošli prema gradu.

– Moram se pobrinuti za današnji utržak – sjeti se Bat iznenada.

– Samo idi, ovo je ionako moj problem. Ja sam služba osiguranja, zar ne?

Rastali smo se ispred hotela i ja sam požurio prema pansionu gospode Halliday.

– Pozvat ću Maggie – rekla je starica ljubazno.

– Radije bih pošao gore. U kojoj je sobi?

– Oh, bože! – promuca žena. – Mislim da ne biste ...

Ne čekajući da mi kaže što misli, pošao sam uza stube i ona vikne za mnom:

– Druga vrata desno.

Rekla je to vjerojatno zato da ne bih upao u sobu nekog drugog gosta.

Pokucao sam na vrata.

– Maggie!

Tišina.

– Maggie, ja sam Clint. Otvori vrata.

Napokon ih je otvorila i srdito se otresla na mene:

– Što misliš tko si ti...

Gurnuo sam je u sobu i ušao za njom.

– Zatvori vrata!

– Neću! – planula je.

Zatvorio sam ih sâm, ne osvrćući se na njezine pokušaje da me spriječi.

– Jesi li poludio? – krikne ona.

– Želim da mi ispričaš sve o sebi i Royu Wagneru – rekao sam oštro.

– Što...

– Maggie, vidio sam te neki dan izvan grada dok si pričala s njim. Zašto si ga se bojala?

– Nisam ...

– Slušaj me! – Zgrebio sam je za ruke. – On je mrtav. Ubijen je, a ti si veoma visoko na mojoj listi osumnjičenih – zarežao sam prodorno je promatrajući.

– Što? – vikne zaprepašteno. – On je mrtav? Kako...

– Netko snažan slomio mu je vrat – hladno sam odgovorio.

Pustio sam joj ruke i ona učini korak-dva unatrag. Doimala se tako potresenom i zatečenom da sam zaista povjerovao da nije umiješana u ubojstvo.

– Maggie ...

– Čekaj malo, čekaj malo! – vikala je pritišćući rukama sljepoočnice. – Moram razmisliti. Daj mi malo vremena da se saberem.

Odstupio sam korak-dva, puštajući je da se smiri.

– Billy – promucala je naposljetku. – Gdje je on?

– Ne znam...

Nisam dorekao, a ona je istrčala u hodnik. Pošao sam za njom i zatekao je kako šakama lupa na jedna vrata.

– Ne odgovara – rekla je muklo.

– Pusti mene. Silom sam otvorio vrata. Maggie utrči u sobu.

– Nije ovdje – rekla je kad sam joj se pridružio. – Moramo ga pronaći.

– Maggie, zašto...

– Objasnit ću, Clinte, ali prije ga moramo pronaći – rekla je drhtavo.

– Hajdemo!

Gospoda Halliday je stajala u predvorju.

– Za ime svijeta što se...

Prekinuli smo je.

– Važno je da pronademo Billyja Harrisa, gospodo Halliday. Zna li gdje je?

– Ne znam. Vidjela sam da je otišao, ali ne znam kamo se zaputio.

– Je li bio sam? – upita Maggie.

Žena prijezirno frkne nosom. Ma tko da je bio s njim očito joj se nije svidio, zaključim potiskujući osmijeh.

– Tko je bio s njim? – potaknem je blago.

– Takav lijepi dječak...

– Gospodo Halliday – prekinuo sam je u želji da nam što prije kaže ime.

– Žao mi je, gospodice Harris – reče starica obraćajući se Maggie – ali vaš je brat otišao s gradskom djevojčicom...

– S kim? – uzviknuo sam nestrpljivo.

– ... a njezin je otac tako pošten i uzoran građanin i ne može joj ništa, premda zna kakva je. Nije ništa bolja od obične bludnice, a kćerka je jednog liječnika.

– Melody Gilman? – upitao sam zapanjeno.

– Dakako, a što ste mislili o komu govorim? Ona je bacila oko na toga dječaka otkako je stigao u grad...

Maggie i ja nismo čuli ostatak, jer smo požurili na ulicu. Maggien je strah poput zaraze prešao na mene. Počeo sam se bojati za život Melody Gilman.

XL

– Jesi li ih pronašao? – upita me Bat kad sam umornim korakom ušao u salun.

– Ne, nisam. Pregledali smo cijeli grad dvaput, a ne možemo im ući u trag.

Za proteklih nekoliko sati organizirali smo nenametljivu potjeru za Billyjem Harrisom i Melody Gilman. Maggie i ja smo tražili na jedno strani, Bat i njegova Bonnie Mapes, koju sam napokon imao čast upoznati, na drugoj. Treća se grupa sastojala od šerifa, gradonačelnika i njegova sina te Željeznog Ben Neala.

Nitko od nas nije pronašao ni najmanji trag koji bi nam kazao kamo se odbjegli par zaputio. Naposljetku je Bat poslao Bonnie na spavanje, a mi ostali zadržali smo se u salunu kojeg je njegov vlasnik, gradonačelnik Holman, te večeri prije zatvorio.

– Što je s njenim ocem? – upitao sam iznenada.

– Dobrim doktorom? – Šerif se namršti. – On ni sa kime ne želi razgovarati o svojoj slatkoj kćeri.

Pokazalo se da su se moje nejasne i maglovite slutnje pokazale istinitima. Stidljiva i slatka Melody Gilman očigledno nije tako stidljiva kakvom se želi prikazati.

– Ipak smatram da bismo morali s njim popričati. Maggie?

– Poći ću s tobom.

Ustali smo.

– Vi još jednom pretražite grad – obratio sam se ostalima. – Bate, pazi da ga ne povrijedite ako to ikako možete izbjeći – preporučio sam na kraju.

Rekao sam to za ljubav Maggie, premda sam znao da nitko od njih neće riskirati svoj život, a i ona je toga bila svjesna.

Dok smo koračali prema liječnikovoj kući podsjetio sam Maggie na njeno obećanje.

– Možeš li mi sada objasniti što se događa s Billyjem?

– To je dugačka priča – Teško je uzdahnula. – Clinte, ako ta djevojka pokuša zvesti Billyja... ja... ja ne znam što će on uraditi.

– On je ubio Della Curryja, zar ne? Zato što te je onoga dana napastovao?

Pogledala me s bolom u očima i kimnula.

– Prokletstvo, zna li za nas? – promrsio sam kroza zube više za sebe, ali ona me čula.

– Nisam mu rekla, ali mislim da zna – reče šapatom i pogleda me ispričavajući se.

To objašnjava njegovo ponašanje prema meni toga dana, pomislio sam sjetivši se kako je spominjao ono što sam uradio njegovoj Maggie.

– Ubio je i Roya Wagnera?

– Ja... mislim da je tako. – Glas joj je napukao – Oh, Clinte, ja čak i ne mogu zasigurno da je ubio Della, ali

– ... osjećaš da je to uradio, zar ne? – završio sam umjesto nje.

Kimnula je.

– Maggie, je li se nešto sličnoga dogodilo već prije? – upitao sam iako sam slutio kako će glasiti odgovor.

– D...da.

– Tamo, na Istoku?

– Da.

Sve se uklapalo. Pločice mozaika počele su se slagati na svoja mjesta.

– A Roy Wagner je to znao?
– Da, Billy je upao u nepriliku zbog jedne djevojke.

– Je li ubijena?

– Ne – brzo odgovori – ali je bila pretučena. Oh, sama je to tražila! Bila je nalik ovaj Gilmanovaj... napastovala je muškarce bez imalo stida, ali otac joj je bio veoma važna ličnost... – načas ušuti kako bi došla do daha, a zatim smirenije nastavi: – Napustili smo grad i promijenili imena. Ali nije bilo drugog načina da zaradimo za život nego da Billy nastavi boksati.

– Wagner vas je pratio?

– Da. Želio je priču o nama, a... i mene – doda oklijevajući. – Možda ni sam nije znao što zapravo želi. Saznao je da smo ovdje i poslao mi brzojav. Odgovorila sam mu i zakazala sastanak izvan grada. Tom prilikom sam ga pokušala nagovoriti da ode iz grada, ili da barem šuti dok Billy ne pobijedi McCoolea.

– Što je odgovorio?

– Da će vidjeti. Rekao je da ovisi o tomu kako ću se ja ponašati prema njemu.

– Što se dogodilo u staji?

– Natjecanje smo napustili zajedno. Rekao je da želi sa mnom nasamo razgovarati. Kad smo došli do staje, pokušao me... napastovati. Oborio me na zemlju... košulja mi se razderala... Uto je došao Billy. Tada me i kad je vidio Roya Wagnera na meni... naprosto je poludio. Zgrabio ga je odostraga i počeo udarati... udarati...

Sve dotle dok ga nije ubio, pomislim, pitajući se kad će napasti mene.

– Što je s onim boksačima koji su doživjeli nezgode? – upitam.

– Ne znam – reče ona muklo. – Vjeuj mi da ne znam.

– Je li ti ijedan od tih momaka pokušao udvarati?

– Ne, nije – odvrati odlučno. – Jedva sam ih i poznavala.

Znači, još neke događaje treba objasniti... I, dakako, pronaći Billyja i Melody Gilman... nadam se živu.

Zakucao sam na vrata liječnikova stana.

– Odlazite! – čuo sam njegov glas iza vrata.

– Otvorite vrata, doktore – rekao sam prijeteci – ili ću ih ja otvoriti silom.

Naposljetku je popustio. Čuo sam škljocanje brave.

– Uđite! – rekao je neljubazno.

Opazio sam da djeluje mnogo starije no posljednji put i da su mu oči mutne i gotovo bolesne.

– Doktore, moramo pronaći vašu kćer – rekao sam odlučno.

On odmahne glavom, a krupne se suze počnu kotrljati niz njegovo izbornano lice.

– Pokušao sam... uradio sam sve što sam mogao da je podignem... nakon smrti njene majke... ali nisam uspio... Vrti muškarce oko maloga prsta... Znate – pogleda me očima punim bola – uradila je to i sa mnom. Nisam mogao drukčije. Tako je nježna, ljupka... slika i prilika svoje majke.

Obuzelo me gađenje pri pomisli da je zaveden od vlastite kćerke, a osjetio sam da i Maggie tako osjeća.

– Doktore... molim vas – prekinuo sam ga ne želeći više slušati o njegovoj kćeri. – Ma kakva bila, moramo je pronaći prije nego što joj se nešto dogodi.

– Ma kakva bila – ponovi on. – Bludnica, drolja... Eto to je ona, premda sve dosad to nisam želio priznati – govorio je ogorčeno.

– Doktore, to ne znači da zasluhuje smrt! – rekao sam nestrpljivo.

– Pobjegla je s jednim jednim mladićem koji ima neke smetnje... psihičke

prirode. Moramo ih pronaći, za njihovo vlastito dobro.

– Možda će na kraju dobiti ono što zaslužuje – promrmlja liječnik.

Zinuo sam da mu odgovorim kad sam čuo nečije korake na stubištu.

– Clinte!

Bio je to Batov glas.

Motrio sam vrata i ugledao ga na pragu. Bio je sam.

– Našli ste ih?

– Nju – rekao je bezizražajno, gledajući mimo mene u djevojčina oca.

– Gdje, Bat?

– Curryjevi su je upravo donijeli – reče tiho. Pogledao sam ga upitno, a on kimne. – Mrtva je.

Čuo sam kako je Maggie duboko uzdahnula, a liječnik promućao nešto nalik:

– Hvala bogu!

XLI

Svi su se sakupili ispred ulaza u hotel. Leš Melody Gilman bijaše prebačen preko konja.

Sva lica su se okrenula prema meni, a na licu staroga Curryja titrala je uobičajena mržnja.

– Čuo sam da si ti zadužen za istragu – rekao je muklo.

– Tako je.

Strgnuo je pokrivač s djevojčina tijela.

– Slomljen vrat? – upitam.

– Čini se da je tako – odvrati Dan Curry.

– Gdje ste je našli, Dane? – upitah.

– Hoćeš reći da ne misliš da smo je mi ubili? – upita on polupodrugljivo.

– Da jeste, ne biste je donijeli ovamo. Mislim da si suviše pametan da bi to uradio, Dane. Gdje ste je našli?

– Momci su je našli u našem ambaru.

– Jeste li ga koristili?

– Ne, taj nismo. Postoji još jedan noviji, bliži kući. Ovaj je prilično udaljen.

– Opazili smo da su vrata otvorena – javi se Don. – Dave i ja smo pošli onamo i pronašli djevojku.

– Znali ste tko je?

– Do vraga, jesmo – javi se starac.

– Potjerao sam je s ranča više nego jedanput. Ta je djevojka tražila nevollju.

Opazio sam da su sinovi skrenuli pogledima i zaključio da ih je Melody šćepala, jednoga ili obojicu, unatoč Danovim pokušajima da je potjera.

– Imam osjećaj da znaš tko je ovo uradio – reče Dan iznenada.

– Čini mi se da znam – odgovorim oprezno. Zatim sam se ponovo obratio Donu i Daveu: – Jeste li vidjeli nekoga u blizini ambara?

– Ne, nikoga.

– Pretražili ste cijeli ambar? – Pogledali su se u nedoumici što da kažu.

– Ne, nismo. Uzeli smo djevojku i odnijeli je do kuće.

– Šerife – okrenuo sam se prema debeljku – pobrinite se da djevojka bude prenesena do pogrebnika.

– Dobro, ovuda momci! – reče on Donu i Daveu.

– Onaj tko je ubio nju ubio je i moga dječaka? – upita Dan, kad su šerif i njegovi sinovi otišli.

– Mislim da je tako, Dane.

Oklijevao je trenutak prije nego što je nastavio:

– To znači da ga ti nisi ubio.

– Ne, rekao bih da nisam – odvratio sam sa smiješkom. – A isto tako bih rekao da vi Curryjevi niste umiješani u ove nesreće.

On kimne, okrene se da pode, ali iznenada zastane i dobaci mi preko leđa:

– Još sam tvoj dužnik, Adams.
 – Shvaćam – rekao sam mirno, a on požuri za sinovima.
 – Što sada? – upita me Bat.
 – Pošalji ove ljude kućama – odgovorim i zatim uvedem Maggie u predvoje. Nedugo zatim pridružiše nam se Bat i Ben.
 – On mora biti u ambaru – reko glasno razmišljajući.
 – Zašto?
 – Momci su iznijeli djevojku, ali nisu pregledali ambar. Ako je on tamo, vjerojatno misli da ga nitko sada tamo neće tražiti. – Pogledao sam Maggie. – Može li on razmišljati na takav način?

– Mislim da može. On je poput maloga dječaka...

– ... a mali su dječaci često veoma lukavi i domišljati – završio sam umjesto nje. – Bat, hajdemo na konje.

– Želim poći i ja.

– Ostani ovdje, Maggie – naredio sam glasom koji ne trpi prigovora. – Ostani ovdje! Dovedst ćemo ti ga, obećajem.

Doista sam imao namjeru dovesti Billyja Harrisa živog, ali nikad se ne zna nećemo li biti prisiljeni poslužiti se silom i oružjem... Zato nisam želio da ona bude tamo.

XLII

Dok smo jahali prema ranču, objasnio sam Batu da želim Billyja živog odvesti k sestri.

– Ako nam to dopusti – reče Bat sumnjičavo. – Ne namjeravam mu dozvoliti da mi slomi vrat kako bi ga ti priveo živoga.

– Nisam to ni tražio od tebe – rekao sam oštro. – Samo te molim da suviše brzo ne potegneš revolver.

– Dobro – suglasio se pomirljivo, a onda oštro rekao: – Prokletstvo,

znaš li ti kakvu ovo štetu nanosi našem natjecanju?

– Znam. Don Curry je siguran pobjednik i on će izići na megdan McCoooleu. Što je u tomu loše?

– Ah, želio sam publici omogućiti da uživa u zanimljivome finalnom obračunu između Harrisa i Curryja.

– Možda će te i koji drugi natjecatelj iznenaditi svojom vještinom.

– Možda.

Zvučalo je vrlo neuvjerljivo.

Ostatak puta prevalili smo šutke.

– Ostavit ćemo konje ovdje – predložio sam kad smo se približili ambaru.

Sjahali smo i on je vezao svoga konja. Dukea sam ostavio slobodna, znajući da neće odlutati.

– Pritajit ćemo se – govorio sam dalje.

– Dobro. Ovo je tvoja igra, Clinte, a ja te pratim. Mrak je već uvelike pao, a puni je mjesec sjao na nebu. Stari ambar nije bio velik. Curryjevi su mogli veoma lako naletjeti na Billyja ako je bio unutra kad su pronašli Melody, i tada bi se Batovo finale održalo bez prisustva gledalaca i suca.

– Pusti mene da udem sam – zamolio sam Bata. On me zabrinuto pogleda. – Pokušat ću mu prići prijateljski i razgovarati s njim – objasnim mirno.

Na trenutak se zamislio, a onda kimne.

– Dobro. Ostat ću u blizini, kako bih mogao uskočiti osjetim li da se nešto događa.

Polagano smo se primicali vratima ambara, koja bijahu samo pritvorena. Pažljivo ih odgurnem, ali vrata su bila suviše stara, pa su škripanjem najavila moj dolazak.

Otvorio sam ih širom, tako da je mjesečina obasjala tamnu unutrašnjost.

– Billy! – zovnuo sam tiho i stao na mjestu čekajući da mi se oči priviknu na tamu. – Billy Harris, znam da si unutra.

Tišina.

– Prokletstvo, Billy, Maggie je zabrinuta za tebe!

Učini mi se da sam čuo dubok uzdah, a zatim se tišinom prolomi Billyjev mukli glas.

– Zatvori vrata!

Poslušao sam ga. Trenutak zatim Billy upali petrolejku i pride bliže.

Bio je neuredan, prljav, znojan i... uplašen.

– Billy...

– Gdje je Maggie?

– Čeka te u gradu.

– Želi da podem s vama?

– Da.

– Lažete! – prasne on.

– Ne, ne lažem – otpovrnuo sam mirno.

– Lažete! Vi mi niste prijatelj, a niste ni Maggien. Isti ste kao i ostali...

– Koji ostali?

– Svi oni koji su željeli ... dirati ... moju Maggie.

– Kao Dell Curry?

– Da, kao on. Nije smio napasti Maggie... dirati je. Zato je platio.

– Ubio si ga?

– Jesam.

– A što je s onom trojicom, Billy? One nezgode. I to si uradio ti, zar ne?

On spusti pogled.

– Da, ali to je bilo drukčije.

– Drukčije? Kako?

– Uradio sam to za njihovo dobro – počne objašnjavati. – Nisam se želio s njima sastati u ringu. Odlučio sam ih povrijediti prije da ih ne bi zgazio u ringu. Nadam se da će se i drugi povući kad čuju što se događa, tako da i njih ne bih morao tući...

Morao sam priznati da ima neke logike u tom njegovom razmišljanju, ma koliko pogrešna i bolesna ona

bila. Ono što je nelogično jest njegova velika briga za te ljude dok je, s druge strane, trojici oduzeo život bez imalo kajanja.

– Roy Wagner je bio loš čovjek – reče Billy i pogleda me otvoreno. – Drago mi je da sam ga ubio. Već odavna muči Maggie, ali ona mi nije dopuštala da se s njim obračunam.

– Što je s djevojkom, Billy?

– Ona! – reče s gnušanjem. – Ona je ... željela ... sa mnom raditi ... ono loše ... prosto. Onako kako su to muškarci željeli s Maggie. – Pogleda me u oči. – Onako kao što ste vi radili s Maggie... – Posljednje je riječi naglasio.

– Je li ti to Maggie rekla, Billy?

– Nije mi morala reći – odvrati on, ispršivši se ponosno. – Nisam ja tako glup kako vi mislite da jesam. Znao sam gdje je bila one noći. Znao sam da je bila s vama.

– I što je sa mnom? Hoćeš li i mene ubiti, Billy?

– Maggie nije željela da vam nanesem bol – reče on tupo.

– Poslala me da te dovedem.

– Ne, nije!

– Jest!

– Maggie je rekla da vas se moramo kloniti. Ne vjerujem da vas je poslala ovamo. – Na trenutak se ukoči, a izražaj lica mu se promijeni. – Došli ste ovamo da me povrijedite, zar ne? Tko vam je rekao da sam ovdje?

– Djevojka, Billy. Melody nam je rekla – pokušao sam s novom taktikom.

– Ne, nije – odmahne glavom. – Ubio sam je. Slomio joj vrat.

– Ne, živa je, rekla nam je gdje si – nastavio sam uporno.

– Pokušavate me zbuniti.

– Billy ... – rekao sam i podigao ruku.

To bijaše pogrešno. Htio sam zado-
biti povjerenje, no on se kretao nevje-
rojatnom brzinom za tako visokog i
krupnog mladića. S nekoliko snažnih
udaraca poslao me na zemlju, zgrabio
moj revolver i bacio ga u udaljeni kut
ambara.

Uto se začuje škripa vrata i Billy se
ustremi na Bata koji se čušljao s revol-
verom u ruci. Zgrabi ga za zglavak des-
nice svojom ljevicom, a desnom ga
rukou tako raspali po glavi da sam
mislio da će mu se raspasti. Bat se
sruši poput vreće na pod, a Billy
zgrabi i njegov revolver i odbaci ga u
udaljeni kut.

Ja sam malo-pomalo dolazio k sebi
i počeo se pridizati. Billy me pogleda.

— Ne brinite za svoga prijatelja —
uvjeri me mirno. — Ne želim ga ubiti.
Nemam ništa protiv njega.

S mukom sam ustao, držeći se za
rebra.

— Ali to ne vrijedi i za mene, zar
ne Billy?

— Da. Vas želim pretući.

— A Jeda ... jesi li i njega želio
istući?

— Koga?

Želio sam dobiti na vremenu kako
bih došao do daha.

— Onog snažnog kovača koji je s
tobom trenirao — podsjetim ga.

— Oh, njega! Žao mi je što sam ga
istukao. Nisam to želio. Želio sam
istući vas, ali mi Maggie nije dopu-
stila.

— Pa si dao svojim osjećajima
oduška istresajući se na Jedu?

— Rekao sam da mi je žao. Ali
sada vas moram ubiti, a zatim ćemo
Maggie i ja otići...

— Billy...

Po izražaju njegova lica znao sam
da nema svrhe govoriti. Krenuo je
prema meni golorukom... profesio-
nalni boksač sa suludom željom da
me ubije.

— Namjeravaš li i meni slomiti
vrat, Billy?

— Namjeravam vam pokazati kako
se osjeća čovjek koji umire na ringu
— reče mračno.

Nebesa, on me zaista namjerava
pretući do smrti, pomislio sam, pita-
jući se kako da ga u tomu spriječim.

XLIII

Nikad mi se nije činio većim i opas-
nijim no u trenutku kad je podigao
šake, smrtonosnije od ijednog revol-
vera s kojim sam se do tada suočio, i
ustremio na mene.

Bio sam, naime, siguran da se od
svakog revolvera mogu obraniti, ali
ovo je drugo. Ovaj čovjek s dječjim
umom bio je spreman ubiti me ša-
kama, a ja nisam bio nimalo siguran
mogu li ga u tomu spriječiti ... mogu
li mu se suprotstaviti, oduprijeti na
bilo koji način.

— Billy, Maggie ne želi da još ne-
kog ubiješ — rekao sam blago.

— A ja s vama ne želim govoriti.

Povlačio sam se sve dok iza leđa
nisam osjetio zid, a zatim su počeli
pljuštati udarci. Podigao sam ruke,
braneci se koliko god sam mogao, ali
me je nekoliko puta pogodio u bradu
sve dok mi glava nije snažno udarila
u zid. Počeo sam padati, a on me je
još jednom ljevicom pogodio u želu-
dac.

Žuta svjetlost zaigrala mi je ispred
očiju.

Kroz maglu sam čuo nečiji krik.

— Billy!

Bila je to Maggie.

Sporo se okrenuo, a ja sam ostao
ležati u prašini. Vidio sam Maggie na
vratima, a do nje Bena Neala. Ja-
mačno ga je nagovorila da je dovede
ovamo.

— Maggie? — upita on zbunjeno.

– Billy, to je dovoljno. Pusti ga na miru.

– Moram ga ubiti – reče on i okrene se prema meni.

– Morate ga zaustaviti – reče Ben Maggie.

– Bojim se da ne mogu – odgovorila je dok su joj se suze slijevale niz lice.

Billy se sagne i zgrabi me za košulju, pa podigne na noge. Preko njegovoga ramena vidio sam da mali Željezni Ben juri naprijed stisnutih šaka.

– Bene... – promucam.

Nikakvo ga upozorenje nije moglo zaustaviti. Snažno je zamahnuo desnom rukom i pogodio Billyja posred leđa. Osjetio sam kako Billyjev stisak popušta i zateturao sam prema zidu, pokušavajući se održati na nogama.

Billy skoči na Neala. Trenutak su se promatrali kao nakostriješeni pijevci. Billy je znatno viši i teži, ali Ben je ipak bio u prednosti u odnosu na mene. Nekoć je bio profesionalni boksač.

– Ne želim vas povrijediti – reče Billy.

– I veći su ljudi od tebe to pokušali, prijatelju – reče Ben oštro.

– Bene – kriknem – ubit će te!

– Izlazi odavde, Clinte – reče Ben, ali Billy mi prepriječi put.

Htio sam se baciti na njega, ali nisam imao snage ni otpuzati od zida.

Stajao sam bespomoćno i promatrao Bena Neala kako se podignutih šaka približava Billyju. Billy zamahne desnicom i raspali Bena po bradi. Nisam mogao vjerovati svojim očima kad sam opazio da se Benova glava zatresla a on nije pao. Hrabro je podnio Billyjev najjači udarac. Čini se da je i Billyju bilo teško u to povjerovati. Ben je iskoristio protivnikovo iznenađenje i munjevito triput pogodio Billyja u trbuh.

No Billy nije ni trepnuo okom. Prokundao je nešto i zauzvrat pogodio Bena ljevicom u rebra.

Mali se čovjek žurno povukao korak unatrag, ali nije pao.

– Ne možeš me oboriti – reče Ben kočoperno. – Odustani!

Billy nije odgovorio, ali čini se da je posve zaboravio na mene i usredotočio se na Bena.

Uхватili su se u klinč i počeli izmjenjivati snažne udarce. Billyjevi su bili snažniji, ali je Ben, čini se, bolje prihvatao udarce.

Obojica su krvarila. Maggie je histerično vikala da prestanu, ali oni je nisu slušali.

Nastavili su izmjenjivati udarce. Na čuđenje svih nas nakon, kako nam se činilo, cijele vječnosti Billy Harris je prvi počeo uzmicati. Ben ga je pratio u stopu. U jednome trenutku udario ga je snažno u pleksus i mladi boksač je na trenutak spustio ruke. Ben je iskoristio priliku i počeo serijom udaraca obrađivati Billyjevo lice.

Iznenada se Ben odmakne, a Billy se sruši na zemlju licem okrenut prema dolje. Maggie pohrli bratu i klekne pokraj njega.

Krvava i posječena lica, Ben Neal se okrene prema meni a bolne mu se usne razvuku u širok osmijeh:

– Jesi li vidio? Moj prvi nokaut!

Zatim i on padne.

XLIV

Poslije smo jednoglasno zaključili da je reputacija Bena Neala i dalje nepomućena, jer je pao tek pošto je nokautirao Billyja Harrisa.

Nekoliko dana nakon tog događaja Don Curry je službeno proglašen pobjednikom natjecanja. Sada je valjalo samo pričekati kad će stići svjetski prvak u teškoj kategoriji Mike McCoolle.

Billy Harris je sjedio u šerifovu zatvoru, a sud će odlučiti o njegovoj sudbini.

– Što ćeš uraditi, Maggie? – upitao sam je posljednjeg dana boravka u gradu.

Sjedili smo u salonu njezina pansiona, kamo sam došao da se oprostim.

– Ono što sam uvijek radila, Clinte – rekla je jednostavno. – Ostat ću s njim i brinuti se za nj.

– Znao sam da hoćeš. – Stisnuo sam joj obje ruke. – Želim vam sreću oboma.

Poslije sam otišao do saluna. Benovo je lice još bilo nagrdeno, ali je sijalo od ponosa. Sjedio je s Batom i nazdravljao.

– O čemu pričate vas dvojica? – upitao sam pošto sam i ja sjeo.

– Ben razmišlja o tomu bi li izaz-

vao Dona Curryja i stekao pravo na meč s McCooleom – kroz smijeh će Bat.

– U dobroj sam formi. – Ben podigne stisnute šake.

– Bene – položio sam ruku na njegovo rame. – dugujem ti život, ali budi zadovoljan s onim što imaš. Ostani iza točionika.

– Ne, s poslom ovdje je gotovo – reče Ben s osmijehom. – Ne brini. Ne vraćam se na ring kao borac, nego kao sudac!

– Sjajno! – rekao sam zadovoljno.

– A kamo ćeš ti, prijatelju? – upita Bat.

– Vrijeme je da se pokrenem. Predugo sam ostao ovdje.

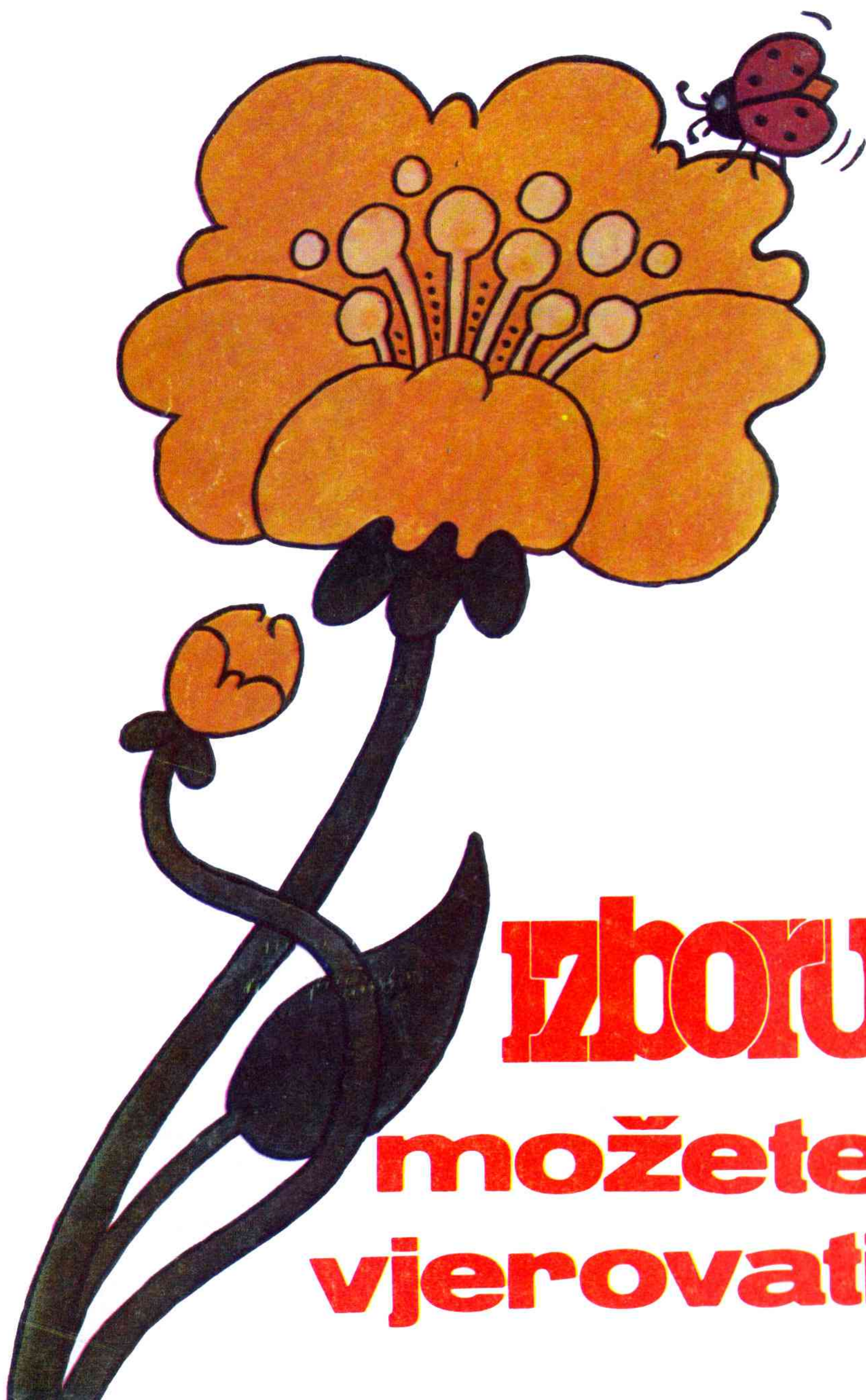
– A što je s mečom za prvaka svijeta? – upita Bat. – Zar nećeš ostati?

– Dovoljno mi je boksa za neko vrijeme. Sretno, momci!

- KRAJ

U PRIPREMI:

**Preston Lewis:
ZIMA U TEKSASU**

izboru
možete
vjerovati